

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

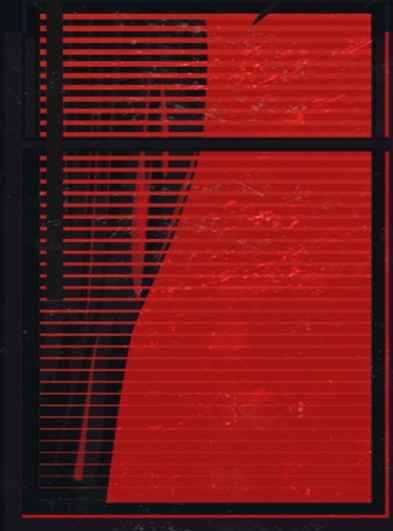
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Vengeful Hearts
Book One*

I'M NOT

IN

*She color-codes her life.
He's about to add some shades of gray.*

LOVE

(I PROMISE)

LAUREN GREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AŞIK DEĞİLİM

(SÖZ

VERİYORUM)

LAUREN GREENE

CONTENTS

[Ayrıca Lauren Greene](#)
[Yazarın Notu](#)
[Spotify Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

Teşekkür Yazar
Hakkında

Telif Hakkı © 2024 Lauren Galt

hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı Books and Moods Edited

by Havoc Archives

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ALSO BY LAUREN GREENE

INTIKAMCI KALPLER

Karanlık Romantizm Serisi

Kitap 1 - [Aşık Değilim \(Söz Veriyorum\)](#)

Kitap 2 - Kurşun Geçirmez Aşk (*Ön sipariş çok yakında*)

PALM COVE

Küçük Kasaba Birbirine Bağlı Bağımsızlar

Kitap 1 - [Bunun İçin Savaş](#)

Kitap 2 - [Onun İçin Savaş](#)

Kitap 3 - [Bizim İçin Savaş](#)

GREYRIDGE

Küçük Kasabada Tatil Temalı Romanlar

Kitap 1 - [Holiday Heartstrings](#) Kitap

2 - [Holiday Hook-Up](#) -

Emo dönemini asla atlatamayanlar için - bu küçük siyah kalpleriniz için.

(Bu hiçbir zaman bir aşama olmadı)

AUTHOR’S NOTE

Selam aşklarım! Damon ve Blake'in hikayesine dalmadan önce, içerik hakkında sizinle açık konuşmak istiyorum. Bu kitap kesinlikle sadece olgun okuyuculara (18+) yöneliktir ve sizin için doğru olup olmadığı konusunda bilinçli bir karar verebilmenizi istiyorum.

Bu hikaye şu temaları

içermektedir: ŞİDDET VE SUÇ

- Organize suç ve suç faaliyetleri
- Silah şiddeti ve silahlar
- Cinayet, vahşet ve sakatlama
- İnsan/seks ticareti
- Takip ve kaçırma
- Fiziksel şiddet
- Ölüm (ebeveyn ve kardeş dahil)

PSİKOLOJİK VE DUYGUSAL

- Manipülasyon ve şüpheli rıza
- Panik ataklar
- Madde kullanımı ve uyuşturucu kullanımı

CİNSEL İÇERİK (18 yaşından büyük yetişkinler arasındaki tüm sahneler)

- Oral seks ve diğer mahrem eylemler dahil olmak üzere açık cinsel içerik

- BDSM temalar dahil olmak üzere baskınlık/boyun eğme, kenar ve ceza

- Darbeli oyun ve sert karşılaşmalar

- Teşhircilik ve röntgencilik

- Çeşitli kink elemanları dahil olmak üzere ilkel Oyna, maske oyunu, bıçak oyunu ve somnofili

- Her ikisi de nazik (Övgü, bakım sonrası) ve yoğun (bozulma) unsurlar

Bu, kitapta karşılaşabileceğiniz her şeyin tam bir listesi değildir, ancak size neler bekleyebileceğiniz konusunda iyi bir fikir vermek istedim. Okurken rahatınız ve güvenliğiniz benim için her şey demektir, bu nedenle lütfen okurken kendinizi kontrol ettiğinizden ve öz bakım uyguladığınızdan emin olun. Endişelendiğiniz belirli endişeleriniz veya tetikleyicileriniz varsa, lütfen bana sosyal medyadan ulaşmaktan çekinmeyin - daha ayrıntılı içerik bilgisi vermekten her zaman mutluluk duyarım.

Kendinize iyi bakın!

Lauren

SPOTIFY PLAYLIST

PROLOGUE

*Aşk için hayatımı feda etmeyi seçmek benim en gurur
duyduğum andır.*

Onun için ölmeyi seçmek, benim en büyük başarım.

Sis kalkıyor, yerini berrak bir kararlılığa bırakıyor.

Bu onun için.

*Benim meleğim. Kırmızı güller gibi dudaklar, gece gibi karanlık
saçlar, soluk ay ışığında kalay gibi gözler.*

Yıllardır sürülen otoyol aniden açık bir yola dönüştü.

Kendi ~~sorum~~ doğru gidiyorum.

Öpücükler için

kurşunlar. Bir

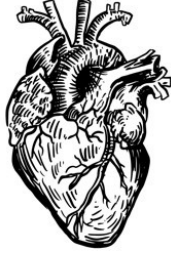
gülümseme için kan.

Sonunda, sen ve ben, bebeğim.

Yalnız, el ele, sonsuz kilometrelerce yürümek.

BİRİNCİ BÖLÜM

DAMON

GÖLGELERDE SAKLANARAK DAHA AŞAĞI ÇÖMELDİĞİMDE DIZLERİM ÇATIRDIYOR.

Gözetlediğimiz ev tarafından atılıyor. İş basit: Ben evi gözetliyor ve eve girip çıkanların fotoğraflarını çekiyorum, Jasper davetli misafiri oynuyor, Leon da köşede durup kameraları kontrol ediyor, işler sarpa sararsa direksiyon başında hazır bekliyor. Jasper'ı benim gibi tanıyorsan, işler bu şekilde kötüye gidecektir.

Zamanla yıpranmış tuğla kolonyal önümde duruyor, yıpranmış beyaz süslemeleri ve boyası dökülmüş pencereleri beni içeri bakmaya çağırıyor. Leon özellikle oradan en az yirmi adım uzakta durmamı istememiş olsaydı, eve yaslanmış, pencerelerden Jasper'ın arkasını izliyor olurum.

"Bu en kötüsü," diye yakınıyor Jasper. Otuz dakika önce geldiğimizden beri kulaklığımı sızlanmayı bırakmadı. Bir şeylerden bahsedip duruyor ama alt kattaki yatak odasında loş bir ışık yanınca odağım aniden değişiyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve yaşayan, nefes alan bir melek karşısında bir an için afallıyorum.

Kıpkırmızı dudaklar, simsiyah saçlar, kremi bir ten, kömür grisi ışıktaki silueti beliren kıvrımlar.

Dizlerimin üzerine daha da çöküyorum, teçhizatımı yerleştirdiğim yarım duvarın arkasına saklanıyorum ve onu inceliyorum.

Hafif bir esinti yakındaki dalları sallıyor. Uğursuzca sallanıyor, mükemmel bir şekilde hazırlanmış çimenlerin üzerine gölgeler düşürüyorlar. Bu sabah yağan yağmurun nemi kot pantolonumun kalın kotunu ıslatıyor ve kemiklerime bir ürperti gönderiyor. Vücudumda ortaya çıkmaya başlayan belirtilerin üzerinde zar zor hissedebiliyorum.

Yıllarca o tanıdık dürtüleri derinlere itmek için çalıştım. Çarpan kalp atışları. Hızlanan nefes. Titreyen uzuvlar. Beni her şeyi bırakıp istediğim şeyin peşinden gitmeye iten o ilkel ihtiyaç. Nerede ve ne zaman olduğunu unutun. İçgüdüler devreye girdiğinde bunların hiçbir önemi kalmaz. Tüm düşünceler tek bir odakta birleşiyor - mantıklı düşünme yeteneğimi geride bırakan yakıcı bir arzu.

Meleğim başını sallıyor, yatak odasında ritmik bir şekilde sallanıyor. Dudakları hareket ediyor ve yüz ifadesi değişiyor. Söylediği her neyse, mutlu bir balad değil. Kan akıtmaya hazır görünüyor. Anında ilgimi çekti. *Sorun ne ve nasıl daha iyi hale getirebilirim?*

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum, birkaç santimin daha işe yaramayacağını biliyorum. Bir sürü gözetleme ekipmanım bile bana yeterince net bir görüş sağlayamıyor. Zaten bu saçmalıktan nefret ediyorum. Kendi gözlerimi ve keskin reflekslerimi kullanmayı tercih ederim. Leon'un getirmem için ısrar etmesine rağmen ekipmanlar yoluma çıkıyor. Kullanacağım tek şey fotoğraf makinem, artık fotoğraflayacak bir şaheserim var.

"Bir mini kişi daha teklif edilirse kusacağım. Lütfen bana ihtiyacın olanı aldığını söyle, D," diye yakınıyor Jasper yine.

İçimden küfrediyorum ve bakışlarımı pencereden ayırıp girişi kontrol ediyorum. "Henüz değil. Hazırlandığımdan beri kimse girip çıkmadı. Onaylıyor musun Leon?"

Leon homurdanarak "Onaylandı." diyor. Teknoloji modundayken sözünün kesilmesinden nefret eder.

Bu parti hakkında bilgi aldığımız için şanslıyız. Palm Cove'daki yer israfı adamdan tek öğrenebildiğimiz

Willowbrook adında bir kasaba ve bir lakap vardı. *Süpürücü*. Jasper'ın zavallı hayatına son vermeden önce onunla oynadığı eğlenceli zamanları unutamıyorum. Jasper'ı eğlendirmek kolay değil.

Florida'dan ayrıldıktan sonra, daha fazla bilgiyi bir araya getirmemiz bir aydan fazla sürdü. Leon'a ve onun dâhiyane bilgisayar korsanlığı becerilerine bu gecenin veri kırıntısını, yani bu partinin adresini nihayet bulduğu için teşekkür edebiliriz. Gecemiz muazzam bir zaman kaybı olabilir. *Benim için değil. Şimdi olmaz*. Her iki durumda da Leon'un haftalardır doğru düzgün uyuduğunu sanmıyorum.

Bekleme oyununa yeni başladığımızdan değil. Son on iki aydır gerçekliğimiz bu. Ezik birinden bir ipucu alıyoruz, onu takip ediyoruz ve sonunda bizi Bailey'e götüreceğini umuyoruz. İpuçlarının ardı arkası kesilmiyor ve elimizde hala dünyayı dolduran birkaç ezik ve yeni bulduğumuz kanlı intikam tutkusu dışında bir şey yok.

"Birileri bir şeyler biliyor olmalı," diye fısıldıyor Jasper. "İşemeye giden bir sonraki pisliği yakalayayım."

"Jasper," diye hırlayarak uyarıyorum. "Düşüncesizce bir şey yapma."

Üçümüz arasında, kendini kaybetmek için en büyük nedene sahip olan o. Bailey onun küçük kız kardeşi. Onu bulup sağ salim eve getirene kadar durmayacak.

Pencereden gelen bir hareket gözüme çarptı. *Hay sikeyim. Odağımı kaybettiriyorsun*. Sırtını cama dayayarak siyah elbisesini yavaşça başının üzerinden kaldırıyor. Bir kenara atıp koyu renk saçlarını silkeliyor ve ensesinde atkuyruğu yapıyor. *Benimle dalga geçmen hoşuna gidiyor, değil mi?*

Her hareketini izliyorum, yumruğumun at kuyruğunu çekiştirdiğini, narin boğazını bekleyen dudaklarıma açtığını hayal ediyorum. Dişlerimi boynunda gezdirirken nabızı zonkluyor, yumuşak inlemeleri en sevdiğim melodi. Sonra ağzı baştan çıkarıcı bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor ve sonunda alayının bana ne yaptığını hissediyor. *Şimdi gülümse, Angel, çünkü yakında*

Benim küçük srtgm gibi gözyaşların yanaklarından aşağı akarken sikimde boğuluyorsun.

Vücudu müziğin ritmiyle bir o yana bir bu yana sallanırken

Başının üzerinden bir tişört geçiriyor ve bana yan tarafına doğru uzanan kaburga dövmesinin en ufak bir görüntüsünü veriyor. Mürekkebin ayrıntılarını anlamak için gözlerimi zorluyorum, sonra da fotoğrafını çekiyor.

Avucum ereksiyonumu okşarken tenim karıncalanıyor, gergin ve sıcak.

"Hayır," diye azarlıyorum kendimi. *Burada değil ve henüz değil.*

Başka bir fotoğraf çekmek için kameramı hazırladığımda, o gözden kayboluyor -muhtemelen bir yatağa giriyor- kalan ışıkla birlikte fantezimi de söndürüyor.

Talihsizliğime i geçirerek yere çöküyorum ve kulaklığımdan adamlarla konuşuyorum. "Bir şey var mı?"

"Sadece aynı bir avuç insan. Sanırım benden şüphelenmeye başladılar. Birkaçı ev sahibini nereden tanıdığımı sordu. Pek güven veren bir grup değiller."

"Benim tarafımda bir şey yok." Leon'un agresif tıkırtısı sesini boğuyor.

"Lanet olsun. Keşke bu adamın bir fotoğrafı olsaydı." Gözlerimi ovuşturuyorum, yorgunluk beni yakalıyor.

"Hepsi bir avuç zengin pisliğe benziyor. Hiçbirini adam kaçıran biri olarak görmem," diyor Jasper. Kulaklığından belli belirsiz klasik müzik melodileriyle birlikte boğuk sesler süzülüyor.

Leon kendini beğenmiş bir tavırla, "*Bu* bir hayır yemeği," diyor.

"Ah, bir İngiliz aristokratının huzurunda olduğumuzu unutmuşum. Bağışlayın beni efendim, yoksa Kraliyet Dickness'iniz mı demeliydim?" Jasper hayatımda duyduğum en kötü İngiliz aksanını deniyor. O kadar berbattı ki, gülünçtü.

"Amcık," diye mırıldanıyor Leon.

"Yeter," diyorum. "Eşyalarımı topluyorum. Yarın geri geleceğim."

"İçeride buluşalım-" Jasper'ın sesi aniden kesildi. Ayağa fırladım.

"Jas? Orada mısın?"

Leon klavyesine vurarak sorumu tekrarlıyor. "Çevrimdışı."

Muhtemelen bir şey yoktur. Aptalca bir teknik hata. Her zaman olur. Gerçi sıkılaştan göğsüm bahanelerimi umursamıyor. Belime soktuğum silahı ayarlıyorum ve hızlı bir nefes çekiyorum.

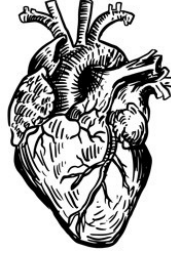
"Ben içeri giriyorum."

Leon bana yapmamam için tüm nedenleri anlatmaya çalışmadan önce kulaklığımı kapatıyorum. Jasper ve Leon benim kardeşlerim. Kan bağıyla değil ama önemli olan her yönden. İkisinden birinin başının belada olması gibi küçük bir ihtimal bile olsa, hiçbir şey beni onlardan uzak tutamaz.

Ben de seni kontrol edeceğim, Angel. Loş pencereye son bir kez baktıktan sonra gölgelerin içine, arka girişe doğru adım atıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

DAMON

ADIMLARIMA DIKKAT EDİYORUM, ENGEBELİ TAŞ YÜRÜYÜŞ YOLUNDAN KAÇINIYORUM VE

kurumuş yapraklar. Bildiğim kadarıyla arka bahçe temiz, ama asla çok emin olamam. Eğer etraflıca düşünseydim Leon'a komşunun hacklenmiş güvenlik görüntülerinden bölgeyi iki kez kontrol ettirirdim. Muhtemelen tırnaklarını yiyor ve dikkatsizliğim için bana küfrediyordu.

Mırıltılı sesler duvarların arasından sızıyor, müziklerinin tek tük notalarına karışıyor. Bu kadar eski bir eve kolayca girebileceğimi biliyorum. Sorun yaratan şey saklanmak.

Jasper içeride tam olarak kaç kişi olduğundan bahsetmemişti. Beş ya da yirmi beş olabilir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Arka bahçeye bakmak için evin köşesinden bakarken hava koşullarından yıpranmış tuğlalar tenimi tırmalıyor. Yapraklarını döken ağaçlar, geniş çimenlik alanı alacakaranlık devler gibi kaplıyor. Belki de kuzeydoğuyu kaçırmışımıdır? *Çok fazla saklanma noktası var.* Serin bir esinti tenimi kesiyor, tam da bulutlar yer değiştirip yarım ayın etrafı gümüş bir ışıkla aydınlatmasına izin verirken. Arka kapıyı fark ediyorum, böylesine özenli bir ev için göze çarpmıyor. Belki de öyle olmasını istemişlerdir.

Bölgenin güvenli olduğuna karar verdiğimde, parlayan topuzun kolunu çeviriyorum ve sorunsuzca dönerek ses çıkarmadan açılıyor. Ya şanslı günümdeyim ya da işler gerçekten kötüye gitmek üzere. Ben ikincisine bahse girerim... Bayan Şans beni hiç sevmedi.

Ev ahşap cilasası ve sigara dumanı gibi kokuyor. Evi düzenli tutmak için özenle çalışan ve ev sahibinin dışarıda sigara içmeyi reddetmesine nefesinin altında küfreden hoşnutsuz bir hizmetçi hayal ediyorum.

Burada seninle kim yaşıyor, Angel?

Başka bir adamın ona el sürdüğü düşüncesi içimde koruyucu bir baloncuk oluşturuyor. *Önce Jasper'ı bul, sonra ona daha iyi bak.*

Oturma odası karanlık ve ıssızdır. Doğal olmayan bir tüylerimi diken diken eden bir sessizlik. Partiler bu kadar sessiz olmamalı. Duvarlara tutunarak oturma odasını geçip pahalı sanat eserleriyle kaplı dar bir koridorda ilerliyorum, ancak sonunda sesler ve belli belirsiz müzik notaları duyduğumda duruyorum.

Köşeyi dönünce, koridor geniş bir mutfığa ve açık bir oturma alanına açılıyor. Yatak odası koridorun sonunda sağda olmalı. Şu anda odaklanmam gereken yer orası değil.

Gözlerim ışığa alışırken odadaki insan çeşitliliğinin üzerinde geziniyorum. Hepsi yaşlı, iyi giyimli erkekler ve birkaç genç kadın. Jasper hiçbir yerde görünmüyor.

Avucumu öyle sıkıyorum ki kısa tırnaklarım derimde yarım ay şeklinde çukurlar bırakıyor. Palm Cove'dan gelen lanet olası ezik muhtemelen bize sahte bilgi verdi. Jasper'a çaresizlik koktuğunu söyledim. İşte hatalar böyle yapılır. İnsanlar nasıl kolayca aptal yerine konur.

Birkaç dakika boyunca takım elbiselileri izliyorum, konuyla ilgili herhangi bir bilgi kırıntısını dinliyorum. Kadehler tokuşturulur, sarhoş bir kadının dudaklarından tiz kahkahalar dökülür, falancanın golf handikapıyla ilgili şakalar yapılır. Bu olmalı

yanlış ev. Bu insanlar kıdemli bir dikiş çemberi kadar tehditkâr. Ama Jasper hangi cehennemde?

Bir sonraki sarhoş kahkahası sırasında gürültü tamponunu kullanarak köşeyi dönüp merdiveni arıyorum. Beklenti içinde silahımın kabzasını kavrarken yıpranmış ahşap döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırđıyor. Tam merdivenleri gördüğümde adamlardan biri bir isim söylüyor. *Brennan*. Nefesimi tutarak dinlemek için etrafımda dönüyorum.

"Brennan'ın seyahatte olması çok kötü. Onu son akşam yemeğinden beri görmedim. Ne zamandı o?"

"En az bir yıl önce olmalı," diye cevap veriyor başka bir adam. "Unutulmayacak bir geceydi." Kahkahalar kadeh tokuşturmaları izliyor.

Kulaklığımı tekrar açıp Leon'a az önce duyduklarımı bildirme dürtüsüyle savaşıyorum ama üst kattan gelen bir gümbürtü dikkatimi başka yöne çekiyor. *Jasper*. Kulaklarımda kan hücum ederken ve silahım hâlâ avucumun içindeyken merdivenleri olabildiğince sessizce ıkıyorum.

Koridorda ikinci bir gümbürtü yankılanıyor, ardından bir inilti geliyor. Birkaç kapalı kapının önünden geçiyorum ama arkalarında ne olduğu umurumda değil. İsteddiğim tek kapı alt katta, *onunki*.

"Fuuuck." Jasper'ın sesinde hata yok.

Başka bir şey düşünmeden, silahımı ileri doğrultarak kapıyı kırbaçla açtım. Jasper benimle göz göze geldi ve ben bir anda odaya daldım. *Orospu ocuğu*. Cidden şu anda havaya mı uçuyor? Onu öldüreceğim.

Kadın muhtemelen arkasında olduğumu hissederek geri çekilmeye başlıyor ama Jasper sarı saçlarını sıkıca kavrayarak başını yerinde tutuyor. Jasper tıslayan bir inilti çıkarırken kadın onun sikinin etrafında inliyor ve hızını artırıyor.

Gözlerimi kısarak silahımla kapıya doğru işaret ettim ve ağzımı açtım, "Gidelim." Buradan siktir olup gitmeliyiz. Gözlerini büyütüyor ve gitmem için eliyle işaret ediyor.

"Neredeyse oldu," diye inliyor, sikiyle dolu kadından çok bana. "Çok yaklaştım."

Onu sikinden vurmadığım için şanslı.

Daha da kötüsünü yapmadan odadan çıkıyorum ve kulaklığımı tekrar açıyorum. "Onu buldum ve annemin mezarı üzerine yemin ederim ki o salağı öldüreceğim."

"Bilmek istiyor muyum?" Leon sinirli bir ses tonuyla cevap verir. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Buradan çıkıyorum.

Jasper onun

kendi. On dakika sonra köşede buluşalım."

"Güzel. Ben de tam dikkat dağıtmak ve seni aramaya gelmek üzereydim."

"Gerek yok." Nabzımın normal bir tempoya düşmesine izin vererek geldiğim yoldan geri dönmeye başladım. Koridorda daha önce fark etmediğim küçük ayrıntıları fark ediyorum. Çerçeveleli fotoğrafların olduğu bir masa. Kuru çiçeklerle dolu büyük bir vazo. Koridorun sonundaki pencerenin üzerinde asılı duran ağır perdeler. Havada hâlâ o ahşap cilası kokusu var.

Ayağım ilk basamağa çarptığında Jasper koridorun sonundaki kapıdan gizlice çıkıyor. Onu görmezden gelerek sessizce alay ediyorum ve hararetli konuşma seslerine karşı merdivenlerden aşağı iniyorum.

Jasper dişlerini sıkarak, "Kardeşim, bekle," diyor. Orada değilmiş gibi davranıyorum ve kendimi kaybetmemek için meleğimin yüzünü zihnimde canlandırıyorum. "Hadi ama Damon, hıyarlık ediyorsun."

Jas'ın benden üç santim ve otuz kilo fazlası olabilir ama bu onu duvara yaslayıp yüzüne vurmamı engellemiyor. "Hıyarlık mı yapıyorum? Sarhoş bir kadının saksosu için bizi tehlikeye attın."

"Bana saldırdı. İşemeye gittiğimde resmen beni takip etti. Ne yapmam gerekiyordu ki?"

Bakışlarımı kısıyorum ve başımı sallıyorum. "Hadi gidelim buradan. Önemli bir şey değil."

"Hâlâ içeride. Belki de bir tur atmalısın... Biraz gerginsin." Jasper kenara çekilir ve gömleğini düzeltir.

"Gergin değilim ve senin fahişeni istemiyorum. Tanrım, Jasper... Hadi. Eğer beş dakika içinde buradan çıkmazsak Leon tam *Leon* olacak."

"Siktir."

"Aynen öyle. O yüzden kuzeye doğru biraz kan akıtın ve gidelim." Her ihtimale karşı silahımı tekrar kavriyorum ve yukarı çıkmak için izlediğim yolu takip ediyorum.

"Veda etmeliyim," diye fısıldıyor Jasper, boynunu salonda devam eden partiye doğru uzatarak. "Söylemezsem bunun tuhaf olduğunu düşünebilirler."

"Buradan ilk kim çıkmak istiyordu?" diye soruyorum. Her geçen saniye daha da sinirlenerek soruyorum.

"Üst kattaki arkadaşım benim için gidişatı değiştirmiş olabilir. Ayrıca, adamımız hakkında bir şeyler bulmak istiyorum. Biraz gevezelik edip onları etkileyeceğim, sonra da sıvışacağım. Bir dakikadan fazla sürmez." Bana baktı. "Bana katılmak istemediğine emin misin? Bir kez olsun ürkütücü olmaya ara verelim mi?"

Orta parmağımı kaldırıyorum, parmak eklemlerimin arasındaki Roma rakamı dövmesine bakıyorum ve ona en büyük siktir git bakışımı atıyorum.

Ellerini teslimiyetle kaldırır, saçını düzeltir ve ters yöne doğru yürür.

Birkaç adım sonra dışarıda olacağım ama onun yerine karanlık, boş koridora dönüyorum. Dönmemem gerektiğini biliyorum. Leon'a on dakika demiştim ve zaman geçiyor. Sabırlı bir adam değil. Birkaç dakika geç kalırsa ne yapacağı belli olmaz. Avuçlarımı kapısının ahşap yüzeyine dayayıp onu kapalı göz kapaklarımın ardında hayal ediyorum.

Sadece bir dakika. Bir bakış. Leon hiçbir şey bilmeyecek.

Kapısını kırıp içeri girdim. Nasıl olacağının belirsizliği Onu bulacak olmam baş döndürücü beklentimi daha da artırıyor. Gözlerim doğruca yattığı yere gidiyor ve onun hareketsiz halini inceliyorum. Yüzü bana dönük, yan yatmış uyuyor. Bir elini yastığının altına sokmuş, tek bacağı dışarı çıkmış.

siyah battaniyesinin altından. Gözlerimi kıvrımlarında gezdiriyorum. Belinin kıvrımlarında, dolgun poposunda. Ona doğru attığım her adımda ellerim titriyor. Çok yaklaşıyorum. Beni burada görmesini riske atamam. Beni tanımadan önce olmaz.

Kokusunu içime çekiyorum, ciğerlerimi bir dahaki sefere kadar yetecek kadar dolduruyorum. O kadar güzel kokuyor ki, kokacağını biliyordum. Vanilya ve baharat gibi... Bana şekerli kurabiyeği hatırlatıyor. Ağız sulandırıcı.

Zaman geçiyor, bu yüzden onu bir an daha içime çekiyorum, kalçasındaki portre dövmesini ve giydiğı turne tişörtündeki grubun adını ezberliyorum. Tüm küçük detayları zihnimde saklayacağım.

Senin hakkında öğrenecek çok şey var, Angel. Yakında aramızda hiçbir sır kalmayacak. Aklının, bedeninin ve ruhunun her santimini bileceğim.

Ama önce, adın ne?

Yerdeki giysi yığınlarının etrafından dolanıyorum, her şeye dokunmaya direniyorum ve şifonyerinin önünde duruyorum. *Dağınık birisin, değil mi?* Kağıt notlar, mücevherler, dudak parlaticısı tüpleri ve yarısı boşalmış bir enerji içeceği mobilyaların sadece küçük bir kısmını oluşturuyor. Kağıtlardan birini elime alıp üstündeki ismi okudum. Blake Hyland. İsminin dilimde yuvarlanmasına izin vererek iç geçiriyorum. Blake, müstakbel eşimin adı.

Telefonumu çıkarıp hâlâ sessiz modda olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve belgenin fotoğrafını çekiyorum. Tıbbi evraka benziyor. Hastaysa, onunla ilgilenebilmek için bilmem gerek.

Dağınıklığa rağmen oda boş görünüyor. Kişisel dokunuşlar yok. Fotoğraf ya da poster yok. Sanki herhangi birine ait olabilirmiş gibi. Boş bir tuval gibi.

Sadece ziyaret mi ediyorsun?

Eğer durum buysa, hızlı çalışmam gerekecek. Onu kaybedemem.

Şifonyerin köşesinde parfüm şişesini görüyorum. Kehribar rengi sıvıyla dolu süslü bir cam küre. Burnuma götürüp kaliteli bir şarap gibi içime çekiyorum. Karanlıkta görebildiğim her ayrıntıyla birlikte kokuyu da hafızama kaydediyorum.

Leon saniyeleri sayıyor ve ben de son anda yetişiyorum. Sessiz bir lanetle geri çekiliyorum, yerden onun atılmış bir çift külotunu ve komodinden bir kolye alıyorum.

"İyi uykular, Blake," diye fısıldıyorum. "Yarın görüşürüz."

Ben kapıya ulaştığımda bana doğru yuvarlanıyor. Bir elim kapı kolundayken nefesimi tutarak donup kalıyorum. Çıglık atmayınca ya da zıplamayınca nefesimi bırakıyorum. Gözleri hâlâ kapalı. Kalın siyah kirpikleri yanaklarını süpürüyor ve lekeli siyah göz kalemi üst kapağını çiziyor.

Yabancıların bitmek bilmeyen gevezeliklerinden uzakta, serin gece havasına geri dönene kadar silahımı kavrayışımı gevşetmedim. Elim cebime gidiyor ve orada Blake'in kolyesinin ince zincirini ve külotunun yumuşak ipeğini parmaklıyorum. Göğsüm o gece ilk kez gevşiyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

GÖZLERİMİ AÇTIM VE SAÇLARIMIN DAĞINIK TELLERİNİ

Gözlerim. Saat kaç? Diğer odadaki aşırı gürültüye bakılırsa Mischa ve gösterişçi arkadaşları hâlâ parti yapıyorlar. Bu bir sürpriz değil. Kardeşime, babası için şehir dışında çalışırken *kız arkadaşının* nasıl *davrandığını* anlatmayı çok isterdim. İroni şu ki, buna hayır yemeği diyor. Bu geceki tek hayır işi, onun bir sonraki alışveriş çılgınlığını finanse etmek.

Gözlerimi kapatmaya zorlayarak yuvarlandım. Sabah 7 çok çabuk gelecekti ve farmakoloji için en iyi oyunumu oynamalıydım. Bu zaten en zor dersim ve Ethan'ın yarım yamalak özürlerinden biriyle daha karşılaşmak durumu daha da kötüleştiriyor.

Onunla üç yılını harcadım. En güzel üç yılını. Ve şimdi gözlerimi her kapattığımda, tek gördüğüm o lisans öğrencisi onun üzerinde zıplarken buruşmuş yüzü. *Lanet olası pislik*. Umarım tıp fakültesinde başarısız olur.

Dönüp dururken yastığımı serin tarafa çeviriyorum ve vücuttaki tüm kasları alfabetik olarak saymaya başlıyorum. Genellikle bu beni sakinleştirir. Kafamı boşaltır. Ama nedense, diğer odadan gelen bariz gürültü dışında, göğsümün gevşemesini sağlayamıyorum.

Birinin beni izlediğine dair ürkütücü bir hisse kapılmaktan kurtulamıyorum. İster sezgi deyin ister paranoya ama havada hafif bir koku olduğuna yemin edebilirim. Nane olabilir. Duman mı?

Muhtemelen annem ya da Bryan yine hayalet ziyaretlerinden birine gelmişlerdir. Birkaç yıl oldu. Üniversitede Falin'e onların gölgelerdeki dış hatlarını göreceğime yemin ettiğimden beri. Gerçeklikten yeterince uzaklaşırsam, annemi köşede oturmuş mentollü sigaralarından birini içerken hayal edebiliyorum.

"Çocuklar, ruh olduğunuzu biliyorum ama ben uyurken beni gözetlemeniz yine de tuhaf. En azından beni uyandıracaksanız, bunu havalı bir şekilde yapın. Işıkları yak ya da bir şeyleri devir. Bu havadaki soğukluk, nane kokusu olayı çok klişe."

Blake, cidden aklını kaçırmışsın.

Gözyaşlarım yastığıma damlayana kadar gergin bir kahkaha atıyorum. Ethan burada olsaydı alay eder ve boğazıma bir hap tıkarı. *"Yine ölü kardeşinle mi konuşuyorsun, Blake? Sakinleşmen gerek. Al şunu."*

Mavi, beyaz, sarı. Hepsini denedim. Ethan'ın kendi Doktor ailesi tarafından sağlanan eczane. Yaptıkları tek şeyin duygularımı köreltmek olması çok kötü. Bryan hâlâ yok. Annem de öyle. Hiçbir şey bu acıyı dindiremez.

Mischa'nın kahkahası koridorda yankılanıyor. Alt kattaki yatak odasını seçtiğim için cidden pişmanım. Sesine bakılırsa kesinlikle kafayı bulmuş ve yalnız da değil. Bir adamın kalın sesi bir şeyler mırıldanıyor ve ardından tiz bir kıkırdama geliyor. "Yatak odası" kelimesini yakaladım.

Belki de bir şey yoktur.

Ağabeyim Brennan'ın yanına taşındığımda kendime onun aşk hayatına karışmayacağımı söylemiştim. Ben taşınmadan önce Mischa yakın ilişkimizden dolayı zaten tehdit altındaydı. Burada olmamdan nefret etmiş olmalı. O ve ailesi hakkında bildiğim kadarıyla

sıcak bir grup. Şefkatli bir kardeş ilişkisinin neye benzediğini anlamıyor olmalı.

Onunla tanıştığım da dudaklarını bükerek beni incelediğini ve Brennan'ın kulağına fısıldadığını hatırlıyorum. O gece bana iki kelime bile söylemedi. Ne yazık ki Brennan onu seviyor, bu da onu kabul etmem gerektiği anlamına geliyor.

"Biraz daha votka lazım," diye bağıyor Mischa, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Koridorda her zamanki zarafetinden hiçbir şey kaybetmeden ilerliyor.

Yatağımın başucundaki AirPods'uma uzanıyorum, gürültü engelleme modunu açıyorum ve uyku çalma listemi başlatıyorum. En sevdiğim emo gruplarının enstrümantal versiyonları. Üçüncü şarkı çalarken göz kapaklarım nihayet kapanmaya başlıyor.

Hazır kahve fincanımı soğuk parmaklarımın arasında tutarak kampüste ilerliyorum. Eylül ayının başındayız ama şimdiden nehirde serin bir sabah esintisi geliyor. Gözlerim gece uykusundan şişmiş ve ağırlaşmış, bu yüzden serin hava onlara karşı ferahlatıcı. Uyanmama yardımcı olacak her şey.

Farmakoloji sınıfım kampüsün tarihi bölümünde toplanıyor. Nehre en yakın yer ve tüm taş binalar sarmaşıklarla kaplı. Laboratuvarlarımız ise daha yeni binalardan birinde yapılıyor. Her ne kadar en üst düzey ekipmanlarla çalışmayı sevsem de, kampüsün kuzey ucu ile geri kalanı arasında öyle bir kopukluk var ki neredeyse sarsıcı.

Kazandığım tıp fakültesinin Brennan'ın evinden on beş dakika uzaklıkta olması ne kadar komik. Eğer öyle olmasaydı, muhtemelen bu yıl Ethan'dan uzakta başka bir yere transfer olurum.

Telefonum cebimde titriyor. Beni bu kadar erken arayan sadece bir kişi var.

"Burada saatin daha sabahın 8'i olduğunun farkında mısın?"
Selamlama yerine "Saat daha 8" diyorum.

"Derse geleceğini biliyordum," diye cevap veriyor
kardeşim. "Seni yakalamak istedim. Farmakoloji, değil mi?"

"Bunu nasıl hatırladığın hakkında hiçbir fikrim yok. Ben
kendi programımı bile zar zor hatırlıyorum."

Binanın dışında duraklıyorum, bir zamanlar yan yana
oturduğum bir kız önümden içeri girerken ona
gülümsüyorum.

"Sanırım bu benim süper gücüm," diyor esnerken.
"Üzgünüm, uzun bir gündü."

"Bu sefer neredesin? Tahmin edeyim, Londra mı?"

"Hayır, biliyorsun bu olaydan sonra oraya dönmeme izin
vermezler.

çay saati olay." O chuckles ama I seç yukarı
üzerinde altındaki yorgunluk. "Her neyse, nasıl
gidiyor?"

"Dürüst cevabımı mı istiyorsun?" Soruma cevap vermekten
kaçındığını fark ederek soruyorum.

"Her zaman."

"Seninle bedava yaşadığımı biliyorum ama Mischa'ya
partilerini başka bir yerde yapmasını söylemenin bir yolu var mı?"
Ya da yapması gerekiyorsa üst katta yapmasını.

"Deneyebilirim. Ama Blake, ona çok şey borçlu
olduğumuzun farkındasın. Sen
Mischa olmasaydı o boş odada yaşayamazdık."

"Sanırım, ama Brennan, kendini cidden küçümsüyorsun.
Mech Express için kışını yırttın. Evet, Mischa babasına yağ
çekmene yardım etmiş olabilir ama sen de çok çalıştın. Alex
seni durmadan meşgul ediyor." Ses tonumu yumuşattım.
"Bilmiyorum, sanırım sadece seni özledim. Çok uzun zaman
oldu. Geri taşındığımdan beri seni görmedim bile ve Mischa
ve arkadaşlarıyla çok fazla garip yemek yedik."

"Biliyorum, küçük arı. Ben de seni özledim. Yakında
döneceğim, tamam mı?" Arka plandan bağırışlar geliyor.
"Gitmem gerek. Mischa'ya onu bu gece arayacağımı söyle."

"Tamam mı?" Neden ona kendisinin söyleyemediğini
sormaya başlıyorum ama aramayı çoktan sonlandırdığını fark
ediyorum. "Daha garip ve

daha garip," diye mırıldanıyorum.

İçeri girmem gereken dakikaları sayarken kahvemi yudumluyor ve binanın duvarına yaslanıyorum. Serin taş başımın arkasını rahatlatıyor. Derin nefes alıyorum ve kardeşimden her haber aldığım da içimi kaplayan endişe baloncuğunu itiyorum. Bu kadar çok gitmesi beni öldürüyor ama benim için bu kadar çok çalıştığını biliyorum. Okul harcımı ödemek için. Onu her gördüğümde tartışsam da, yine de ısrar ediyor.

Doktor olacağım ama en değerli şeyi kaybedeceğim: zaman. Bu her gün sorguladığım bir değiş tokuş. Asla geri alamayacağımız bir kaynak. Ama doktor olmak, annem ve Bryan gibi insanlara yardım etmek. Yıllardır bunun için çalışıyorum.

Elim içgüdüsel olarak kolyemle oynamak için hareket ediyor ama onun yerine çıplak tene dokunuyorum.

"Blake, iyi misin?" Julie seslenerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Üzgün görünüyorsun."

Gülümseyerek ona doğru yürüyorum. "İyiyim, sadece bu sabah kolyemi takmayı unuttuğumu fark ettim. İyi uyuyamadım."

Julie çantasını kaydırıyor ve omzuma vuruyor. "Seni anlıyorum. Dersler başladığından beri uyuyamadım." Bakışları kahve fincanıma takılıyor, ben de tek kelime etmeden fincanı ona uzatıyorum. Uzun bir yudum alıyor. "Hayatımı kurtardın."

"Endişelenme, bu benim ikinci fincanım." Bir motor gürlüyor ve dikkatim siyah, kaslı bir arabanın yanaşmakta olduğu otoparka kayıyor.

"Sence Ethan çoktan içeri girmiş midir?" diye soruyor. Gözlerimi kırıştıtırıyorum, bakışlarımı arabadan ayırıyorum.

"Oh...umm, hiçbir fikrim yok. Onu hiç görmedim, yani muhtemelen."

Beni sıkıca sarıyor ve ben onu itmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. "Tekrar çok özür dilerim. Siz o rüya çiftlerden biriydiniz. Herkes ayrılığınızın şokunu yaşıyor."

Evet, başka biriyle yattığını görünce kimse benim kadar şaşırmadı. Hızlıca başımı salladım ve boğazımı temizledim.

"Üzgünüm, ben en kötüsüyüm. Muhtemelen onun hakkında konuşmak istemezsin. Hadi, arkada bir yer bulalım."

Beni konferans salonuna doğru çekiyor ve bakışlarım kapıya en yakın koltukta oturan Ethan'a takılıyor. Orada oturursa onu geçmek zorunda kalacağımı biliyordu. Gözleri beni tararken omuzlarım otomatik olarak geriliyor.

Arabaya son bir kez daha bakıyorum, keşke sürücü koltuğuna atlayıp buradan gidebilsem diyorum. Ethan'ın sulu gözlü bakışlarından uzaklara.

"Bee, bana bak," diye fısıldıyor yanından geçerken.

Kendimi toparlayarak Julie'nin beni arkadaki iki boş koltuğa doğru çekmesine izin veriyorum. Ethan'ın acı dolu bakışları profesör başlayana kadar her hareketimi takip ediyor.

Ders bittiğinde, zonklayan bir baş ağrım var. Daha fazla kafeine, yemeğe ve kestirmeye ihtiyacım var, tercihen bu sırayla.

Julie dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp bana döndü ve normalden çok daha uzun süre beni süzdü. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Keşke yapabilseydim, ama planlarım var," diye yalan söylüyorum. Julie'den bugün için alabileceğim kadarını aldım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Randevu mu?" Beyni neden oraya gitsin ki?

"Hayır. Kesinlikle değil-"

"Bebeğim, konuşabilir miyiz?" Ethan'ın sesiyle irkiliyorum ama hemen kendime geliyorum. Arkamda durup arkamı dönmemi beklediği gerçeğini görmezden gelerek Julie'ye cevap veriyorum.

"Aslında bir randevum var." Omuzlarımı dikleştirerek sesime güven katmaya çalışıyorum. "Evet, çok yeni olduğu için sana söylemek istemedim ama öğle yemeğinde buluşacağız."

Julie'nin yüzü aydınlanıyor. İyi davrandığını biliyorum ama Tanrım, neden bazı insanlar sadece birileri

ilişki? Ya bekar olmak istersem? Bana her gün acıyan gözlerle bakar mı?

Ethan nefesinin altından, "Ne yaptığını biliyorum, Blake," diyor. Avucunu omzuma koyuyor. "İkimiz de bir randevun olmadığını biliyoruz."

Sertleşiyorum ve elini silkiyorum. İçgüdülerimin her biri onun kendini beğenmiş suratından kaçınmamı söylüyor ama kendimi onunla yüzleşmek için dönmekten alıkoyamıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Julie garip bir kakhaha atar ve geri çekilir. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

"Kötü bir şey yok." Avucunu yanağında gezdiriyor. "Sadece, bilirsin... Şimdiden biriyle çıktığından şüpheliyim."

"Çünkü kalbim çok kırık, değil mi? Yoksa kimse beni istemediği için mi?" Isı boynumdan yüzüme doğru yayılıyor. "Bu yüzden mi?"

"Bebeğim... Ben-"

Onu susturmak için ellerimi kaldırdım. "Dur. Ben senin bebeğin değilim, Ethan."

"Özür dilerim. Lütfen sadece konuşabilir miyiz? Bir açıklamayı hak ediyorsun." Omuzları çöküyor ve her zaman benim zayıf noktam olan o aptal mavi gözleriyle bana bakıyor. "Lütfen?"

"Peki." Telefonumdaki bir bildirimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Takvimimde ödev ve sınav hatırlatmalarından başka bir şey olmadığını bilmesine gerek yok. "Sana birkaç dakika vereceğim."

Işıldıyor ve kolunu omzuma atıyor. Kolonyasının kokusu çok ağır basıyor. Eskiden kokusunu severdim ama şimdi sadece baş ağrımı artırıyor. "Sen en iyisisin, bebeğim."

"Ethan," diye uyarıyorum.

"Üzgünüm, başka bebek yok. Sanırım bu bir alışkanlık." Kıkırdıyor ve omzumu sıkıyor. "Ben sürerim."

Onu kişisel alanımdan çıkarmak istiyorum. Elini üzerimden çekip nereye sokacağını söylemek için. Ben

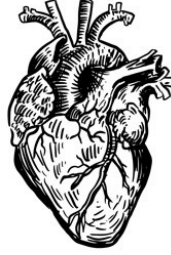
Neden yapmadığımdan emin değilim. Belki de onun aşinalığı beni etkiliyordur? Ya da içimin boş olması ve insani dokunuşun insani dokunuş olduğu gerçeği mi?

Beni yürümekte zorlanmama neden olacak kadar sıkı tutarken, yepyeni Mercedes'ine ulaştık. Ailesinden bir doğum günü hediyesi. Kapıyı açıyor ve kaçacağımı düşünmüş gibi beni içeri bırakıyor.

O sürücü koltuğuna geçip teybi ve klimayı kurcalarken, ben camdan dışarı, birkaç adım ötede rölantide çalışan parlak siyah kaslı arabaya bakıyorum. Renkli camlara rağmen, biz uzaklaşırken bir çift karanlık gözün her hareketimizi takip ettiğine yemin edebilirim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAMON

BLAKE'IN VÜCUT DİLİNDEKİ HER ŞEY BANA ONUN o pisliğin yakınında olmak istemiyor. Ona dokunduğu için kollarını bedeninden ayırmamak için her şeyimi veriyorum.

Kampüsten birkaç mil uzaktaki kasabada bir suşi mekanına gidiyorlar. Şansıma, garson onları caddeye bakan pencerenin önüne oturtuyor. Vücudum ağrıyor ve bir sigaraya ihtiyacım var, bu yüzden dışarı atlayıp arabama yaslanıyorum, göz hizasından uzak durmaya dikkat ediyorum.

Arabamı daha önce fark etmişti. Gözlerinde özlemle ona baktı. Gittiği her yerde arabamın olduğunu fark etmesi an meselesi. Berbat durumda olduğumu biliyorum ama umarım yakında anlar.

Kalbim nasıl tepki vereceğini merak ediyor. Korkacak mı yoksa ilgisini mi çekecek? Benimle yüzleşecek mi yoksa benden kaçacak mı?

İnsanlar cadde boyunca yürüyor, sohbete dalmışlar. El ele tutuşan çiftler. Çocuklarını çekiştiren anneler. Öğle tatilinde olan meşgul takım elbiseliler. Bir an durup sarı ve altın sarısı yapraklarıyla caddeyi kaplayan ağaçları hayranlıkla seyrediyorum, bir yandan da sonbaharın serin havasını içime çekiyorum.

Jas ve ben yürüyüşe çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Bu her zaman bizim olayımız olmuştur-şafaktan önce kalkıp en zorlu

şehirdeki patikalar. Asla fazla konuşmayız, sadece arkadaşça bir sessizlik içinde yürür, manzarayı seyreder ve kafamızı boşaltırız. Yürüyüş, Jasper'ın durmadan konuşmadığı tek zaman. Leon ve ben onun hızlı bir golden retriever gibi olduğu konusunda şakalaşıyoruz... Susması için onu yormak zorundayız.

Bailey kaçırıldığından beri yürüyüşe çıkmadık. Her dakikamız onu bulmakla geçti. Neredeyse.

Popomu söndürüp en yakındaki çöp kutusuna doğru yürürken Blake'in profiline bir göz atıyorum. Alt dudağını çiğniyor, çenesini kapatmayan pislik yerine önündeki menüye odaklanıyor. Güneş ışığı siyah saçlarına vuruyor ve çivit mavisi parlaklığını ortaya çıkarıyor. Ne kadar mükemmel olduğu için göğsüm ağrıyor. Çok güzel. Belli ki rahatsız olduğunda bile.

Siktir et. Sanırım öğle yemeği için suşi alacağım.

Gözlerimi Blake'ten ayırmadan içeri giriyorum. Artık onu duyabildiğim için nabzım sakinleşiyor. Hostes beni odanın karşısında ama yine de onları izleyebileceğim kadar yakın bir masaya yönlendiriyor.

Bir buzlu çay sipariş ediyorum ve telefonumu çıkarıp dinlerken boş boş geziniyormuş gibi yapıyorum.

Başka bir garson, elinde büyük bir suşi tabağı ve bir kase pilavla masalarında durur. Tabağı masaya koyar ve Blake dudağını dişlerinin arasında gezdirerek bakar.

"Yumul bebeğim," diyor Ethan diye bahsettiği dallama. Yemek çubuklarını kapıyor ve iğrenç bir şekilde birbirine sürtüyor.

Blake kaseye uzandı. "Ben sadece biraz pilav alacağım." Daha iyi görebilmek için elimle yüzümü siper ediyorum.

"Ama bütün bu ruloları ben sipariş ettim. Bir süre önce yaptığım yorumla mı ilgili? Sarhoştum, öyle demek istememiştim. Şişman değilsin."

Çenem sıkılıyor ve telefonumu ekranı çatlatacak kadar sert kavriyorum. Onu öldüreceğim. Tam burada ve şimdi.

"Ciddi misin?" Blake çatalını bırakır ve koltuğunda kayar. "Bu konuyu açtığına inanamıyorum. Özellikle de şimdi

burada olmak bile istemedi."

"Siktir, özür dilerim bebeğim. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama ailem bağımlılık yapan ilaçlarımı kesti ve sen gittiğinden beri uyuyamıyorum ve dersler beni mahvediyor. Hadi yemek yiyelim ve söylediklerimi unutalım."

Blake'in ifadesi yumuşar ve çatalını tekrar eline alır. "Tamam, ama ben ciddiym Ethan. Tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Ne söyleyeceğin umurumda değil."

Elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. Kadın onun dokunuşundan gözle görülür bir şekilde irkilir.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Sunucu tam görüş alanının önüne geldi. Mükemmel zamanlama.

"Baharatlı ton balığı ve salata alacağım." Pek aç değilim ama ellerimi Ethan'ın boynuna dolamamak için meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var.

Garsonuma teşekkür ettikten sonra Blake'in masasına geçti. "Her şey nasıl?" Blake'in önündeki pilava baktı. "Size başka bir şey getireyim mi, hanımefendi?"

"Oh, hayır, sorun değil. Benim gıda alerjim var. Pirinçte sorun yok." Servis görevlisi Ethan'ın bardağını alıp içkisini yeniden doldururken Blake kibarca gülümsüyor.

Bu pislik onu yemek bile yiyemeyeceği bir restorana götürüyor. *Bunu sana asla yapmam, Angel.* Blake sade beyaz pilavını yerken o dürümlerini yiyor. Hiç özür dilemiyor. Onun alerjilerinden hiç bahsetmiyor.

Çenemi sıkılmaktan çenem ağrıyor. "Ailemin bizi galaya davet ettiğinden bahsetmiş miydin? St. Luke's mu? Seni yönetim kurulu başkanıyla tanıştıracaklar ve bizim için iyi şeyler söyleyecekler. Son duyduğuma göre gelecek yıl sadece bir avuç stajyer alacaklarmış, o yüzden iyi bir izlenim bırakmalıyız."

"Ethan... olanlar hakkında konuşacak mıyız?" Ağzına bir rulo daha atıyor ve yavaşça çiğniyor.

"Tek bir hataydı, Blake. Jake'in partisi ve ben sarhoştum. I

Sen içeri girene kadar onun sen olmadığını bile fark etmemiştim." Bir elini açık renk saçlarının arasından geçiriyor.

Blake alay ediyor ama o daha da açık saçık konuşurken gözlerini onun yüzünden ayırmıyor. Tekrar onun eline uzanıyor.

"Seni seviyorum bebeğim ve seni özlüyorum. Eğer beni affedemiyorsan, en azından benimle galaya gel. Ailem seni görmeyi çok ister ve yönetim kuruluyla kaynaşabiliriz. Bu bağlantılara ihtiyacın var."

Gri gözleri düz ve cansız kalırken ince bir gülümseme sunuyor.

Onun yalanlarına kanma, Blake. O seni sevmiyor.

"Beni incittin. Seni affetmem için çok şey gerekecek." Bakışları neredeyse dolu olan pirinç kâsesi ile Ethan'ın eli arasında gidip geliyor ve Ethan'ı bakışlarıyla sabitliyor. "Ama galaya seninle geleceğim."

Masaya doğru eğiliyor, onun alanını işgal ediyor ve mükemmel ağzını yalancı dudaklarıyla kirletiyor. Nasıl tepki vereceğini görmek için nefesimi tutarak bekliyorum. Elbette ona tokat atacak ya da en azından küfredecek.

Telefonum çalıyor ve dikkatimi Blake'ten uzaklaştırıyor. Görmezden gelip Leon'a mesaj attım.

Ben: Hey, öğle yemeği yiyeceğim. Ne var ne yok?

Leon: Partideki arkadaşlarımız hakkında daha fazla şey öğrendim. Jas yeni uyandı. Seni bekliyoruz.

Dikkatimi şu anda ayakta duran ve tuvalet tabelasına doğru bakan Blake'e geri veriyorum.

Ben: Yakında orada olacağım.

Ethan telefonunu çıkarmış, kendini beğenmiş bir sırıtışla yazıyor. Muhtemelen kanka arkadaşlarına Blake'in onu nasıl geri aldığını anlatmak için mesaj atıyordur.

Tekrar düşün Ethan.

Elimi çeneme götürüyorum ve hesabımı ve bahşışimi karşılamaya yetecek kadar nakit para ile en sevdiğim küçük takip cihazlarından birini çıkarıyorum.

Blake'in hâlâ tuvalette olup olmadığını kontrol ederek masalarının önünden geçiyorum ve yanlışlıkla masaya çarpıyorum. Ethan telefonunu boş tabağın üzerine bırakıyor ve çenesini kaldırıyor.

"Benim hatam, dostum. Yürüdüğüm yere bakmıyordum." Ona karşılık vermediği parlak bir sırıtış fırlatıyorum. Beni tepeden tırnağa inceliyor, belli ki söyleyeceği şeyi ayarlıyor.

"Her şey yolunda." Telefonunu eline alıp peçeteyle siler ve Aubrey adında biriyle mesajlaşmaya devam eder.

"İyi günler." Kelimeleri sahte bir gülümsemeyle söylemeye zorluyorum.

Arabama giderken arka tamponuna mıknatıslı bir takip cihazı taktım. Daha sonra Ethan'la ilgilendiğimde, yüzümü hatırlamasını istiyorum.

"Bisikletin için bizim tek park yerimizi kullanmana gerçekten gerek var mı?" Dairemizin girişinde botlarımı çıkarırken Leon'a kaşlarımı çatıyorum ve ayak parmağımı Jasper'ın amfisine sürüyorum. Karmakarışık kablo yığısıyla birlikte onu da burada bırakıp duruyor.

"Neden aptalca sorular soruyorsun?" Kısa süre önce şehirdeki ikinci el mobilya mağazasından aldığımız kanepeye yaslandı.

"Aptalca bir soru nedir?" Jasper beline sardığı bir havluyla mutfığa giriyor, bir diğeriyle de saçlarını kuruluyor.

"O benim havlum mu?" Elinden çekip aldım. "O benim. Ciddi misin? Umarım bu aletine dokunmamıştır."

"Sakin ol, sadece saçımda kullandım..." Onu geri alır ve bir bar taburesinin üzerine koyar. "*Bugün.*"

"Seni öldüreceğim." Islak havlu benim nihai silahım oluyor ve onu kaptığım gibi geri çekilen sırtını kırbaçlıyorum.

"Ow, seni pislik!"

"İkinizin işi bitti mi?" Leon başını sallayarak soruyor. "Bütün sabah bu konuyu konuşmak için bekledim."

"Jasper havlumla kışını temizlemeyi bırakacağını söylediğinde işim bitmiş olacak." Çenemi sıkarak ona meydan okuyan bir bakış attım.

"Havlularımı taşınma sırasında kaybettim ve sen de daha önce oraya hiç girmemişsin gibi değil."

Leon ayağa kalkar ve kahkahasını elinin arkasına saklayarak buzdolabından bir bira alır.

"Üniversitede bir kez! Tek bir kez ve bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin. Sarhoştum ve senin kışınla Sabrina'nın kışı aynı görünmeye başladı, tamam mı?" Vücudumu Leon'a doğru çeviriyorum. "Ona bu işin peşini bırakması gerektiğini söyle."

Uzun bir yudum yutar ve ellerini teslimiyetle kaldırır. "Ben karışmıyorum. İşte bu yüzden grup aktivitelerine katılmıyorum... Çizgiler ve *bedenler* bulanıklaşıyor."

Leon'un ardından kendime bir bira aldım ve kanepede. "Tamam, Jasper'ın götünden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Dün geceki partideki pisliklere odaklanalım."

Jasper, "Güzel bir geçiş," diyor. Derme çatma yemek masamızın ve çalışma alanımızın yanına bir sandalye çekiyor.

Leon yanıma oturuyor ve hemen Jasper'a bir minder fırlatıyor. "Tanrım! Üstüne bir şeyler giy. Oturuş şeklinden taşaklarını görebiliyorum."

Jasper kıs kıs güler ve yastığı tekrar yüzüne fırlatır. "Bakmayı kes o zaman."

Onlar Jasper sonunda pes edene kadar ileri geri tartışırken, ben de dikkatimi dağıtmak için takip uygulamamı kontrol ediyorum. Uydu haritası açılıyor ve Ethan'ın parlak yeni Mercedes'ini yanıp sönen mavi bir nokta olarak gösteriyor. Görünüşe göre üniversiteye yakın bir binaya park etmiş.

Blake hala onunla mı? Telefonuna ve e-postasına girip galanın ne zaman yapılacağını öğrenmeliyim. Dün partiye girerken kameralarımı evine sokmadığım için hâlâ kendime kızıyorum. Orada olamadığım zaman Blake hakkında öğrenebileceğim çok şey var.

"Pekala, siz iki pislik uyurken..." Leon, Jasper'ı işaret ediyor. "Ya da dışarıda kim bilir ne yapıyor." Beni işaret ediyor. "Ben çalışıyordum."

"Sana bir madalya getireyim," diye homurdanıyor Jasper.

"Yemek yedin mi?" diye sordum. "Bu ses tonu genellikle askı anlamına gelir."

Jasper başını eğiyor. "Dün gecedен beri yok. Pizza sipariş edeceğim." Sehpadan telefonunu alıp uygulamalar arasında geziniyor.

"Tanrı aşkına, kapa çeneni," diye gürlüyor Leon'un sinirli sesi. Üçümüz arasında en sabırlı olanımız o ama sinirlendiği zaman *çok sinirleniyor*.

Dudaklarımızı büzer ve tüm dikkatimizi ona veririz.

"Sonunda." Dizüstü bilgisayarını çevirerek bize ekranda sarışın genç bir kadının fotoğrafını gösteriyor. "Tanıdık geliyor mu?"

"Bu dudakları nerede görsem tanırım," diyor Jasper sırtarak. "Bu beni yukarı getiren kadın. Vahşi olan... Bana yapmak istediği şeyler."

"Adı Mischa Orlova," diye araya giriyor Leon. "Ivan Orlov'un kızı... Rus milyoner nakliye kralı."

"Bok yok mu?" Jasper diyor ki.

Yüz hatlarını ezberleyerek ekrana iyice bakıyorum. "Partideki herkesin zengin takım elbiseli olması mantıklı. Bu Orlov ailesinin Sweeper ile nasıl bir bağlantısı olduğunu biliyor musun?"

Blake hepsiyle nasıl bağlantılı?

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. Bir milyoner için Orlov'un sicili tertemiz. O zamandan beri hız cezası bile almamış.

Rusya'dan buraya taşınmış. Daha derine inmeliyim. Sweeper Orlov için çalışıyor da olabilir, tam tersi de olabilir. Pek bir şey bulamıyorum."

"Duyduğuma göre evin sahibi çok seyahat ediyormuş ama dün gece birkaç kişi onu bir yıl önce gördüğünden bahsediyordu." Ben düşünürken, kulağımdaki çiviği çeviriyorum.

"Jasper, ne buldun?" Leon soruyor. "Orlova'nın ne kadar iyi baş verdiğinden başka."

"Dün gece de söylediğim gibi, pek bir şey yok. Hepsinin ağzı sıkı." Sırıttıyor ve devam ediyor. "Golf ve tatil gibi sıkıcı şeylerden bahsettiler. Birinin ayrıntı vermesi için onları daha yakından tanımak gerekecek. Ya da başka yollar var..." Bakışlarını duvara odaklayarak sözünü kesiyor.

"Her ne düşünüyorsanız, cevabım hayır," diyor Leon. "Palm Cove'daki o boktan sübyancının, onunla işimiz bittiğinde en güvenilir kaynak olmadığını biliyorum, ama verdiği bilgi hiçbir yerden gelmedi. Bence buralarda kalıp daha fazlasını öğrenmeliyiz."

"Yeni arkadaşşımdan daha fazla yararlanmak için gönüllüyüm." Jasper sırıttıyor. "Kişisel antrenörden kişisel seks oyuncağına... Bailey'i bulmanın bu kadar oyunculuk gerektireceği kimin aklına gelirdi?"

"Çünkü sarışının fuckboy'u olmak için gerçekten rol yapman gerekecek, ha?" Ona takılıyorum, ama kendini ortaya koymaya istekli olmasından çok memnunum. Palm Cove'da bunu yeterince yaptım, sokağın karşısındaki hıyarı izlemek için lokantanın etrafında takıldım ve tükendim. Gölgede kalmak bana daha iyi geliyor.

Neredeyse Blake'ten bahsedecektim. Odasına bakılırsa, en azından geçici olarak orada yaşıyor, o yüzden bu insanlar hakkında daha fazla şey biliyor olmalı. Leon, Jasper'a Orlova ile ilgili detayları anlatırken, onu biraz daha kendime saklamaya karar veriyorum.

"Evi araştırıp neler bulabileceğime bakacağım," diyorum.

"Pekâlâ, sen bunu yaparken Jasper, sen de Orlova'yı tanıyor. Bakalım Sweeper adında biri hakkında bir şey biliyor mu? Onu aramaya devam edeceğim ve

Ivan Orlov. Dikkatsiz bir hata istemiyorum. Kiminle uğraştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Konuşmalarının geri kalanını görmezden geliyorum ve uygulamamı tekrar kontrol ediyorum. Ethan yerinden kıpırdamamıştı. Huzursuz bir enerjiyle dolup taşarak ayağa kalkıyor ve ayakkabılarımı alıyorum.

"Ben gidip başlayacağım. Bir şey bulursam sizi ararım."

"Pizza istemiyor musun?" Jasper soruyor.

"Yok, ben zaten yedim. Birazını sonraya sakla." Cevabını beklemeden koridora çıktım, Blake'i tekrar görmeye hazırdım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BLAKE

ETHAN BENİ BIRAKALI SAATLER OLDU VE BEN HALA

kendime kızdım. Onu affetmeyi düşündüğüm için bile bende bir sorun olmalı. Ethan'ı hiç kimseye tercih edecek kadar yalnız mıyım? St. Luke'da staj yapmak için bu kadar çaresiz miyim?

Önümdeki ekranda aynı satırı üç kez okudum ve hiçbir şey aklıma yatmıyor. Ekranı kapatıp yastığıma yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tıp fakültesindeki ikinci yılımın en zor yıl olacağını biliyordum ama sanırım özel hayatımla ilgili sorunları hiç hesaba katmamışım.

Üniversitedeki arkadaşlarımdan çoğunu "sıkıcı" olduğum için kaybettim. Onların sözleri. Hâlâ takılan tek kişi Falin, ama o da çok uzakta.

Ethan burada sahip olduğum tek şey, bu yüzden ilişkimize tutunmaya çalışmam mantıklı. Başarılı olma ihtiyacımı anlıyor. İmrenilen stajları almak ve sınıfımızın en iyisi olarak mezun olmak. Evet, onun nedenleri ailesini yatıştırmak, benimkiler ise tamamen kendi motivasyonum, ama en azından aynı hizadalar.

Boynumun altından bir baş ağrısı giriyor ve midem guruldayarak var olmayan öğle yemeğimi bana tekrar hatırlatıyor. Mischa alt katta aynı derecede kibirli

kız arkadaşlar. Onu bekleyebilirim. Aç kalmak onlarla konuşmaktan çok daha iyidir.

Arka planda biraz ses açmak için telefonumu aldım. Homurdanan midemden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey. Bilinmeyen bir nedenle fotoğraf albümümü açıp Jake'in partisinden fotoğraflar arasında geziniyorum. Sadece birkaç tane var ve içlerinden biri Jake'in kedisine ait. Aradığım fotoğrafı buluyorum, Ethan'la birlikte bir kanepede oturmuş, ellerinde şarap kadehleri olan bir selfie. Mutluydum, değil mi?

Gülümsemem pek doğal sayılmazdı ama rahat görünüyordum. Ethan'ın gözleri çoktan cam gibiydi ve gece daha yeni başlamıştı. Onu tanıyorsam, muhtemelen partiden önce biraz uyuşturucu almıştır. O zaman fark etmediğime inanamıyorum.

Geçtiğimiz yıla ait albümlerimi karıştırırken, başkalarına ait ne kadar az fotoğrafım olduğunu fark etmeden edemiyorum. Brennan'la birkaç fotoğrafımız var, Ethan'la birkaç fotoğrafımız var, ama hepsi okulla ilgili şeylerin ekran görüntüleri.

Belki de herkes benim hakkımda haklıdır? Ben sıkıcıyım. Kitap kurdu, ders çalışma takıntılı, *SIKICI*. Bryan burada olsaydı benim hakkımda ne düşüneirdi? O her zaman partinin neşesiydi, her zaman beni kabuğumdan çıkaran kişiydi. Tanrım, onu özlüyorum.

İçgüdüsel olarak kolyemi tutmak için uzanıyorum ama sonra onu kaybettiğimi hatırlıyorum. Öldüğünden beri neredeyse hiç çıkarmadım, o yüzden çok uzağa gitmiş olamaz. Bu oda da tam bir felaket. Temizlersem belki bulabilirim.

Emo playlist'imın sesini açarak bir saatimi kıyafetlerimi katlamak ve evrakları düzenlemekle geçiriyorum. Kirli kıyafetlerimi dolaptaki sepete koyuyor, makyaj malzemelerimi ve şifonyerimdeki takıları düzeltiyorum.

Her yere baktım ama hala bulamadım. Okuldaki kayıp eşya bürosuna bakmam gerekecek. Ya da belki Ethan'dadır... Gerçi bir haftadan uzun süredir onu ilk kez bugün gördüğüm için bu da şüpheli.

Müziğime ara verip kapımı aralıyorum ve Mischa'yı dinliyorum. Tek duyduğum mutluluk verici sessizlik olunca, kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gidiyorum. Akşam yemeği, Netflix ve erken yatmayla geçecek bir gece daha olacak, böylece yarınki dersler için dinlenmiş olacağım.

Buzdolabımız Mischa'nın partisinden kalan mezelerle, soya ve buğdayla dolu yiyeceklerle dolu. Tek ısırıkta beni anafilaksiye sokacak maddeler. Yenilebilir diğer tek şey poşetlenmiş salata. Banka hesabımın üzücü durumunu kontrol ettikten ve DoorDash'in bir seçenek olmadığını gördükten sonra salatayı alıp güvenli balzamik sosla birlikte bir kaseye boşaltıyorum.

Marul lokmalarını ağızıma atarken Ethan'ın daha önce yaptığı yorum kafamın içinde dönüp duruyor. Kelimeler dönüp dolaşıp aynı iki gerçeğe geri dönüyor. *Şişman ve sıkıclı*. Ona göre ben buyum. Herkes için.

Bir ısırık daha alamam yoksa kusacağım.

Kaseyi bir kenara iterek evin karşısına geçiyorum ve ön kapıyı çekip açıyorum. Hava almak için çaresizim... midemde kaynayan asidi hafifletecek herhangi bir şey için.

Kambur durarak birkaç derin nefes alıyorum ve tüylerim diken diken olana kadar serin havanın açıkta kalan tenimi yıkamasına izin veriyorum. Bahçenin karşısından gelen beklenmedik bir ses beni ürkütüyor. Bakışlarımı o yöne çeviriyorum ama önümdeki birkaç metreden ötesini göremeyecek kadar karanlık. Arazinin çevresini saran aşınmış taş duvar beni güvende hissettirmeli, yine de arkasında ne olduğunu merak ederek bakmaya devam ediyorum.

Bir ürperti kemiklerime kadar sızıyor. Titriyorum, birinin ya da bir şeyin beni izlediği hissinden kurtulamıyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak karanlığa bakıyor, esintiyle sallanan ağaç dallarını seyrediyorum.

Tam içeri girecekken, farlar köşeyi dönüyor ve bahçeyi aydınlatıyor. "Orada hiçbir şey yok. Sen cidden

kaybediyorum."

Araba garaj yoluna girdiğinde farlar daha da parlıyor. Sıradan bir araba değil, Ethan'ın beyaz Mercedes'i.

"Onun burada ne işi var?" Soğuktan korunmak için kollarımı göğsüme sararak içeri koşmayı ve üst katta saklanmayı düşünüyorum. Birkaç dakika sonra giderdi... Sanırım.

Ayaklarım ve beynim birbirlerine karşı savaşırken, Ethan arabadan iniyor ve yürüyüş yolunun yarısına kadar geliyor.

"Bee?" Şaşkınlıkla göğsünü tutuyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona hızlı bir değerlendirme yapıyorum. Sarhoş gibi görünmüyordu ama kafasının ne zaman güzel olduğunu anlamakta hiç iyi değildim.

"Biraz hava alıyorum. Sen neden buradasın?" Yüzümü nötr bir ifadeye zorluyorum ve ellerimi kalçalarımın doğru kaydırıyorum.

Konuşmaya başlamak için ağzını açıyor ama bahçeden gelen hışırtı sesiyle dikkatim tekrar dağılıyor.

"Bekle... Bir saniye sessiz ol," diyorum parmağımı dudaklarına götürerek.

"Ne?" diye sorar, sesi boğuktur. "Şşş.

Sanırım dışarıda bir şey var."

Birkaç nefes durup dinliyoruz. Sessizliği bozan bir şey yok, gece kuşlarının sesi yok. Rüzgârda sallanan dallar yok. Uzak araba motorları yok. Sadece ürkütücü bir sessizlik.

Ethan parmağımı yakalıyor ve dudaklarının arasına alıyor. Karnım döndüğünde ve karıncalanmalar tenime yayıldığında kendimden nefret ediyorum.

"Orada bir şey yok, Bee. Hadi içeri girelim." Avucumu tutuyor ve dışını öpüyor, fazladan bir vuruş için dudaklarına götürüyor. Sıcaklığına kapılıp daha da yaklaşıyorum, tanıdık rahatlığı için minnettarım.

Özenle inşa ettiğim duvarın çatlağından içeri girmesine izin verdiğim için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum. Ama bu düşüncüyü bir kenara itip başımı sallıyorum ve beni içeri çekmesine izin veriyorum.

Odama daha önce hiç gelmediğini unutarak, ikimiz de sessiz bir şekilde onu koridorun sonuna kadar götürüyorum. Eminim yanlış bir kelimenin onu hızlı bir tekmeyele soğukta bırakacağını farkındadır.

Ben daha kapıyı kapatamadan dudakları dudaklarımda, beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor, dilini dişlerimin arasına sokuyor. Ona doğru açılıyorum, tüm gücümle zihnimi onun varlığında hissettiğim yoğun kızgınlıktan arındırmaya ve bunun yerine duyularıma odaklanmaya çalışıyorum. Kıcımlı kavrarken avuçlarının verdiği his. İnemelerimin onun ayrık dudaklarında çıkardığı sesler. Vücut yıkamasının kokusu bana çok tanıdık geliyor. Dilini benimkinin üzerinde gezdirirken aldığı tat.

"Beni özledin, değil mi bebeğim?" Kulağıma karşı alçak sesle konuşuyor. "Biliyordum."

Gömleğini kavıyorum, onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediğimden emin değilim. Ben karar veremediğim bir eliyle eşofmanımı indiriyor, diğer eliyle de memelerimi avuçluyor. Üzerimde sadece sütyensiz bir atlet var ve kumaşın sıkı meme ucuma sürtünmesi ne yazık ki enfes.

İki parmağını normalden daha sert bir şekilde içime sokuyor ve dudaklarına karşı inliyorum. "Benim için çok ıslaksın. Yatağa uzan da sana neler kaçırdığını göstereyim."

Dizüstü bilgisayarımı kenara itiyorum ve yorganın üzerine tırmanıyorum, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı yolun geri kalanında aşağı çekiyorum. Haksız değil, onun için ıslandım. *Kendimden nefret ediyorum.*

Hiç tereddüt etmiyor, sadece kot pantolonunu ve önümde diz çöküyor. Ona uzanıyorum, bağlanmak için can atıyorum. Sıcak vücuda karşı sıcak vücut. Hepsi bu. Duygu yok, sadece ihtiyaç var.

Yavaşça ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum ve tırnaklarımı hassas teninde gezdiriyorum, ta ki o nefes alıp verene kadar. Karşılık vermesi için çaresizim. Bana dokunmasını, herhangi bir yerde, herhangi bir şekilde.

Ama yapmıyor.

Öne doğru hamle yapıyor, vücudumun üzerinde geziniyor ve sikinin başını ıslak yarığımın üzerinde kaydırıyor. Nefes nefese kalıyorum ve kalçalarımı oynatarak arzuladığım baskıyı kendime vermeye çalışıyorum. Kendime dokunmak için uzandığımda, Ethan elimi tutuyor ve sikini içimde sarsarken başımın üstünde tutuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimdeki güvenli alana çekiliyorum. Eğer yeterince çabalarsam, belki Ethan'la iyi hissedebilirim. En azından onunla seks yapmak kolay. Sıkıcı olsa da rahat. Ama sıkıcılık bazen olumlu bir şey olabilir.

O kalçalarını pompalarken, farkına varıyorum ve kaslarımı geriyorum. "Bekle, prezervatif getirdin mi?"

İtişinin ortasında durur ve küfreder. "Hayır. Neden yapayım ki?"

Bana tekrar bastırmaya başladı ama ben geriye doğru hamle yaparak dengesini bozdum. "Bunu yapamayız. Koruma olmadan olmaz."

"Siktir." Diz çöktü ve bana doğru ilerlemeden önce birkaç derin nefes aldı. "Beni bu şekilde bırakamazsın, Bee. Hadi bebeğim. Bana ne yaptığına bir bak." Aletini okşuyor ve kapüşonlu, beklenti dolu gözlerle bana bakıyor.

Sadece bu bakıştan bile ne istediğini anlıyorum. Yataktan kalkıp şişmiş sikini ağızma doğru uzatırken bile. "Em onu bebeğim. Bu ağızla çok iyisin."

Göğsümde kabaran tüm romantik hisler, sikini dudaklarımın arasından geçirdiği anda dümdüz oluyor. Onu itmek istiyorum. Isırmak. Canını acıtmak için.

Ama tabii ki bilmiyorum.

Ağızımı sonuna kadar açıyorum ve sikini gırtlığıma kadar sokuyor, sanki doldurulması gereken bir delikten başka bir şey değilmişim gibi kendini içeri ve dışarı pompalıyor. "Evet, lanet olsun, Bee. Em onu bebeğim. Yanaklarını oy."

Aleti boğazımın arkasına tekrar tekrar çarptıkça gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Yumruğumla sikinin tabanını pompalıyorum, onu daha çabuk bitirmek istiyorum. Bu gece onunla işim bitsin istiyorum.

"Lanet olsun, bebeğim." Kendini ucuna kadar çekip tekrar içeri itiyor ve öğürmememe neden oluyor. Onunla ilgili görüntüler

üniversite öğrencisi zihnimi dolduruyor. Ona binerken başını geriye atışı. Odaya girdiğimi fark etmeden önce gözlerindeki bakış. Çıkardıkları sesler. Homurtuları bana vahşi bir domuzu hatırlatıyordu. Şimdi de aynı homurtuları çıkarıyordu.

Siktir et *onu*.

Başımı geri çekiyorum ve aynı anda onu üzerimden itiyorum, kışının üzerinde tökezlerken sırtıyıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye tükürdü. "Bee, boşalmak üzereydim."

"Bir elin var. Bitir işini." Zaferle gülümsüyorum ağzımı silerken ve kıyafetlerimi alırken.

"Son zamanlarda tam bir kaltaksın, bunu biliyor musun?" Sikini yumrukluyor, sert ve hızlı bir şekilde sarsıyor, yatak odamı iniltileriyle dolduruyor. "İstedğin bu mu Bee? Bana acı çektirmek mi?"

Son bir hamleyle vücudu titriyor ve yorganımın üzerine fişkırarak boşalıyor. Aletini tutuşunu ve nefesini tutuşunu izliyorum, ondan ne kadar nefret etsem de kendini bitirdiğini görmek beni azdırıyor.

"Gitmelisin," diyorum. Bu gecenin nasıl geçtiğini anlamak için zamana ihtiyacım vardı ve dürüst olmak gerekirse, ortada bırakıldıktan sonra kendimi boşaltmam gerekiyordu.

Pantolonunu yukarı çeker ve yumuşayan sikini içeri sokar. "Evet, geleceğim." Bir an tereddüt ettikten sonra ekliyor: "Gelecek hafta galaya gidecek miyiz?"

Gözlerim kendiliğinden dönüyor. "Evet, gideceğimi söyledim, o yüzden gideceğim."

Çenesini eğiyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.

Yatağında hem sinirli hem de kızgın bir şekilde uzanırken telefonum çalıyor.

Ethan: Üzgünüm, Bee. Eski halimize dönmemizi istiyorum ama hazır olmadığını anlıyorum. Bunu yarın telafi edeceğim.

Mesajı birkaç kez tekrar okudum, onun sözleriyle oturdum. Artık ne hissedeceğimi bilmiyorum. Onun istediğini istiyorum mu?

İstiyor musun? İşlerin başlangıçta nasıl yürüdüğünden emin olmadığım zamanlardaki haline geri dönmek.

Eşofmanlarımı çıkarıp yatmaya hazırlanıyorum. Nemli bir bezle sildiğimde Ethan'ın döl lekesi siyah yatağımın üzerinde yarı kuru haldeydi. Onu orada görmenin hiçbir seksi yanı yok. Artık değil.

Bulutlar karanlık gökyüzünde kayarak parlayan yarım ayı ortaya çıkarıyor. Işığı pencereme inci gibi bir parıltı yayıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve boşalana kadar klitorisimi ovuyorum. Hızlı ve etkili. Gözlerimi açtığımda, pencerenin dışında bir gölgenin kaydığını gördüğüme yemin edebilirim. Oturur pozisyona geçip telefonumu kaparken nabzım hızlanıyor.

Ethan pencerenin önünde sürünecek kadar çaresiz mi? Her çaldığında nefesimi yavaşlatmaya zorlayarak onu arıyorum.

"Hey, aradığına sevindim. Hâlâ kızgın olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Neredesin?" diye sordum.

"Eve. Beni kontrol etmene gerek yok, Bee. Sana bir kerelik olduğunu söylemiştim." Güven ve beni nasıl sevdiği hakkında saçmalamaya devam ediyor ama onu zar zor duyuyorum.

Pencerenin dışındaki gölgeli şekle çok odaklanmıştım. "Ethan, dışarıda biri var."

Pencereden sendeleyerek uzaklaşırken sesimde bir titreme var. "Muhtemelen bir geyik ya da onun gibi bir şeydir," diyor Ethan. "Ben çıkarken kapıyı kilitledin mi?"

Kahretsin. Ben yapmadım.

"Benimle telefonda kal." Bacaklarım titriyor ama kendimi zorlayarak koridordan aşağıya, ön kapıya doğru koşuyorum. Mischa'nın nerede olduğu ya da eve gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama geliyorsa bile anahtarı var.

Kapıyı kilitleyip odama koşuyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum. Ethan'ın sesini tekrar duyduğumda nefes nefese kalmıştım. "Şimdi her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle," diyorum.

Gölüyor ve aramayı sonlandırmadan önce yarın görüşeceğimizi söylüyor.

Pencereye bakıyorum, hem merak hem de dehşet içindeyim. Bir şeyler mi görüyordum? Uzun ve duygusal bir gündü. Belki de sadece gerginimdir. Şehrin bu kadar dışında, bu kadar eski ve gıcırtilı bir evde yaşamaya hâlâ alışamadım. Ormanın bu kadar derinlerinde olmak korku filmlerinden fırlamış gibi.

Tam bir dakika boyunca bahçedeki boşluğa bakıyorum, yanlış bir şey bulamıyorum. Uykuya dalmadan önce bir saat daha geçiyor, kapalı kapaklarımın altında beni izleyen bir çift karanlık göz hayal ediyorum.

ALTINCI BÖLÜM

BLAKE

KÜTÜPHANEDE GEÇEN BÜTÜN BİR GÜNÜN ARDINDAN, EN SON İSTEDİĞİM ŞEY süslü bir elbise giyip bir galaya gitmek. Özellikle de Ethan'ın kavalyesi olarak. Geçen haftadan sonra, hala onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Vücudum onun dokunuşuna tepki veriyor, ki bunu aşinalıktan başka bir şeye yormuyorum. Keşke lanet vajinam *Ethan'ın berbat olduğunu* ~~alaa~~

Penceremden dışarı bakıyorum, son birkaç gecenin sarsıntısı hâlâ üzerimde. Zihnimin beni kandırabileceğini anlamak, her gece yaşadığım dikenli duyguları açıklamıyor. Sanki yüzlerce göz karanlıkta beni izliyor.

Odamda üstümü değiştirmek yerine straplez sütyenimi ve elbisemi alıp banyoya gidiyorum. Yemin ederim benim odam hariç evdeki tüm pencerelerde perde var. Programım izin verir vermez... alışverişe geliyorum.

Ben koridoru geçerken Mischa ön kapıyı açtı. *Harika*. Tam da görmek istediğim kişi. Her zamanki gibi büyüklük bende kalacak. "Selam. Nasıl gidiyor?"

Telefonundan başını kaldırıyor ve sanki sergileniyormuşum gibi beni inceliyor. "Bu bir elbise mi?"

Lacivert elbisem kolumda sallanırken başımı sallıyorum. "Bu akşam gitmem gereken bir gala var. H-"

Sözümü kesti. "Gala mı?"

"Evet. Ben de öyle-"

Bana doğru birkaç adım atıyor ve elbiseyi kolumdan çekiyor. Ani hareketi beni şaşırttı. Bırakın ne giydiğimi önemsemesini, benimle otuz saniyeden fazla konuştuğu bile nadirdir.

"Bu elbise çöp."

Oh. İşte tanıdığım Mischa.

"Değil," diye azarlıyorum. "Satın aldığımda pahalıydı."

Beş yıl önce.

Elinde hâlâ elbisemle mutfığa giriyor. "Bu çok iğrenç. Bu renk sana hiç yakışmıyor. Gel."

Onu üst kata ve Brennan'la paylaştığı yatak odasına kadar takip etmekten başka seçeneğim yok. "Mischa, ne oluyor-"

"Sus. Benimkilerden bir şey giyeceksin." Elbisemi odanın öbür ucuna fırlatıp dolabını açtı. Onun kıyafetlerine sığabileceğimi düşündüğüne göre bir şeylerin peşinde olmalı.

Ben şişkin olmadığım bir günde on altı bedenim ve tahmin etmem gerekirse Mischa sekiz beden olmalı. Artı, orantılarımız farklı. Benim kum saati figürüm ve DDD göğüslerim var. Mischa daha az kıvrımlı. Yine de güzel bir kalçası var, hakkını vermeliyim.

Durup siyah bir elbise çıkarana kadar elbiseler arasında geziniyor. "İşte burada. Bunu giyeceksin."

"Çok güzel görünüyor ama bilemiyorum. Kazara mahvetmek istemem. Çok sakar olabiliyorum." Kulağına gitmeyen birkaç bahane daha sıralıyorum. "Peki ya boyutu? Sığmayacağına eminim."

Yine berrak mavi gözleri vücudumu tarıyor. Isı yanaklarıma yayılıyor.

"Milan'dan bir hediye idi. Yanlış beden göndermişler ama ben yine de sakladım. Al bunu."

Ciddi olduğunu anlıyorum ve uzattığı elindeki elbiseyi alıyorum. Kremi kadife ya da bükülmüş ipek gibi hissettiriyor.

Bir dokunuşla pahalı olduğunu anladım. Pahalı ve kırılgan. Bütün gece takarken gergin olacağım, ama şimdi bakıyorum da, ondan vazgeçebileceğimi sanmıyorum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Kuru temizleme yaptırıp vereceğim-" "Hayır." Beni başından savdı. "Sende kalsın. Ona ihtiyacım yok."

Dolabını kapatıyor ve kapıdan çıkmak için dönüyor.

"Tamam," diyorum, tüm bu karşılaşma karşısında hâlâ kafam karışık. "Ben git hazırlan o zaman."

Çoktan aşağıya inmeye başladı.

Odama döndüğümde telefonum çalıyor. Arayan her kimse yan tuşa basmak üzereydim ki Falin'in adının ekranımda yandığını gördüm.

"Aman Tanrım, beni gerçekten arıyorsun," diyorum şok olmuş bir ses tonuyla. Daha da havalı olmak için göğsümü tutuyorum.

"Göğsünü tutuyorsun, değil mi?"

Görüntülü aramada olmadığını görmek için telefonu iki kez kontrol ediyorum. "Hayır. Kesinlikle değil. Sadece seni özledim! Bir milyon yıldır sesini duymadım."

Kardeşim gibi en iyi arkadaşım da büyük teknoloji şirketindeki işi için aylarca seyahat ediyor. Son seyahati bir aydan fazla bir süre için Çin'e oldu. Bunu onun için seviyorum ama bu arkadaşlığımızı sürdürmemizi zorlaştırıyor. Ona Ethan'dan ya da Brennan'ın yanına taşınmaktan bahsetmedim bile.

"Biliyorum, berbat bir durum. Yine de aklımda olduğuna söz veriyorum. Hayat nasıl gidiyor? Dersler? Benim çok sevdiğim ana kuzum Ethan?"

Yaltaklanma.

Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Dilimin ucuna kadar geliyor ama onu endişelendirmek istemiyorum. Muhtemelen dünyanın öbür ucundayken olmaz. Falin'i tanıyorum, eğer ona Ethan'ın hatasını söylersem, buraya uçar ve onun kışını tekmeler. Ve onu tamamen alaşağı edebilir.

"Her şey yolunda. Sen nasılsın? Neredesin?" Telefonumu banyo tezgahının üzerine koyup makyaj çantamı alıyorum. Arayı kapatırken hazırlanayım bari.

"Şimdilik Amerika'ya döndüm. Ama konuyu değiştirme, seni bir kitap gibi okuyabilirim. Neler oluyor?"

Göz kapağıma far sürmeyi bitiriyorum ve nefes alıyorum. "Şu gala için hazırlanıyorum. Ethan'ın ailesi bizi eğitim hastanesinin yönetim kuruluyla tanıştıracak ve benim de iyi bir izlenim bırakmam gerekiyor."

Şurada. Bu onu tatmin etmeye yetecek bir bilgi.

"Ethan'la işler yolunda mı?"

"Evet. Her şey harika," diye yalan söyledim.

"Babamın polis olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Bana pek çok şey öğretti. Birinin benimle dalga geçtiğini nasıl anlayacağım gibi." O *ciddi iş* tonunu kullanıyor ve ben ürperiyorum.

Fondöten pufum yüzümün yarısına kadar gelmişken, ofluyorum. Ben

ona bir şey vermek zorundayım. "Peki, tamam. Yaklaşık bir hafta önce Brennan'ın yanına taşındım. Ama sen sormadan söyleyeyim, bunun tek nedeni ders çalışmaya odaklanmak için sakın bir ortama ihtiyacım olması. Bu yıl şimdiden canıma okudu ve daha yeni başladı."

Bir an sessiz kalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Babasının bir polis memuru olması onu biraz korkutucu yapıyor. Ondan bir şey söylemesini isteyecektim ama benden önce davrandı.

"Ben bu plana varım. Brennan'la daha fazla zaman geçirecek ve Ethan'dan biraz uzaklaşacaksın. Nasıl karşıladı?"

"Oh, biliyorsun... o iyi." Fondötenimi karıştırmayı bitirip rimelimi aldım.

"Doğru," diyor kelimeyi uzatarak. "Telefonu kapatmadan önce, projeler arasında biraz izin alabilirim. Doğum günün için gelmeyi düşünüyordum."

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu."

"Uçuşları kontrol edeceğim ve size tarihleri bildireceğim. İkimizin de cidden bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacı var. Blakey'mi özledim." Bana takma adını söylediğinde gözyaşlarımı tutamadığımı hissediyorum. "Git partin için hazırlan. O kurulun kışını tekmele... iyi bir şekilde. Seni çok sevecekler."

Gülüyorum ve gözlerimi siliyorum. "Umarım öyledir. Eğer St. Luke'a giremezsem, bir sonraki seçenek bir saatten fazla uzaklıkta."

"Bunu sen halledersin. Yarın sana mesaj atmaya çalışacağım." Arka planda kapı zilinın çaldığını duyuyorum.

"Kim bu Bu mu?" I sor içinde a oynak tonda. "Bu geceki buluşma mı?"

Gülüyor ama sorumu geçiştiriyor. "*Gottagobye*." Kesinlikle bir ilişki.

ETHAN beni bir Uber'e bindiriyor ve daha ilk dakikada ayık olmadığını anlıyorum. Sözcükleri ağzında geveliyor ve ellerini daha fazla uzatıyor, yavaş hareketlerle beni mıncıklıyor.

"Dün gece biri arabamı mahvetti. Ön camımı kırdı ve kapıları kilitledi. O orospu çocuğunu bulacağım. Ailem benim yaptığımı düşünürse beni öldürür." Gözleri çılgınca etrafta dolaşüyor, sanki suçlu üzerimize atlayacakmış gibi pencereden dışarıyı izliyor.

"Eminim anlayacaklardır." Soru sormaktan ya da daha fazla konuşmaktan daha iyisini biliyorum. O böyleyken hiçbir yere varamayacağım.

"Titriyorum amına koyayım." Ceketinin cebine uzanıyor ve bir hap şişesi çıkarıyor.

"Ethan..." Başladım ama daha iyi olacağına karar verdim. Eğer bir şey almak istiyorsa, öyle olsun. Açıkçası artık umurumda değil. Galadan sonra onunla ilişkiyi bitirmem için bir neden daha. İki hapi ağzına atıp kuru kuru yutmasını izliyorum. Neredeyse anında sakinleşiyor gibi görünüyor. Plasebo etkisini sevmek lazım.

"Bu gece bizi iyi göstermeni istiyorum, Bee. Her şey buna bağlı." Nemli elini benimkine sarıyor.

"Biliyorum."

"Güzel." Arabaya bindiğimden beri ilk kez göz göze geldik. "Çok fazla makyaj yapmışsın. Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Ben değilim. Ne söylemeye çalışıyorsun?" Gözlerini vücudumun geri kalanında gezdiriyor ve ben irkiliyorum.

"Kırmızı ruj ve o elbise. Göğüslerin dışarı sarkıyor. Bunların saygıdeğer insanlar olduğunun farkındasın, Bee. Ailemin iş arkadaşları. Bu galanın tabağı 500 dolar. Sence fahişe gibi görünen birini işe almak isterler mi?"

Suratıma bir tokat da atabilirdi. Cevap vermedim. Onunla bu şekilde konuşmak hiçbir işe yaramazdı. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve Tanrı bilir kime mesaj atıyor, ben de ceketimi kapatıp başımı çevirerek pencereden geçen arabalara odaklanıyorum.

Kasabanın tarihi bölgesinde bir binaya yanaştık. Viktorya döneminden kalma bir ziyafet salonu. Uber durur durmaz, hava almak için endişelenerek elimi kolumu sallayarak iniyorum. Ethan elimi tutmaya çalıştığında, topuklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde arnavut kaldırımına yolda yürüyerek geri çekiliyorum. Söylediklerinden sonra sevgi dolu davranacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyor.

Girişte yürürken süslü merdivene ve büyük pencerelere hayran kalıyorum. Bu bölge tarihi evlerle dolu ama hiçbiri burası kadar etkileyici değil. Başka bir randevuyla başka bir zaman olsaydı, burada harika bir gece geçirdiğimi hayal edebiliyorum. Hatta romantik. Ama Ethan'a bakıyorum, ilaçları etkisini göstermeye başlamış olmalı ki omuzları çöküyor ve iç çekiyorum.

Sonraki bir saat boyunca en az yirmi farklı kişiyle tanışıyoruz. Doktorlar, yöneticiler, gönüllüler. Ethan'ın annesi her fırsatta oğlundan övgüyle bahsediyor.

Cerrah olmak için çalıştığını biliyorlar mıydı?

Yalan. Ya da sınıfının en iyisi olduğunu? O da doğru değil.

Beni oğlunun kavalyesi olarak tanıtmak dışında bir kez bile benden bahsetmedi. Ethan'a gelince.

Bırakın benim adıma konuşmayı, sohbet edecek kadar bile tutarlı değiller. Yemek servis edilene kadar yanaklarım yanıyor ve ellerim titriyor.

Bir tabak makarna üzerine balık yemeği. Alerji menüsü istemek için sunucuyu işaret etmeye çalışıyorum, ancak diğer, daha önemli görünen insanlardan gelen taleplerin telaşı içinde görmezden geliniyorum.

Ethan'a ve masamızdaki diğer altı kişiye "Affedersiniz," diyorum. Çantamı aldım ve tuvalete doğru yöneldim.

Koridorlar dar ve loş ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Bu devasa binanın labirentinde durup yol soracak birini bulamayacak kadar yıpranmış durumdayım.

Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor ve sonunda durup bir duvara yaslanarak sessizliğin tadını çıkarıyorum. Şimdi gidersem Ethan farkına bile varmaz. Ama bu ona tam da istediği şeyi verecek ve ben bu kadar kolay pes etmeyi reddediyorum.

Yakındaki ayak sesleri beni ürkütüyor ama başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde kimse yok. Yine o dikenli hisle baş başa kalıyorum. Sanki açıkta kalan tenimde örümcekler geziniyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve bir anda başka bir yerde olma ihtiyacı kök salıyor.

Kollarımı ovuşturuyorum ve köşeyi döndüğümde Ethan'la yüz yüze geliyorum. Gözleri cam gibiydi ve adımlarını tökezleyerek atıyordu.

"Bee, işte buradasın. Bir sonraki sınav tarihlerimizi soruyorlar ve bilmiyorum. Lessgo." Kolumu gereğinden fazla kuvvetle tutuyor ama ben sağlam duruyorum. Pes etmemekle ilgili düşündüğüm her şey pencereden uçup gidiyor.

"Hayır, kendime bir Uber çağıracağım. Ailene davet için teşekkür ettiğimi söyle." Çekiliyorum ve çantamdan telefonumu çıkarmaya başlıyorum.

Ben onu bulamadan yüzüme birkaç santim yaklaştı. "Bee, böyle yapma." Yüzümü uzaklaştırmama fırsat vermeden dudaklarıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Hadi bebeğim. Orada iyi olacağım. Söz veriyorum. Sana ihtiyacım var, bebeğim."

"Ethan, hadi," diye yalvarıyorum.

Yüzünü boynuma gömerken elleri kollarımda dolanıyor. Saçma sapan şeyler mırıldanıyor, kalmam için yalvarıyor.

"Ne yapmam gerekiyor, Bee?" Sıcak nefesi yanağımda geziniyor. "Seni burada becermek zorunda mıyım? Hoşuna giderdi, değil mi? Ucuz bir fahişe gibi giyinip kuşanmak."

Hareketsizim. Belimi pençelerken donup kaldım. Çerçevesiyle beni duvara yaslıyor ve ereksiyonunu karnıma bastırıyor. "Hayır," diye fısıldamayı başarıyorum.

Nefesinin altından manik bir kahkaha atıyor. Titriyorum, beni bu durumdan kurtaracak hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyorum. Ve kendimden daha da nefret ediyorum. Arabada her ne aldıysa, farklı bir insan gibi davranıyordu. Bir canavar gibi.

"Burada her şey yolunda mı?" Ethan davetsiz misafir karşısında geri adım atarak bana uzuvlarımı yeniden hissetme şansı verdi. Gölgeden bir adam çıkarken yankılanan sese doğru dönüyorum.

Altın kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Keskin ve ateş doluydular. Onu içime çekerken, her şeyinin kızgın görüldüğünü fark ediyorum. Gergin kare çenesi, mürekkepli esnek yumrukları, gergin duruşu. Kıyafeti bile korkutucu - kemerindeki donuk gümüş toka dışında tamamen siyah.

Korkmam gerekirdi ama korkmuyorum. Aksine, rahatladım.

Ethan adama bir aşağı bir yukarı bakar. "Evet, kız arkadaşım ile konuşuyorum."

Adamın dudakları aşağı doğru çekilir ve kaşları çatılır. Aralarında derin bir kırıksıklık oluşuyor. Bakışları Ethan ve benim aramda gidip geliyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Gözlerini tekrar bana kilitlediğinde, yüz ifademde minnettarlığımı yansıtmaya çalışıyorum. Donmuş bedenimin bana izin verdiği kadarıyla.

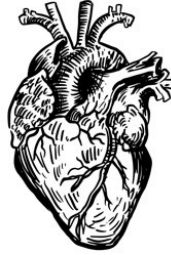
"Aslında tuvaleti arıyordum," diyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?" Bakışları beni duvara sabitlemiş halde saniyeler geçiyor. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Evet, köşeyi dönünce. Sana göstermemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Bacaklarımı beni onlardan ve bu tuhaf karşılaşma her neyse ondan uzaklaştırmaya zorlarken Ethan'a bakmaya zahmet etmiyorum. Bu adamı tanımıyorum ama koridordaki gerilim patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi.

YEDİNCİ BÖLÜM

DAMON

ONU ÖLDÜRECEĞİM. *HAYIR*. ÖLÜM ÇOK BASİT. BİR BOK PARÇASI GİBİ
O kolay yolu hak etmiyor.

Blake her adımda hızlanıyor ve aramıza mesafe koymak beni ne kadar öldürse de, buna şahit olmadığı için memnunum.

Önümdeki yer israfı duvara doğru sendeliyor ve nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor. "Ne istiyorsun, dostum?"

Gamzelerimi göstererek kocaman gülümsüyorum. Uysal kuzu, altındaki keskin dişli kurdu saklıyor. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. İşemeye ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyle mi?" diye sorar. Vücudunu gözden geçirir ve başını sallar. "Evet, sanırım öyle."

"Ben önden gideceğim."

Dengede durmak için duvara tutunarak arkamdan geliyor.

O eller Blake'in üzerindeydi. Vücudu onunkiyle aynı hizadaydı. O özensiz dudaklar onun değerli tenini öpüyordu.

Aklıma gelen her düşünce kanımı kaynatıyor. Görüş alanımı kaplayan kırmızı filmle erkekler tuvaletine gitmeyi nasıl başardığımı bilmiyorum.

Kapıda duruyoruz ve iterek açıyorum, önce onun girmesine izin veriyorum, böylece arkamızdan kilitleyebiliyorum. Onu içeri kadar takip etmemin tuhaf olduğunu düşünse de söylemiyor.

Binanın orijinal yapısının çoğunu korumuşlar ve pisuarlar ve çoklu lavabolar gibi bazı belirgin iyileştirmeler yapmışlar. Gözlerim doğrudan duvardaki eski dökme demir radyatöre gidiyor.

Odadaki sıcaklığın kokusunu alabiliyorum. Buharlı makineden gelen patlama seslerini duyabiliyorum. Mekânın sıcaklığından çoktan kızardım.

Pisuvarda yan yana duruyoruz ve ben dostça sohbetime devam ediyorum.

"Sen ve kız arkadaşın biraz eğleniyor gibiydiniz." Ellerim seğirirken gözlerim tekrar radyatöre kayıyor.

Cevap vermesi bir saniyesini alıyor. Aynı anda hem işeyip hem de konuşmak anlaşılan onun için çok fazla. "Hayır, o iffetli biri. Bir yere gitmiyordu. Onu tekrar iyi tarafıma çekmeye çalışıyordum."

Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim şişiyor. "Öyle mi? Nedenmiş o?" Aletimi bir kenara koyarak soruyorum.

"Bu sefer kim bilir. Orospu her zaman bir şeylerin peşinde." İşemeye devam ederken denge için duvara tutunur.

Ona bir saniye daha izin vermeyeceğim. Onu boğazından yakalayıp, nefes nefese kalana kadar sıkıyorum. Pislik herif siyah botlarıma işiyor. *Bu işe yaramaz.*

Herhangi bir mücadele veremeyecek kadar koordinasyonsuz. Bu Neredeyse çok kolay. Çok kolay olmasından nefret ediyorum. "Onunla aynı havayı solumayı hak etmiyorsun," diye feveran ediyorum. "Sen lanet bir yer israfısın."

Bırakıyorum, geri adım atıyorum ve iki büklüm olana kadar karnına yumruk atıyorum. "Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor ve öksürüyor, fayans zemine çöküyor.

"Hayır, hayır, Ethan. Burada işimiz bitmedi." Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu takım elbisesinin ceketinden tutup yukarı çekiyorum ve çizmelerimi pantolonuna siliyorum. Sarkık aleti fermuarı açık pantolonundan dışarı fırladı. "Tıp fakültesi falan derken çok zeki bir adam olmalısın."

"Lütfen," diye inliyor.

"Oh, şimdi de terbiyeli mi oldun? Blake sana hayır derken hiç terbiyen olmaması çok kötü. Şimdi ne dediğime dönelim. Tıp fakültesine girdiğine göre bir dahi olmalısın... Anne ve babanla bir işin olmaz mı? Ya da yıllardır asalaklığını yaptığın o parlak kız arkadaşına ne demeli? Hayır... Bunların hepsi Ethan Porter'ın beyin gücü, geleceğin cerrahı."

Onu radyatörün yanına sürükledim ve yüzündeki korkuyu içime çektim. Tıpkı Blake'i koridorda bulduğumda yüzünde beliren ifadeye benziyordu.

"Söyleyin bana doktor, deri 150 derecelik ılık bir dökme demir levhaya tutulduğunda ne olur?" Geri çekilmeye çalışıyor ama ensesini kavriyorum. "Sizin gibi dahi değilim ama eğlenceli bir zaman olmadığınızı tahmin ediyorum. Deneyelim mi?"

"Hayır... hayır, lütfen," diye yalvarırken silahımı çıkardım ve başının arkasına dayadım.

"Bir şey denersen bu tetiği çekerim." Boştaki elimle gövdesini ısıtılmış metale doğru tutuyorum ve işe yaramaz aletinin ısının en büyük darbesini almasını sağlamak için bastırıyorum. "Saydığınızı duyayım. Bunu yapacak kadar zekisin, değil mi? Hepsi deney adına." İnliyor ve yalvarıyor, ben de daha sert itiyorum. "Say yoksa vururum."

"Bir," diye bağırıyor. "İki..." Kendini kurtarmak için çabalıyor ama ben sıkıca tutuyorum. Blake'in onu başkasıyla sikişirken bulduğunda hissettiği acıyı hissetmesini istiyorum. Onun zavallı aleti bir daha asla birini incitemeyecek.

"Beni iyi dinle Ethan." Kambur vücudunun üzerine eğildim. "Bir daha asla Blake'in yanına yaklaşmayacaksın. Onunla konuşma. Ona dokunma." Hıçkırıklar arasında başını sallıyor. "Sana saymayı bırakmanı söyledim mi?"

"On, on bir..." Her kelimedede vücudu titriyor.

"Eğer bana itaatsizlik ettiğini öğrenirsem ... ve öğreneceğim, senin için geleceğim. Anlaştık mı?"

Onu yere atmadan önce başını şiddetle sallayana kadar birkaç saniye daha bekliyorum. Aletini tutarak bir top gibi kıvrılıyor. Haşlanmış etine bir göz attığımda taşaklarım buruşuyor. Ahh.

"Çok eğlenceliydi. Sadece bir şey daha var," diyorum silahımın namlusuyla şakağına vurmadan önce. Baygınlık geçirirken başı yana düştü. "Blake'in gecesinin geri kalanını mahvetmene izin veremem."

Onu bir kabine sürükledim ve tuvalete yatırdım. Güzelce dinlenecek ve uyandığında ben çoktan gitmiş olacağım. Ve şimdi Blake'in o kendini beğenmiş pisliklerin yanında parlama şansı olacak. Bütün gece Ethan'ın gölgesinde saklandı ama artık değil. Eğer hala istiyorsa, o stajı alacak. Blake ne isterse istesin, onu destekliyorum.

Ethan'ın telefonu cebinde titriyor, ben de telefonu alıp kilidini açmak için yüzünün önünde tutuyorum.

Hala geliyor musun?

Başımı sallayarak kaydırıyorum ve fotoğraf uygulamasını açıyorum. Blake'in yatakta uzanmış, katlanmış dizlerine dayadığı bir kitapla çekilmiş bir fotoğrafı var. Dumanlı bakışları kamerayla buluşurken dudaklarında utangaç bir ifade belirliyor. Tekrar kaydırıyorum ve ikisinin bir selfie'sini buluyorum. Boştaki elim sıkılıyor. Blake'in gözleri cansız görünüyor. Burada mutlu değil. Onu hiç mutlu etmedi. Ama ben mutlu edeceğim.

"Özel" etiketli bir albüm açıyorum. "Ah, Ethan," diyorum. "Bugün dünyaya bir iyilik yaptım, değil mi?" Albümde internetten alınmış fotoğraflar, çeşitli soyunma hallerindeki genç kızlar, kendisinin ve yattığı diğer kadınların çıplak fotoğraflarıyla karışık bir şekilde yer alıyor. Hiçbiri Blake değil. Değil

telefonunda görmek istediğimi söyledim. Blake'in vücudu sadece benim gözlerim için. Bunları görmek onun için yaptığım seçimleri destekliyor. İçgüdülerim nadiren yanılır.

Telefonunu tuvalete bıraktım, kabinin kapısını kapattım ve koridora çıktım. Hareketlerimi tetikleyen adrenalin patlaması, geldiği gibi hızla gitmeye başladı. Bacaklarım titriyor ve başım dönüyor. Buradan ayrılmadan önce Blake'in iyi olduğunu görmem gerekiyor. Lanet olsun. Keşke onu yanımda eve götürebilseydim. Ona nasıl hissettiğimi söyleyebilseydim. Ama doğru zaman değil, henüz değil. Görünmemeye dikkat ederek ziyafet salonunun kenarına doğru ilerliyorum.

İşte orada.

İpeksi siyah elbisesi içindeki güzel meleğim. Saçları köprücük kemiklerinin üzerinden dalga dalga göğsüne dökülüyor. Onu yumruklarıma sarmak için her şeyimi verirdim. Masada oturmuş, dolgun alt dudaklarını ısıyor ve yanındaki çiftle sessizce sohbet ediyor. Yemeğine dokunmadığını görüyorum ve nedenini hemen anlıyorum.

Ziyafet salonuna doğru ilerlerken genç bir garsonu kenara çekiyorum. "Hey, şuradaki kadını görüyor musun? Siyah elbiseli, siyah saçlı." Dikkatlice işaret ediyorum ve o da başını sallıyor. "Yiyecek alerjisi var ve servis ettikleri şeyleri yiyemiyor." Cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp ona uzatıyorum ve omzuna vuruyorum. "Bir şeyler yediğinden emin ol."

"Tamam, sorun değil efendim." Sırıtarak parayı cebine atar ve doğrudan Blake'in yanına gider.

Duvara yaslanmış, el değmemiş tabağını alırken yüzünün aydınlanmasını izliyorum. Göğsüme sıcaklık doluyor. Onun tarafından büyülendim. Sade ve basit. Burada durup saatlerce onu izleyebilirim. Ama yapmıyorum, Ethan her an uyanabilecekken olmaz. *Sonra görüşürüz, Blake.*

Dubleks dairemizin önüne geldiğimde LEON'UN BİSİKLETİ yine park yerimizdeydi. Öyle olmasaydı şok olurdum. Merdivenleri çıkmadan önce Bayan Langston'ın evinin açık panjurlarından içeri bir göz atıyorum ve televizyonun açık olduğunu ama kimsenin izlemediğini görüyorum.

Tam üst kata çıkmak üzereydim ki elinde bir çöp torbasıyla köşeden döndü. "Bayan Langston, şunu sizin için alayım," diyerek araba yoluna geri dönüyorum.

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim, yakışıklı."

Üzerinde yıpranmış havlu kumaştan bir bornoz ve bir çift yıpranmış Crocs var ve ağarmış saçlarını topuz yapmış. "Sorun değil. Bunu kutuya kadar götüreceğim."

"Bir Cumartesi gecesi için erken gelmişsin," diyor sesinde bir tını ile. "En sevdiğim şirin kızın erken çıktığını gördüm. Bahse girerim ateşli bir randevudadır."

Kıkırdıyorum. Jasper'dan gerçekten hoşlanıyor. "Merak etmeyin, Bayan Langston, kendini senin için saklıyor."

"Bana Dolores de, tatlım. Siz çocuklar çok tatlısınız. Eğer Herb ve benim bir oğlumuz olsaydı, onun da tıpkı sizin gibi olmasını isterdim." Yanağımı tam gamzemin çıktığı yerden çimdikliyor. "Yakında olukları temizlemek için zaman ayırmayı unutma. Biz farkına varmadan kar yağmış olacak."

"Emin olacağım. Bu gece başka bir şeye ihtiyacın var mı?"
"Hayır, benim için endişelenme. Eğlenceli bir gece geçiriyorsun. Üfle biraz stres atmak."

Ah Dolores, bir bilsen. "Tamam, yapacağım," diyorum gülümseyerek.

Ben çöpünü kutuya atarken o da alt kattaki dairesine geri dönüyor. Onun gibi bir ev sahibesi bulmakla altın vuruşu yaptık. Dul bir kadın. Sessiz ve çoğunlukla kendi halinde, Jasper'ın gelip gittiği zamanlar hariç. Belli ki bir favori seçmiş.

Binanın sahibi ve ona olukları temizlemekten ve çimleri biçmekten mutluluk duyacağımızı söylediğimizde çok mutlu oldu

onun için. O kadar kendinden geçmişti ki kimlik bile sormadı. Bize anahtarları verdi, biz de üç aylık kirayı nakit olarak verdik.

Leon mutfak tezgahında telefonuna bakıyor. Onu selamladığımda başını kaldırmıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Ceketimi kanepeye fırlatıyorum ve bir iniltiyle oturuyorum. Adrenalin çökmesi berbat bir şey.

Bir şeyler yazıyor ve sorumu görmezden geliyor. Tamam o zaman.

Leon'un Bailey'nin ortadan kaybolmasıyla Jasper'dan daha fazla mücadele ettiğini düşünmeye başladım. Neredeyse hiç uyumuyor, sadece zorla beslediğimizde yemek yiyor. Ne zaman burada olsam, yüzü ekrana gömülü oluyor.

Düşündüğümde mantıklı geliyor. Leon, onu tanıdığımızdan beri Bailey'e aşıktı. O kaçırılmadan birkaç hafta önce takılmaya başlamışlardı. Jasper'ın hiçbir şey bilmediği bir gerçek. Benim de bir bok söylememin imkanı yok. Bu ikisi arasında.

"Hey." Tekrar dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Bugün yemek yedin mi?" Hiçbir şey yemedim.

Ayağa kalktım ve telefonu elinden aldım.

"Ne oluyor lan?" diye cevap veriyor, sonunda beni onaylayarak. "Ne zaman döndün?"

Gözlerimi açtım. "İki dakika önce falan. Dostum, bunu en iyi arkadaşın olarak söylüyorum, kendine dikkat etmelisin. Hadi, bir bira içelim, biraz yemek yiyelim."

Omuzları çöktü. "Aç değilim. Yemek yedim..." Telefonunu geri alır ve saati kontrol eder. "Siktir et beni. Bu sabah yemek yedim. Sekizi geçtiğini fark etmedim."

"Demek istediğim bu," diye vurguluyorum. "Telefonu bana ver ve kışını kaldırıp kanepeye otur. Yemek yapıyorum." Telefonunu uzattığım avucumun içine bırakıyor ve şakaklarını ovuşturuyor.

"İyi ama ben de bir şeyler bilebilecek biriyle mesajlaşıyordum. Gözetlenecek yerler listemizi daraltmaya çalışıyorum."

Buzdolabını açtım ve bira ile bir kutu pizza artığından başka bir şey bulamadım. Bu iş görür. Birkaç dilimi kâğıt tabağa koyup bir dakikalığına ısıtıyorum. Beklerken birkaç bira açıp birini Leon'a götürüyorum.

"Bu çok iyi. Geçen geceki evle ilgili başka bir şey duydun mu?" *Blake'in evi.* Yanıtını beklerken kulaklarım diken diken oldu.

"Jasper bu gece o kadınla dışarıda, daha fazla bilgi arıyor. Onun dışında bir şey yok. Orlov tertemiz. Sweeper adında biri hakkında hiçbir yerde bir şey bulamıyorum. Jasper'ın geçen gece yerleştirdiği kameralar bile oldukça sıkıcı. Sadece Orlova ve başka bir kadın çoğu zaman orada görünüyor. Henüz bir erkekten iz yok."

Kameralar mı?

Boğazım kurudu, ben de biraz bira yuttum. Jasper'ın bir şeyler yerleştirdiğini anlamalıydım. Blake'in odasına bir şey koymamış olsa iyi olur.

"Lanet olsun. Oraya kısa bir süreliğine girdiğimde kaçırma değil vergi kaçakçılığı titreşimleri alıyordum. Ama sanırım göz kulak olmaktan zarar gelmez. Kameraları nereye koymuş?" Aldırmıyormuş gibi yapıp pizza tabağını almak için ayağa kalkıyorum.

Leon mırıltılı bir teşekkürle tabağı alıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi dilimi ısıtıyor. "Sanırım acıkmıştım." Çiğniyor, birasından bir yudum alıyor, sonra cevap veriyor. "Mutfak, oturma odası, girişler. Neden? Bir şey mi gördün?"

"Hayır, dediğim gibi, sıra dışı bir şey yok. Sadece merak ettim." Pizzamı katladım ve bir ısırık aldım.

"Sanırım banyoya da bir tane koydu, duşu işaret ediyordu." Başını sallıyor. "Lanet olası Jasper."

Elim ağzımın ortasında duraklıyor. Ciddi olamaz mı? Jasper'ın aptal olduğunu biliyorum ama sapık değil. Blake'in vücudunu benden başka kimse göremez. "Ciddi misin?"

"Keşke olmasaydım. Merak etme, yayını görür görmez kapattım. Yine de söylemeliyim, adamım, o esmer... Çok seksi."

"Sil onu," diye feryat ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Sil şu lanet görüntüyü." Yarısı yenmiş pizzamı bırakıp yumruğumu sıktım.

"Onu ben kurtarmadım kardeşim. Sakin ol." Gözlerini kısar. "Bu erime de neyin nesi?"

"Hiçbir şey. Sadece çok ürkütücü. Biz o adamlar değiliz. Jasper'ı gördüğümde kışına tekmeyi basacağım."

Leon iç geçirir. "Bu ikimiz için de geçerli." Ellerimi kalçalarımın altına koyarak öne doğru oturuyorum. "Ailesine nerede olduğumuzu söylemiş. Telefonda onlarla konuşurken duydum. Yemin ederim top oynarken kafasına çok fazla darbe almış."

İnledim. Bazı şeyleri kendimize saklamaya karar verdik. Özellikle de nerede yaşadığımızı. Bay ve Bayan Shea'nın Pazar akşam yemeği için kapıyı çalmasına ve dairenin etrafında silahlar ve gözetleme ekipmanları görmesine ihtiyacımız yok. Bir danışmanlık işi başlattığımızı ve boş zamanlarımızda Bailey'i aramaya yardım ettiğimizi düşünüyorlar. Evet, orada burada garip işler alıyoruz. Çoğunlukla Leon'un teknoloji işleri. Ama çoğu zaman ipuçlarını kovalıyoruz. Ayrıca Leon'un zengin İngiliz babası on sekiz yaşına geldiğinde ona yüklü bir banka hesabı bıraktı. Leon parayı kullanmaktan nefret ediyor ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyor, para getirmeyen işlere bu kadar zaman ayırırken olmaz.

"Sence gelecekler mi?" Ben soruyorum. Shea'ları ne kadar sevsem de iyi bir zaman değil.

"Hayır, ya da en azından öyle umuyorum. Bizi görmek için arabayla gelmek istemeyecekleri kadar uzaktayız." Leon tekrar telefonuna uzanır ve ekranı kontrol eder.

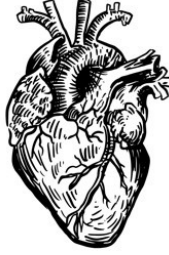
"Ben biraz dışarı çıkacağım. Birkaç potansiyel ipucunu kontrol edeceğim," diyorum. Aynı anda hem huzursuz hem de yorgunum. Şu anda uyumaya çalışsam, Blake'i düşünerek dönüp duracağımı biliyorum. Ayağa kalkıyorum, tabağımı fırlatıyorum ve boş bira şişemi tezgâhın üzerine koyuyorum. "Gelmek ister misin? Biraz hava alırız?"

"Yok, böyle iyiyim. Yine de sonra görüşürüz." Telefonunda yazmaya devam ediyor, ben de onu yalnız bırakıyorum. Sözümü kestiğinde kapıdan çıkmak üzereydim. "Bekle, geri gel. Bir şey aldım."

Görünüşe göre beklemen gerekecek, Blake.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAMON

KARANLIK SOKAKLARDA İLERLİYORUZ.

otoyolda. Leon, Palm Cove'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez yeniden canlanmış gibi görünüyor. GPS'ine adresi girerken bacağı yolcu koltuğunda titriyor.

"Bizimle orada buluşması için Jasper'ı arayacağım," diyor.

"Bir saniye geri çekil. Nereye gidiyoruz ve neler oluyor?"

Bir nefes alıyor ve telefonundan başını kaldırıyor.

"Buraya geldiğimizden beri bu ipucu üzerinde çalışıyorum. King adındaki bu adama iş aradığımızı söylüyorum. Florida'da işe alımcı olduğumuzu ve buraya yeni taşındığımızı. Palm Cove'daki eziğin adını verdim ve bize Sweeper adında biriyle buluşmamızı söylediğini söyledim. Uzun lafın kısası, onunla bir görüşme ayarladık."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bir hayvan gibi durmadan çalışıyordu ve sonunda elle tutulur bir şey elde ettik. "Siktir, evet," diyorum. "Peki nereye gidiyoruz?"

Jasper'ı şehirdeki bir bardan aldıktan sonra Velvet adlı bir kulübün önüne geldik. Leon'un bulabildiği yeni bilgilerle zihnim dönüyor. Bu gün o kadar çok iniş çıkış oldu ki, henüz çökmemiş olmam bir mucize.

"Striptiz kulübü mü?" Jasper köşeyi dönerken söylüyor. "Çok klişe."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Yanılmıyor. Birkaç dakikamızı ayırıp hikâyelerimizi toparlıyoruz - sahte isimler, nasıl tanıştığımızın hikâyesi ve diğer birkaç rastgele gerçek. Kendimizden biraz emin olduğumuzda Leon arabadan iniyor ve silahını arabanın zeminine bırakıyor.

"Silahın yok mu?" Kendi silahımı ayarlayarak soruyorum. Bir süre volta attıktan sonra silahına uzanıyor. "İyi seçim," diyorum.

"Bilmiyorum. Eminim üstümüzü arayacaklardır. Onları getirmek gereksiz gibi geliyor." Muhtemelen haklı, ama tedbiri elden bırakmamayı tercih ederim. Ayrıca, eğer silahlarımızı alırlarsa, hâlâ birkaç numaram var.

Park etmiş arabaların arasından geçerek mekâna yaklaşıyoruz. Girişte kaşları çatık iki iri adam bizi karşılıyor. Sorgusuz sualsiz el sallıyorlar. Leon nereye gideceğimizi biliyor gibi görünüyor, biz de onu takip ediyoruz ama ben tetikte bekliyorum.

Küçük bir kulüp, çok fazla gittiğimden değil, ama gittiklerim bundan daha büyüktü. Odanın ortasında, iki kişinin oturabileceği büyüklükte, yüksek arkalıklı kırmızı koltuklarla çevrili alçak bir sahne var. Işıklar, şu anda remikslenmiş bir R&B şarkısında dans eden iki çekici kadına yönlendirilmiş birkaç iyi yerleştirilmiş spot ışığı dışında loş.

Onlarla uzun süre oyalanmam. Bakmak istediğim tek bir kadın var. Bara doğru gidip içki sipariş ediyoruz. Leon eğilip barmenle alçak sesle konuşuyor.

"Bundan emin değilim," diyor Jasper, gözlerini bölgeye dikerek. "Umutsuzluğa kapılıp buna da atlamış gibi hissediyorum."

hızlı."

Jasper asla endişeli biri değildir. Rol değişimimiz beni geriyor ama Leon'a güveniyorum.

"Bir süredir bu ipucunu kullanıyor. Her şey yoluna girecek." Sandalyeleri ve bar taburelerini işgal eden erkeklere ve birkaç kadına bir kez daha bakıyorum. Hiçbiri korkutucu görünmüyor.

Leon bize içkilerimizi uzattı. "Tamam, barmen bizi arka tarafa götürecektir. Buranın sahibi King... Birkaç adamıyla birlikte arka tarafta."

"Bir toplantı ayarladık, değil mi? Ona geleceğimizi söyledin mi?" Emin olmak için sordum.

"Evet, tabii ki." Leon'un gözleri endişeyle kayar; Jasper da bunu fark eder. "Ne? İç bakalım."

Jasper ve ben sessiz bir bakış attıktan sonra bakışlarımı Leon'a dikiyorum. "Bu surat da neyin nesi? Kaypak gözler, sıkılmış çene ve boncuk boncuk ter mi görüyorum?"

"En sevdiğim gömleğimi çalıp lekelediğinde de aynı bakışı takınmıştın," diyor Jasper. "Yalan söylemeyi beceremediğini ikimiz de biliyoruz."

Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor ve yüzünü şimdiye kadar gördüğüm en sahte nötr ifadeye büründürüyor. "Yalan söylemiyorum."

"Suçluluk duygusunun resmi gibi görünüyorsun," diyorum. "Bu gerçekten ürkütücü. Göz kırp dostum."

Dramatik bir şekilde göz kırpıyor. Muhtemelen acımasız bir suçluyla karşılaşmak üzere olduğumuz bir durumda olmasaydık gülerdim.

"Beni takip edin," diyor barmen, barın yanından gelip elini Leon'un omzuna koyarak. Jasper ve ben de hemen arkasından takip ediyoruz.

Fısıldıyorum, "Hemen itiraf etsen iyi olur. Neyin içine giriyoruz?"

"Tamam. Bu planlanmış bir toplantı olmayabilir. Olmayabilir derken, kesinlikle olmayabilir demek istiyorum."

Yumruğumu sıktım. "Bu da ne-"

"Hadi ama, bu şerefsizler bir şeyler biliyorken etrafta dolanmak istemedim. Her şey yoluna girecek."

"Neden bu konuda benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor?" Cevap veriyorum.

"Sana söylemiştim," diyor Jasper sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "İçgüdülerim asla yalan söylemez."

"İçgüdüleriniz genellikle size çok fazla Taco Bell yediğinizi söyler. Ama bunu sana vereceğim."

Barmen uzun bir koridorun sonundaki kapıyı çalarken nefesimi tutup en kötüsüne hazırlanıyorum. Aşağı yukarı tüm dairemiz büyüklüğünde bir ofise giriyoruz. Alan, kulübün geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyor. Parlak tepe lambaları, kutular ve bidonlarla dolu metal raflar, odanın arkasında büyük bir ahşap masa. Bir ofisten çok bir depo dolabına benziyor.

Barmeni masanın etrafındaki erkek grubuna kadar takip ediyoruz. Birkaç yaşlı adam ellerinde bardaklarla sandalyelerde otururken, iki genç ve iri adam masanın yanında duruyor. Deri bir sandalyede oturan ve biz ona doğru ilerlerken bizi süzen kişi Leon'un konuştuğu kişi.

Polo tişörtlü, orta yaşlı beyaz bir adam. Golf oynarken ya da Costco'da karısı ve çocuklarıyla alışveriş yaparken görmeyi bekleyeceğiniz türden biri. Tek farkı kurnaz ve açık renk gözleri. Sarı seyreلمiş saçlarını kaşıyor ve ellerini masasının üzerine koyuyor.

Barmen Leon'u tanıtıyor, boş bardaklarımızı alıyor ve aceleyle geldiği yöne geri dönüyor. "Beyler, gördüğünüz gibi şu anda misafir ağırlıyorum." Adamlara eliyle işaret ederken sözlerinde biraz Rus aksanı var. Adamların duruşları gözle görülür biçimde sertleşiyor. "Burada bulunma sebebiniz yarına kadar bekleyemeyecekse, sizden gitmenizi istemek zorundayım." Yanında duran adamlardan birine çenesini hafifçe sallıyor.

Leon atlıyor. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Ben Randy, konuşuyorduk." King'in keskin gözleri kısılır. "Florida'dan," diye ekler Leon.

Solunda duran adam kulağına doğru konuşmak için eğildiğinde King'in yüzünde bir farkındalık ifadesi belirir. "Randy, bu doğru." Parmaklarını masasına vurur. "Neden buradasın ve arkadaşların kim?"

Oturan adamlardan biri "Gidebiliriz," diyor. "Sorun değil."

King gülüyor ve benim tüylerim diken diken oluyor. Costco baba için çok fazla. Bu adam ürkütücü. "İkinizle işim bitmedi. Biraz daha kalın. İçkilerinizi bitirin." Tekrar bize odaklandı. "Devam edin."

Leon sözlerini toparlarken ben masanın etrafındaki üç adama kilitlenip kalıyorum. "Elimde bir ipucu var... bazı kızlar. Teslim alma yarın. Seni de getirmek istedim... Buna iyi niyet jesti diyebilirsin."

King ellerini birbirine kenetliyor ve tekrar gülüyor. Bu sefer elim silahıma doğru uzanıyor. "Bununla ilgileneceğimi sana düşündüren nedir Randy?"

Odadaki tansiyon yükselirken Leon bir an sessiz kalır. "Konuşmalarımıza dayanarak. Kızlardan bahsettin ve ben-"

İki adam da ben tepki vermeden silahlarını çekerek yer değiştiriyor ama Jasper benden daha hızlı. Onlarla yüzleşti, silahını çekti. Leon ve ben de onu takip ederek silahlarımızı masanın arkasındaki üç adama doğrultuyoruz.

"Beni aptal mı sanıyorsun, Randy? Buraya, iş yerime habersizce geliyorsun ve benden ne bekliyorsun? Seninle çalışmayı kabul etmemi mi?" Masanın önündeki iki adam yerlerini terk etmeye çalıştı ama o bakışlarını onların üzerinde sabitledi. "Size çekilin dedim mi?"

"Hayır, hayır, ama-"

King solundaki adama başıyla işaret eder ve içlerinden birini bacağından vurur. "Tekrar hareket etmeye çalış... Sana meydan okuyorum," der.

Küfür ediyorlar ve çığlıkları ısırarak geri püskürtüyorlar. Odak nokta m onlar değil, silahlar hala bize doğrultulmuşken değil.

King, "Greg, hatırlat da şu iki salak fedainin üstlerini aratmayayım," diyor. "Nerede kalmıştım?"

"Dinle," dedim. "Hemen şimdi gideceğiz ve bu olanları unutacağız."

Gülüyorlar ve arkama bakıyorlar, bir anda iki adam daha beliriyor. Kapıyı kapatmışlar, silahlarını çekmişler.

Jasper ve ben bakışıyoruz, Leon ise derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Hiç sanmıyorum," diyor King. "Olacak olan şey, siz üç aptalın silahlarınızı bırakıp yavaşça oraya doğru yürümeniz." Metal rafların yanındaki duvarın arka tarafını işaret ediyor. "Sonra adamlarım üstünüzü arayacak."

Düşüncelerimi aktarmaya çalışarak Jasper'a göz kırpıyorum. Leon gözümü yakalıyor ve çenesini hafifçe sallıyor. "Peki ya reddedersek?" diye soruyorum.

"O zaman ölürsün, dahi," diyor sağdaki tıknaz adam. "Silahlarınızı indirin."

Ellerim titreyerek çöelmeye başlıyorum ama son saniyede nişan alıp tepemizdeki ışığa ateş ediyorum. Bu dikkat dağıtıcı hareket ortalığın karışmasına neden oldu. Leon ve Jasper silahlarını ateşleyerek alçalıyor. Tıknaz olanı vurmayı başardım ve yere düştü.

Bir kutunun arkasına saklanıp birkaç el daha ateş ettiğimde tavandan kıvılcımlar düşüyor. "Gidelim," diye bağıriyorum, adamların duymasını umarak.

King masasının arkasına sinmiş. Anlaşılan onun gibi bir adam sadece konuşuyor. Mermim tehlikeli derecede azaldı. Jas ve Leon'un da öyle olduğunu varsayıyorum.

Silahımı kalan ikisine doğrultup çöeliyorum ve duvarlara ve kutulara sarılarak kapıya doğru ilerliyorum. Çok yaklaştım. Tam orada. **Bam!** Bir kurşun başımın yanındaki duvara çarptı. Hay sikeyim. Nişan alıp ateş ediyorum, birini omzundan vuruyorum.

"D," diye sesleniyor Leon. "Hadi gel." Yanında kamburu çıkmış bir Jasper'la kapıya doğru ilerliyor. Kendimi toparlayarak ileri atıldım ve onları kapıdan dışarı kadar takip ettim. Yakındaki bir

ve kapı kolunun altına sıkıştır. Bu bize birkaç dakika kazandırır.

"Siktir!" Bağıryorum. "Kulübün içinden geçemeyiz. Arka tarafta bir giriş olmalı." Jasper inliyor ve Leon geri çekilip yere çöküyor. Jasper'ın gömleği kana bulanmış. "Kahretsin, Jasper. Dayan biraz." Donmuş bir Leon'la yüzleşiyorum, şok onu yakalıyor. "Hey, benimle kal. Buradan siktir olup gitmeliyiz. Onu tut, ben diğer tarafı tutacağım. Bizim için gelecekler. Hepsini öldürmedik."

Leon başını sallıyor ve Jasper'a alçak sesle konuşuyor. Üçümüzün en irisi o, bu yüzden onu taşımak kolay değil. Loş koridorda parlayan bir çıkış tabelası görüyorum ve bir şey lehimize işlediği için sessizce teşekkür ediyorum. Tökezleyerek arabama gidiyoruz ve Jasper'ın inleyen bedenini yolcu koltuğuna yatırıyoruz.

"Hastaneye gitmesi gerek," diyor Leon. "Ama lanet olsun, ona ne olduğunu soracaklar. Ne diyeceğiz? Gerçeği söyleyemeyiz."

"Hadi buradan defolup gidelim ve yolda bir şeyler düşüneriz," diyorum.

"Evet, tamam," diye kekeliyor Leon. Arkaya tırmanır ve gömleğini çıkarır. "Jas, al, baskı uygula."

Jasper inliyor ve gömleği omzuna bastırıyor. "Lanet olsun."

"Üzerine bastırmaya devam et," diye emrediyorum, uzaklaşırken motoru çalıştırıyorum. Bakışlarım önümdeki yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyor, eve dönüş yolunda olası takipçileri tarıyorum. Ona bir şey olmasına izin veremem. Reddediyorum.

"Onu yukarı çıkaralım," diyorum, merdivenlere olabildiğince yaklaşarak. "Bir planım var."

Jasper yanımda inliyor. Yüzü çok solgun. "İyi olacağım. Yürüyeblirim."

"Ne halin varsa gör," dedim ona. "Otur kışının üstüne. Leon, git Bayan Langston'ın dışarıda olmadığından emin ol."

Leon, "Saat gecenin ikisi, sanırım iyiyiz," diyor. Saat nasıl bu kadar geç oldu?

Zor da olsa onu üst kata ve odasına çıkarmayı başardık. Jasper yatağında yatıyor, çarşafları kanıyor, Leon yarayı kapatmak için tek temiz havlumuzu alıyor. Beni kenara çekti. "Şimdi ne olacak?"

"Burada kal ve onu rahat ettir. Yakında döneceğim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

BİRKAÇ SAAT DÖNÜP DURDUKTAN SONRA NİHAYET UYUYABILDIM.

Dönüyordu. Gözlerimi her kapattığımda, ambulans onu götürürken Ethan'ın yüzünü hayal ediyordum. Bana bakmıyor, tek kelime etmiyordu.

Beni koridorda bulduktan sonra bir şey oldu ama ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok.

Dışarıdan gelen araba motoru sesiyle gözlerim irkilerek açılıyor. Ethan mı? Mümkün, ama pek olası değil. Bir şey değişmediyse muhtemelen hâlâ hastanededir. Telefonumu kontrol ediyorum ve uyuduğum zamanki kadar boş. Kulaklarım kapıya gelen birinin sesini duymak için canlanıyor ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymayınca yüzümü duvara dönüyorum.

Soğuk ve sert bir şeyin başıma bastırdığını hissettiğimde uyku ile rüya âlemi arasındaki o büyülü yerdeydim. Donup kaldım, tek kelime edemedim. İçimdeki her şey hareket etmek için çılgılık atıyor... bir şeyler yapmak için. Ama kaslarım kilitleniyor ve boğazım daralıyor.

"Blake," derinden ve berrak bir ses odadaki sessizliği bozarak konuşur. "Beni iyi dinle. Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmem ama benimle gelmen gerekiyor. Bu çok önemli."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımda hissedebiliyorum. Hâlâ donmuş durumdayım, bedenimle bağlantım kopmuş durumda ama bir şekilde sesimi buluyorum. Sıkışmış bir nefes borusundan konuşmak gibi. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Yolda açıklarım. Zamanımız yok." Silahı tenimden çekiyor ve sonunda dönüp onunla yüzleşecek kadar cesaret topluyorum. Siyah kumaştan bir maske takıyor. Gözleri dışında her şeyi kapatıyor. Karanlıkta iri gövdesi ve siyah giysileri dışında pek bir şey seçemiyorum. Yine de, yapabildiğim tüm özelliklerini ezberliyorum. Sonrası için önemli olacak... eğer bunu yaşamama izin verirse.

Ethan kendinde olmadığında ona karşı kullandığım enerjiyi kullanarak yavaşça konuşuyorum ama sesim titrek çıkıyor. "Hayır. Seninle gelmiyorum."

"Sana sormuyorum, sana söylüyorum. Gitmemiz gerek."

Nabzım kulaklarımda davul gibi gumbürdüyor. "Eğer bana zarar vermeyeceksen, neden kafama bir silah doğrulttun?"

"Eğer silahı bırakırsam, benimle kendi isteğinle gelir misin?" O kadar sakın ki, sanki uyuyan bir kadının kafasına silah dayamak günlük bir olaymış gibi.

Yapmam gereken bir seçim var. Hayatıma mal olabilecek bir seçim. Tanrım, keşke Brennan'ın bana kendini savunma dersleri vermesine izin verseydim. *Brennan*. Bana bir şey olursa çıldırır. Annemi ve Bryan'ı kaybettikten sonra onu bırakamam. Tereddüt ederek başımı salladım ve boğazımı temizledim.

Silahını ceketinin arkasına koyarken kehribar rengi gözlerini bana dikeyyor. O gözlerde tanıdık bir şeyler var ama çıkaramıyorum. "Hazırlanmak için beş dakikan var. Tıbbi çantan var mı?"

Bekle, ne?

"Hayır, ben sadece bir öğrenciyim. Bu da ne demek oluyor? Sen kimsin?" Cebinden telefonu titriyor ve sonunda bakışlarını benden ayırıyor. Kaçmak için tek fırsatım bu olabilir.

"Leon," diyor telefonuna.

Dikkati dağılınca fırlayıp taşaklarına olabildiğince sert bir tekme attım. Brennan bana pek bir şey öğretmemiş olabilir ama böyle durumlarda topa vurmaktan daha iyisini yapamayacağımı biliyorum. Ben daha önce hiç koşmadığım gibi koşarken o inliyor ve kambur bir şekilde çömeliyor.

Kapımdan çıktım ve ön kapıdan girmek yerine mutfakta durup tezgahın üzerindeki tahta bloktan ilk bıçağı aldım. Onu göğsüme bastırarak evin geri kalanına doğru koşuyor ve arka kapıdan çıkıyorum.

Soğuk hava çıplak bacaklarıma çarpıyor ama rahatsızlığı görmezden geliyorum. Ayaklarımda yakında buz tutacağını biliyorum ama donma riskini ölüme tercih ederim. Her türlü yaralanmayı ölüme tercih ederim. Arka bahçede koşarken nabzım kulaklarımda çığlık atıyor ve göğsüm kabarıyor.

"Blake," diye sesleniyor. Sesine bakılırsa, az önce arka kapıdan çıkmış. "Hadi, sana zarar vermeyeceğim."

Her seri katil, her yerde bunu söyler.

Nefes almak için en yakın ağacın arkasına saklanıyorum. Nereye gidebilirim ki? Hiçliğin ortasında o kadar uzaktayız ki, en yakın ev yarım mil ötede olmalı. Her adımda ölü yapraklar çıtırdıyor. Yaklaşıyor.

Düşün, Blake. Sen akıllısın.

"Biliyorsun Blake, bunun için yaşıyorum. *Saklambaç*. Bu benim en sevdiğim oyun. Ve tahmin et ne oldu? Her zaman ben kazanırım."

Bacaklarım titriyor, korkuyorum ve üşüyorum. Ya burada oturup o beni bulup götürene kadar donacağım ya da kaçacağım. Ağır adımlar ya da dalların kırıldığını duymuyorum. Avını takip eden bir avcı gibi hareket etmemi bekliyor. Bu av isteyerek gitmeyecek.

Ormana doğru koşmaya başladım. Keskin sopalara ve kayalara bastığım için ayaklarım zonkluyor. Acımı bastırıyorum. Ormanın sığınağı yakın. Saklanacak daha çok yer, daha az ışık var. Onu kaybettiğimde, bir komşunun evine ulaşana kadar yol boyunca yürüyebilirim.

Birkaç adım sonra güvende olacağım. Ya da en azından *daha güvende*. Nefes nefese, ağaçların arasına ulaşıyorum ve nefesimi tutmak için arkama yaslanıyorum. Ortalık yine sessiz ve içim panik kadar rahatlamayla da dolu. Her yerde olabilir.

Bir nefes daha alıp hazırım. Bıçak göğsüme yakın, tekrar koşmak için dönüyorum, ama o bir anda beliriyor.

"Seni buldum." Beni belimden yakaladı ve sert göğsüne doğru çekti. Kollarımı savurup çırpınıyorum, bıçakla onu sıyırmaya çalışıyorum ama nafile. Uzattığım elimden kolayca çekip alıyor ve bir kenara fırlatıyor.

"Hayır!" Ayaklarımı yerden kaldırırken çığlık atıyorum. "İndir beni!"

Kulağımdaki alçak sesi beni sakinleştiriyor. "Çırpınmaya ve çığlık atmaya devam et, Blake. Buna bayılıyorum."

İnleyerek tekrar bükülüyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama o çok büyük. Çok güçlü. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Ne istiyorsun?"

"İşte benim tatlı kızım. Senin bu yönünü de en az alıngan yönün kadar seviyorum. Bana boyun eğmen kulaklarıma müzik gibi geliyor." Sesinde bir parça gurur var, sanki bana hayranmış gibi.

"Sen delisin. Hiçbir şeye boyun eğmiyorum." Çırpınıyorum, ona tekrar acıyan yerinden vurmak için tekme atıp geri dönüyorum.

Beni kaldırıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna atıyor. "Olmaz, Angel. Onlara ihtiyacım var, senin de. Onlar olmadan bebek yapamam."

Midem bulanıyor. Deliden de öte, düpedüz psikopat. Eve doğru koşarken tüm kanım başıma hücum ediyor. "Beni yere bırak. Kaçmayacağım."

"Sana inansa m bile, yine de seni taşıyacağım. Ayaklarınız mahvoldu."

Ayaklarımı önemsiyor ama beni ormanda kovalıyor. Yine psikopat.

"Taşımak için çok ağırım. Bırak yürüyeyim."

Alay ediyor ve devam ediyor. Çıplak uyluğumun arkasındaki eli soğuk tenimi kavuruyor. "Çok mu ağır? Kesinlikle değil. Seni saatlerce tutabilirim ve tutacağım da. Duvara karşı, duşta." Evin yan tarafına bakıyor. "Tam burada, bu bahçede."

Evin kenarına sıkıştırılma düşüncesi midemi bulandırıyor. Eğer bu tür hisler yaşıyorsam beynimde bir sorun var demektir. Kafama hücum eden kan yüzünden... hepsi bu. "Bana zarar vermeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Sanırım beni yanlış anladın, Blake. Seni bu eve karşı tutacağımı söylediğimde, bana bir ağaç gibi tırmanacağını, geceliğini kalçalarına kadar çekeceğini, amının sırlıslıkla olacağını ve seni dölleriyle doldurmam için yalvaracağını kastediyorum."

Şaşkınlıktan sustum. Hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Kaba ve açık sözlü... ve benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Altımızdaki asfalta bakarak araba yoluna vardığımızı söyleyebilirim. Beni nereye götürdüğünü görmek için boynumu eğmeye çalışıyorum ama bulunduğum yer ve karanlık yüzünden pek bir şey seçemiyorum. Bir arabanın kapısını açıyor ve sonunda avucunu uyluğumdan çekerek beni yolcu koltuğuna bırakıyor.

Emniyet kemerimi bağlamak için eğildiğinde göğsü benimkine sürtünüyor. Yüzü yaklaştıkça nane kokusu alıyorum. "Önce güvenlik." Maskeli yüzü boynumun kıvrımına değerken nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ben arabanın diğer tarafına doğru yürürken bir daha kaçmayı aklımdan bile geçirme. Seni yakalayacağım ve bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Alarm zilleri çalıyor. Kaçın, saklanın. Savaşmadan seni almasına izin verme. Kapımı kapatırken vücudum tamamen titremeye başladı. Titreyen ellerimle kapı koluna uzanıyorum. Tam orada, açıp kaçabilirdim. Ama o an da düşüncem kadar çabuk geçiyor. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyor.

Tenime ılık bir hava çarpıyor ve istemsizce titriyorum. Fark ettiğimden daha üşümüşüm. Sıcak

Kokusu arabaya sinmiş. Nane ve toprak kokusu. Çok baskın. Gösterge ışıklarının parıltısıyla profilini daha iyi görebiliyorum. Göğsü siyah gömleğini sarıyor, zayıf ama güçlü. Uzun boylu, koltuk benimkinden çok daha geriye itilmiş olsa bile uzun kalın bacaklarını tam olarak uzatamıyor.

Arka koltuğa uzanıyor ve kucağıma bir kapüşon bırakıyor. "Al, üşüdüğünü biliyorum."

Bu nazik jest beni şok etti ve kafamı karıştırdı. Az önce beni yatağımdan kaldırdı ama üşümemden ve ayaklarımın incinmesinden endişeleniyor. İlk başta elbiseyi yüzüne fırlatmayı düşündüm, ama bir başka titreme nöbeti beni sarstı ve daha iyi düşündüm, bunun yerine başımın üzerine çektim.

Garaj yolundan geri geri çıkar ve kısa bir süre için sadece motorunun mırıltısı ve Chino'nun kısık sesle hoparlörlerden gelen melodik sesi duyulur.

"Maskeyi çıkarabilirsin," diyorum. "Maskenin altında bir tür Freddy Krueger gibi görüldüğünü hayal ediyorum." Alay ediyor. "Ciddiyim. Neden maske takıp sonra da sana yalvarmamla ilgili o şeyleri söylüyorsun... ah, biliyor musun, boş ver."

Pürüzsüz, Blake.

Yanaklarım alev alıyor ve ağzımı kapatıyorum. "Sikim için yalvarıyorsun," diyor kayıtsızca.

Yutkunuyorum ve pencerenin dışındaki bulanıklaşan ağaçlara odaklanıyorum. "Evet. Bu."

"Belki de Freddy'ye benziyorumdur. O zaman ne olacak?" diyor, bana meydan okuyarak.

"Hiçbir şey... Fark etmez çünkü söylediğin şey asla gerçekleşmeyecek. Sana asla seks için yalvarmayacağım. Sen psikopat bir adam kaçıransın. Ayrıca, benim bir erkek arkadaşım var." Sessiz ve bu beni tedirgin ediyor. Burada oturup aklından neler geçtiğini merak etmektense onunla tartışmayı tercih ederim. Vücut dilini okumak zorunda kalıyorum.

Eli vites değiştiricinin üzerinde duruyor ve onu sıkarken parmak eklemlerinin nasıl esnediğini izlemekten kendimi alamıyorum. Dövmelerinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Herhangi bir detay bana daha sonra yardımcı olacaktır.

Polislere gittiğimde. Parmaklarında Roma rakamları ve yumruğunda anatomik bir kalp var gibi görünüyor.

"Sadece bekle," diyor. Ses tonu o kadar kibirli ki beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Şimdi kampüsten çok uzak olmayan bir ana yoldayız. Gecenin bu saatinde sokaklar oldukça ıssız ama birkaç işaret fark ediyorum. O konuşuyor. "Erzağa ihtiyacımız var." Tam ne tür erzak olduğunu soracakken beni durduruyor. "Soru sorma, sormak üzere olduğunu biliyorum. Yüzüm kapalı ama gözlerim gayet iyi çalışıyor. Tek bilmen gereken birinin yaralandığı ve onu iyileştirmen gerektiği."

"Ciddi olamazsın." Ağzım açık kaldı. "Sana daha önce de söyledim, ben ikinci sınıf öğrencisiyim. Daha önce hiç gerçek bir insan üzerinde çalışmadım."

"İyi olacaksın." Elini kalçama koyup hafifçe sıkarak tartışmamı durduruyor. "Şimdi, nereden malzeme alabiliriz?"

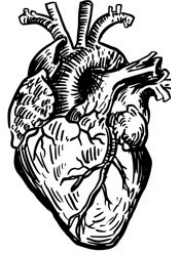
Ben de onun kadar deli olmalıyım. Ona Ethan'ın babasının ofisinin adresini vermemin tek nedeni bu. "İçeri zorla girmek zorunda kalacaksın," diyorum. "Erkek arkadaşımın babasının muayenehanesi ama oraya sadece birkaç kez gittim. Alarm var mı bilmiyorum."

Telefonunu eline alır ve ekrana basar. "Sorun değil. Sen neye ihtiyacın olacağını düşün." Telefon kulağındayken, diğer uçtaki kişiyle konuşur. "Hey, birazdan yardım getireceğim. Maskelerinizi takmanızı istiyorum."

Neyin içine giriyorum ben?

ONUNCU BÖLÜM

DAMON

ODOKTORUN OFISINE GİRMEK ÇOK KOLAYDI. ÇOK KOLAYDI.

Blake'e tutunmak işin zor kısmıydı. Yaklaşık on dakika içinde girip çıkmayı başardık. Hiçbir şey denemeden her şeyi kendi başına toplayacağına güvenseydim daha hızlı olurdu. Bana güvenmemesinden nefret ediyorum. İlişkimizin başlangıcı bu şekilde olmak zorunda. Yakında yola gelecektir. Başka seçeneği yok.

Elimde tıbbi malzeme dolu bir çanta ve bir şişe antibiyotikle apartmanın önündeki sokağa park ediyorum. Blake yanımdaki koltukta dalgın dalgın dudağını ısırırken bir yandan da evimizin dışını inceliyor. Ne yaptığını biliyorum. Tüm bu bilgileri daha sonra polislere anlatmak için saklıyor. Böyle bir şey olmayacak.

"Hazır mısın?" Cevabının bir önemi olmamasına rağmen soruyorum. Başını sallıyor.

"Bunu yapamam. Ya işleri daha da kötüleştirirsem?"

Endişelendiği şey bu. O gerçek bir melek, bunu başından beri biliyordum. Elini uzattım. Önce irkildi ama sonra elini kendi elimle kapatmama izin verdi. Birleşen ellerimizin ne kadar mükemmel görüldüğünü görünce maskemin altından gülümsüyorum. Bir gün parmağında bir yüzük olacak, dünyaya onun bana ait olduğunu söyleyen kocaman bir elmas.

"Size inanıyorum. Zeki ve şefkatlisiniz ve herkes sizin hastanız olduğu için şanslı olacaktır." Başparmağımın avucunda daireler çizdiğini hissedince ürperiyor. Ben konuştukça yüzündeki tedirginlik değişiyor. Sakinleştirici birkaç nefes alırken gözlerim göğsünde geziniyor. "Şimdi hazır mısın?"

"Sanırım başka seçeneğim yok." Bir kez daha sıkarak elini bırakıyorum. "Freddy?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, Blake?"

Sertçe yutkunuyor. "Eğer onu kurtaramazsam -oradaki her kimse- bunu bana karşı kullanmayacağına söz verir misin?"

Sesindeki korku beni öldürüyor. "Hadi, Doktor. Bekliyorlar."

LEON beni yatak odasına itiyor ve maskesini çıkarıyor. "Bu da ne böyle, D? Lütfen bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyle!"

Blake Jasper'ın odasında, işini yapıyor. Leon araya girmeden önce onun ilk düşüncelerini duyabildim. Çok kan kaybetmiş ama neyse ki bilinci hâlâ yerinde. Kurşun doğrudan kasın içinden geçmiş, brakiyal arteri bir inçten daha az ıskalamış. Onlara yardım etmek için orada olmak istiyorum. Blake'in bana ihtiyacı var.

"Peki bu ne olabilir?" Kapının pervazına yaslanıp maskemi de çıkarıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Günlerdir uyanıkmışım gibi hissediyorum ve vücudum bunun için bana bağırıyor. Leon'un konuşmasıyla uğraşmak istemiyorum, ne söyleyeceği de umurumda değil.

"Oh, bilmiyorum. Belki de bir kadını kaçırıp buraya gelmeye zorladınız. O bir doktor mu ki? Bununla dalga geçemeyiz, Jasper-"

"Ne olabilir? *Ölebilir* mi? Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Bana bir bok söyleyemezsin. İçinde bulunduğumuz durum senin suçun.

bu karmaşa." Ciğerlerime zorla hava çekiyorum ve kendimi kaybetmeden önce sessizce beşten geriye doğru sayıyorum.

Leon yatağının kenarına yığılır, ses tonunda teslimiyet vardır. "Özür dilerim, tamam mı? Bu gecenin yansımalarıyla daha sonra ilgileneceğiz. Jas'ın atlattığından emin olalım. Bu kızıdan emin misin? Onu nereden buldun?"

"Tabii ki ondan eminim. Tıp fakültesinde okuyor, yakın zamanda konuşmaya başladık, bilmen gereken tek şey bu." Parmaklarımı duvara vuruyorum ve onun dikkatli bakışlarından kaçıyorum. "Ne?"

"Onun kim olduğunu biliyorum. Bir dakika sürdü ama onu tanıdığımı biliyordum. O evdeki esmer kız. O evde gördüğüm-

"O cümleyi sakın bitirme," diye feveran ediyorum. "Kız arkadaşımın banyosuna kamera koyduğu için oraya gidip Jasper'ı tekrar vurmak istemiyorum."

Dudak yüzüğüyle oynuyor, düşünürken her zaman yaptığı bir alışkanlık. Ve adam her zaman düşünüyor. "Onunla mı çıkıyorsun? Nasıl oldu bu? Buraya geldiğimizden beri durmadan çalışıyoruz."

"Bu çapraz sorgu da neyin nesi? Özel hayatımın yargılandığının farkında değildim." Tuvaletine giriyorum ve kapı açıkken hızlıca işiyorum. Leon'u tanıyorum ve beni sorguya çekmeyi bitirmedi.

Ben sikimi sallarken "Maske takıntısı falan mı var?" diye soruyor. *Hay sikeyim.* O kadar bitkinim ki maskeler için bir neden düşünemedim.

Ellerimi yıkarken yüzüm kızarıyor ve ona dönüyorum. "Peki, Leon. İşimi bilmen gerektiğine göre, biz çıkmıyoruz. Ya da o henüz çıktığımızı bilmiyor. Mutlu musun?"

Beni omuzlarımdan yakaladı ve yüzüme doğru döndürdü. Karşı koymuyorum. Buna değmez. Eğer Leon'u tanıyorsam, ki tanıyorum, Jasper ve benim *Colter'ın Aşamaları* adını verdiğimiz *aşamalardan* geçecektir. Colter, Leon'un soyadı.

Birinci adım: Ona ne söylersem söyleyeyim strese girecek; yüzü kızaracak, dudakları bükülecek.

İkinci adım: Gösterişli İngiliz aksanıyla beni bir çocukmuşum gibi azarlayacak. Aptal, yakışıklı suratını yumruklamak istesem de onu görmezden geleceğim.

Üçüncü adım: Söyleyebileceği her şeyi söylediği ve yaptığı için tatmin olmuş bir şekilde, bulduğu her fırsatta pasif agresif yorumlar yapmaya tenezzül edecektir. Üçüncü adım genellikle onu uykusunda boğmaya çok yaklaştığım yerdir.

Ve son olarak, dördüncü adım: kabullenme. Kucaklaşacağız ve benden ellerini temizlediğini söyleyecek, ki bu aslında sorun her neyse ondan vazgeçtiği ve normal, hoş Leon ile yaşamaya geri dönebileceğimiz anlamına geliyor. Hoş derken, çekilmez demek istiyorum. Ama lanet olsun, onu kardeşim gibi seviyorum, ne yapabilirim ki?

"Ona takıntılısın, değil mi? Bana tam Olivia olmadığını söyle." Florida'da hoşlandığım kadından bahsediyor, ki dördüncü aşamayı çoktan geçmiştik, bu yüzden ondan bahsetmek için bir neden yok.

"Öyle değil. Blake farklı. Olivia ile her şeyi hallettik zaten. Palm Cove'da bıraktık. Neden onu gündeme getirdiğini anlamıyorum. Hadi, Jas için orada olmalıyız." Omuz silkerek ondan uzaklaştım ve bu konuşmayı bitirmeye hazır bir şekilde odayı geçtim.

"Tamam o zaman, ama bunu tartışmayı bitirmedik," diyor, sesi yenilgi dolu.

"Evet, her neyse," diye mırıldanarak maskemi yüzüme geri çekiyorum. İkimizin de endişelenmesi gereken daha önemli şeyler var.

Jasper'ın yatak odasının penceresinden içeri süzülen yumuşak ışık Blake'i ruhani bir ışıltıya büründürüyor. Bir an için kapının dışında durup onun nazik cesaretlendirmelerini dinliyor ve dikkatli parmaklarının Jasper'ın yarasını dikmesini izliyorum. Çenesini dik tutuyor, güven veriyor ama bu görüntünün altındaki Blake'i tanıyorum. Jasper'ı başarısızlığa uğratmaktan, elinden geleni yaparken bir şekilde onu kaybetmekten korkuyor. O istiyor ki

Onu memnun etmek için... beni memnun etmek için. Bir ömür sürse de, ona mükemmel olduğunu göstereceğim. Fazlasıyla yeterli olduğunu. Onun alevlerini körükleyeceğim ve bu süreçte mutlu bir şekilde yanacağım.

"Nasıl gidiyor koca adam?" Yatağın kenarına geçip Jasper'ın yarı maskeli yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalıydı ama açıldı ve nefesleri sık nefesler halinde geliyordu. Onu bu halde görmek içimi burksa da ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyor dişlerini sıkarak.

"Çantadan şu gazlı bezi al," diyor Blake. "Ve ben daha fazla ışık kullanabilir."

"Tamamdır, Doktor." İhtiyacı olan şeyi alıp yanında duruyorum ve telefonumun fenerini Jasper'ın dikilmiş yarasına tutuyorum. "İyi görünüyor, güzel ve temiz."

Omuz silkiyor. "Evet, elimden geleni yapıyorum. Şanslıydı, yine de sinir hasarı konusunda endişeliyim ve her zaman sepsis ihtimali var. Her şey ters gidebilir. Dediğim gibi, bunu daha önce hiç yapmadım, sadece hakkında bir şeyler okudum."

"Ne?" Jasper gözlerime bakarak hışırdıyor.

"Merak etme," diye cevap veriyorum ve Blake'e dönüyorum. "Başka ne yapabilirim? Aç mısın? Susadın mı?"

"Kanlı bir yarayı temizlerken krep yiyebileceğimi sanma Freddy." Benimle oynuyor ve ben buna bayılıyorum.

"Freddy?" Jasper sorar.

"Evet," diyor. "Freddy Krueger, yeni adam kaçırıcım." Jas gergin bir kahkaha atmaya başlıyor.

Sırtına bastırıyorum ve kulağına eğilerek alçak sesle konuşuyorum. "Sadece senin için özel eldivenler alayım mı? Bıçaklarla oynamayı severim." Nefesini içine çekiyor ve yanaklarının elmaları renkleniyor. "Benim için kızardığında çok güzel oluyorsun."

Kendini toparladıktan sonra "Yaptığım hiçbir şey senin için değil" diyor. Onun için çok kötü, vücudunu bir kitap gibi okuyabiliyorum. "Bana yara yıkayıcıyı getir."

İşini bitirmesine yardım ediyorum, malzemeleri ona veriyorum ve ihtiyacı olduğunda ışığı tutuyorum. Söylemem gerekirse harika bir takım olduk, ama zaten öyle olacağımızı biliyordum. Leon işleri kontrol etmek için içeri girdi, göz göze gelmedik. Blake'e teşekkür edip özür diledikten sonra biraz uyumaya gideceğini söyledi.

Blake Jasper'ı bandajlıyor ve ben de ona biraz antibiyotik ve zulasında bulduğum birkaç ağrı kesici hâpı yutturuyorum. Çok eskiydiler, muhtemelen üniversitedeki futbol sakatlıklarından birinden kalmaydılar ama her şeyin faydası olur diye düşündüm. Ben ışıkları kapatmadan uyudu.

"Önümüzdeki günlerde enfeksiyon açısından yakından izlenmesi gerekecek. Bandajlarının her gün değiştirilmesi ve yaranın temiz kalması gerekiyor." Dudağını ısıırıyor ve gözlerini duvardaki bir noktaya dikeyyor. "Bir de antibiyotikleri ve bazı antienflamatuarlar. Uyandığında acı içinde olacak."

"Anladım," diyorum esneyerek. Jasper yamalanıp uyuduğunda vücudumun çökmeye başladığını hissediyorum. Blake'e bir göz atıyorum ve geceliğinin kanla lekelenmiş olduğunu görüyorum. "Benimle gel. Seni temizleyelim."

Geniş, kırpışan gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "O zaman beni eve götüreceksin?"

"Sana karşı dürüst olacağım, Blake. Durduğum yerde bayılmak üzereyim. İkimiz için de çok uzun bir gece oldu. Hadi temizlenelim, biraz uyuyalım ve sen arkadaşımı kontrol ettikten sonra seni eve götüreyim." Jasper'la paylaştığımız banyoya doğru yürümeye başlamadan önce onun cevabını beklemiyorum. Blake tereddüt ediyor ama sonra beni takip ediyor.

"Beni daha sonra eve getireceğine söz veriyor musun?"

Geceliğinin kenarını kıvrıyor, cevabımı bekliyor. "Sana saçmalayamayacak kadar yorgunum."

Bana inanacak kadar rahat hissetmesini sağladığımı umarak banyo lavabosunun önüne geçiyorum ve gömleğimi başıma geçiriyorum. Bu lanet maskeyi yüzümden söküp atmak istiyorum ama Blake'in polise gitmeyeceğine hâlâ güvenemiyorum. Henüz değil.

Kendimi nemli bir bezle silerken kapı aralığında gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Duş almak şu anda sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektiriyor, bu yüzden bu yeterli olacak. Dişlerimi hızlıca fırçalamak ve taze deodorant sürmek için maskemi yukarı çekiyorum.

"Bana katılabilirsin, ısırمام."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Bakışlarımı onun mükemmel ağzından ayıramıyorum. "Ben iyiyim. Eve gittiğimde temizleyebilirim."

Taze bir bez alıp ılık suyla ıslatıyorum. Yaklaştığımda kocaman gözlerle beni izliyor. Geri çekilmesini ya da ürkmesini bekliyorum ama donup kalıyor. Nazikçe bezi yanağında gezdirip onu test ediyorum. Nefesini içine çektiğinde biraz daha yaklaşıyorum, vücutlarımız neredeyse aynı hizaya geliyor.

Diğer yanağına ulaştığımda başını hafifçe sallayarak şimdiki zamana geri dönüyor. "Hayır. Dokunma bana." Göğsümü itiyor ve ben de tezgahın kenarına doğru sendeliyorum.

"Blake," diye azarladım. "Bu hiç hoş değildi." Onun kavgası kanımı tutuşturan kıvılcım oldu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kapının pervazına sıkıştırıyorum. Sesli bir şekilde yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bırak beni."

Boştaki elimle çenesini kavriyorum, onu incitmeden ciddi olduğumu anlamasını sağlayacak kadar sert. Elini bileğime doluyor ve sıkıyor. "Senin derdin ne Freddy? Ben çocuk değilim. Kendi yüzümü yıkayabilirim."

"Güven bana Blake, çocuk olmadığını biliyorum." Bezi yanaklarına ve boynunun eğimine doğru çekiyorum. Gömleğinin bol yakası omzundan kayarak küçük bir yaban arısı dövmesini ortaya çıkarıyor. Göğsü kabarırken ve koyu renk kirpikleri dalgalanırken bezle dövmeyi sıyrıyorum. Tırnaklarını tenime batırıyor ama ben onu temizlemeye devam ediyorum, üzerimde iz bırakıyor olması hoşuma gidiyor.

Bezi aşağıya indiriyorum, köprücük kemiklerinin diplerini yıkıyorum, tam da mükemmel, dolgun göğüslerinin kabarıklığının üzerine

göğüslerine, sonra da boynuna. Gri gözleri benimkilere kilitlenirken zaman durmuş gibi. Bezi bırakıp avucumu onun zarif boynuna doladığımı hayal ediyorum. Onu fayans duvara doğru itiyorum ve dolgun alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısıyorum.

Dudakları ayrılırken gözleri kararmış gibi görünüyor. "Sanırım artık temizim." Beni tekrar iterek elimden kurtuluyor. Etrafımla yeniden bağlantı kurmam bir anımı alıyor.

"Hadi, biraz uyuyalım." Kapı aralığında ona sürtünüyorum ve koridoru geçip yatak odama gidiyorum. Olduğu yerde donup kaldı.

"Kanepede uyurum," diyor çenesini kaldırarak. "Hayır. Burada, benim yatağında uyuyacaksın." Ağzı "Seni tekrar taşıyabilirim ya da yürüyebilirsin. Seçim senin."

"Ama sen dedin ki-"

"Eğer seni bu gece becerecek olsaydım, Blake, bunu çoktan yapmış olurum. Seni tekrar omzuma atmadan önce o tatlı kışını buraya getir."

Ağzını kapatıyor ve iyi bir kız gibi dinliyor. Yatak odama geçip temiz bir tişört ve spor şortu çıkarıp ona giydiriyorum. "Yatağın kenarına otur."

"Neden?" Onun soruları için çok yorgunum. Onu kucığıma alıp yatağımın kenarına bıraktığımda ciyaklıyor. Önünde diz çöküp her seferinde bir bacağını dizime dayıyorum ve kirli, kesik ayaklarını el beziyle yıkıyorum. "Yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ediyor.

"Biliyorum," diyorum bakışlarına karşılık vererek. Onu temizlemeyi bitirdiğimde, dolabımdaki çöp kutusundan bir çift kalın çorap alıp ayağına geçiriyorum. "Böylesi daha iyi. Üstünü değiştirebilmen için arkamı döneceğim."

Bakışları benimle yatağın yanında katlanmış kıyafetlerim arasında gidip geliyor, sanki kendisiyle savaşıyor. "Kıyafetlerine ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Oflayarak çömelıyorum ve parmaklarımı geceliğinin eteğine geçiriyorum. Geri çekildi, ben de bıraktım ve ellerimi önümde tuttum. "Ya üstünü değiştir ya da ben seni giydireyim. Seçim senin. Temiz çarşaflarımda kan istemiyorum."

Kirli geceliği incelemek için gözlerini kırıştırıyor ve başını sallıyor. Yanındaki temiz kıyafetleri sessizce alırken yüzüne bir kızgınlık yayılıyor. Yüzümü duvara dönerken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Kıyafetlerimin onun çıplak tenine değdiğini bilmek kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor.

Birkaç dakika geçti ve kumaş hışırtısı sustu. "Geri dönmek güvenli mi?"

"Sanırım," diye fısıldıyor nefesinin altından. Yüzümü ona dönüyorum ve siyah tişörtümün içinde dolgun göğüslerini gördüğümde bir an için aklım başımdan gidiyor.

Ayağa kalkıp battaniyenin köşesini onun için aşağı çekiyorum ve içeri girmesini işaret ediyorum. Kafası tamamen karışmış görünüyor ama yorgun bir iç çekişten sonra razı oluyor. Battaniyemi çenesine kadar çekmiş bir halde, "Nerede uyuyacaksın?" diye soruyor.

"Gidip arkadaşımı tekrar kontrol edeceğim. Gözlerini kapat, Angel. Biraz dinlen." Işığı söndürüyorum ve onu ait olduğu yerde bırakıyorum.

Jasper hâlâ derin uykuda ve normal nefes alıyor. Şükürler olsun ki iyi. Blake bu gece onun hayatını kurtardı ve ona sonsuza dek minnettar olacağım.

Birkaç dakika oyalanıyorum, Blake'in çarşaflarımın arasındaki görüntüsünün beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Yorgun başlarımızı dinlendirirken onun güzel vücudu benimkine sarılmıştı. İstedğim her şey ve daha fazlası onda var.

Odama döndüğümde Blake sabit bir ritimle nefes alıyor. Yan yatmış, yastıklarından birini göğsüne bastırarak derin bir uykuya dalmış. Maskemi çıkarıyorum ve onu gölgelerden izliyorum. Yüzünde taşıdığı tüm gerginlik uyuduğunda kayboluyor.

Onun tüm yükünü taşıyabilseydim, taşırdım ama bildiğim bir şey var: Onun yükünü hafifleteceğimden eminim.

şimdi.

Kotumu çıkarıp bir çift eşofman giyiyorum. Normalde çıplak uyurum ama Blake'le ağırdan alıyorum. Bana güvenmesine, onu her zaman koruyup kollayacağımı bilmesine ihtiyacım var, bu onu kabuğundan çıkarmak anlamına gelse bile. Ya da ihtiyacı olduğunda onu cezalandırmak.

Tenlerimiz arasında birkaç santim mesafe bırakarak yanına uzandım. Ona her yönden çekiliyorum ve bu kadar yakın olmak daha fazlasını arzulamama neden oluyor. *Sikerim böyle işi.* Uyku beni ele geçirmeye başladığında onu kendime doğru çekiyorum, kolumu beline doluyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BLAKE

ÖĞLEDEN SONRA GÜNEŞİ PENCEREDEN İÇERİ SÜZÜLÜRKEN UYANIYORUM.

Körler. Bir yabancıнын yatağındayım ve paniklemem gerekirdi, ama bunun yerine garip bir yönelim bozukluğu ve huzur karışımı yaşıyorum. En son ne zaman bu kadar çok uyuduğumu hatırlamıyorum.

Yatağın diğer tarafı boş ama yattığı yerde hâlâ bir çentik var. Uzanıp elimi o noktaya sürüyorum ama hemen geri çekiliyorum. Neyim var benim böyle? Hâlâ yatakta benimle olmasını mı diliyorum? Bu delilik olurdu.

"Günaydın Angel, ya da sanırım öğleden sonra." Derin sesini duyunca geri sıçradım. "Seni korkutmak istememiştim. Biraz daha uyumana izin veriyordum."

Uzaktaki duvara yaslanmış, bir elinde telefonunu tutuyor. Ne yazık ki göğsü temiz bir tişörtle örtülü ve üzerinde bir çift düşük askılı gri eşofman var. Güvenilir maskesini de unutmamak gerek. Onu orada, gün ışığında görmek gerçeküstü olmaktan başka bir şey değil.

"Dün gece bir rüya gibiydi, kâbus gibi ateşli bir rüya," diyorum kollarımı başımın üzerine uzatarak. Bir duşa, diş fırçasına ve deodoranta ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. "Arkadaşın nasıl?"

Yanımdaki yatağın kenarına oturuyor ve sanki duştan yeni çıkmış gibi erkeksi kokusuyla beni bunaltıyor. Hafif ve doğal, Ethan'ın kolonyasına hiç benzemiyor. "Durumu iyi. Hâlâ acı çekiyor ama bu sabah ayaktaydı. Hepsi senin sayende."

Dudaklarımın kenarlarını kaldıran küçük sırtışa engel olamıyorum. "İyi olduğuna sevindim. Evime zorla girip beni kaçırdığın için hâlâ mutlu değilim. Hiç hoş değil." Her kelimeyi vurgulamak için göğsünü dürtüyorum ama elimi tutuyor.

"Sanırım hoşuna gitti," diyor avucumda daireler çizerek. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Vücudumun ona verdiği tepkiden utanıyorum. Bu her neyse çok ileri gitmeden elimi çekiyorum.

"Hayır... Seni temin ederim ki yapmadım." Kalın kalçalarından uzaklaşıyorum. Hayal gücüne çok az şey bırakan o terler.

"Küçük saklambaç oyunumuzun külotunu ıslatmadığını söyleyemezsin Blake. Seni bulacağımı ve kaçtığın için cezalandıracağımı ummuyordun." Ağzım kurudu ve gözlerimin kapanmasını engelledim. Hayır. Beni cezalandıracağını hiç düşünmemiştim. Hem de hiç. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben bir şey söylemedim," diye itiraz ediyorum.

"Gerek yoktu. Seni bir kitap gibi okuyabilirim." Maskesini birkaç santim yukarı çekerek yontulmuş çene hattını ve mükemmel biçimli dudaklarını gösteriyor. Daha yakına eğildiğinde nefesim kesiliyor. "Nabzının ne zaman attığını buradan anlayabiliyorum." Dudakları hızla atan nabız noktamın üzerinde geziniyor. "Ya da nefesini tuttuğun zaman, işte burada." Aşağı doğru iniyor, dişleriyle göğsümün kabarıklığını sıyrıyor. Nefesli bir nefes veriyorum ve dudaklarının ısınmış tenime doğru döndüğünü hissediyorum. Önümde dizlerinin üzerine kalkarken başım onun büyüklüğüne uyum sağlamak için geriye kayıyor. Mükemmel dudaklarına bakıyorum ve dudaklarından doğru kelimeler dökülürken çözüldüğümü hissediyorum. "Ya da alt dudağını dişlerimin arasına almam için sessizce yalvardığında."

Yaklařtıķķa inliyorum, bunu yapmasına izin vereceğimi biliyordum. Bu tamamen dengesiz adam... bu yabancı. Beni şimdi ve burada, yatağında öpmesine izin verirdim. Sıcak nefesi ayırık dudaklarımda geziniyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Seni tanıyorum Blake ve her geçen gün sen de beni tanıyacaksın."

Gözlerimi açtığımda onu yataktan inerken buldum. Çok utandım. Neredeyse beni öpmesine izin verecektim ve adını bile bilmiyordum. Maskesini tekrar indirdi ve kapı çerçevesinden beni izledi. "Onu kontrol ettikten sonra seni eve götüreceğim."

Bakışlarını karşılayamıyorum, her ne olduysa ondan sonra olmaz. "Bana bir Uber çağırabilirsin."

"Bana bak, Blake." Sesinden hakimiyet damlamasından nefret ediyorum. Ağzını her açtığında, sanki onun kontrolündeymişim gibi hissediyorum. Beni kontrol edemez. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Başımı çevirip odanın diğer tarafına bakıyorum. "Blake," diye tekrarlıyor, yaklaşarak.

"Ne?" Sonunda cevap verdim. *Seni okuyabiliyorum* şeyiyle tekrar yatağa tırmanmasına ihtiyacım yok.

Çenemi yönlendiriyor, çeviriyor ve kendi çenesiyle buluşması için kaldırıyor.

bakışlar. Hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Bana sıcak balı hatırlatıyorlar. İrislerini çevreleyen siyah halka en hipnotik renk kontrastını yaratıyor. Beni içine çekmesinden nefret ediyorum.

"Bir daha binebileceğin tek araba benimki olacak. Benim değerli yükümü başka kimse taşıyamaz."

Odadan çıkmak için geri çekilirken yumruklarını sıkıyor. Yatağında öylece kalakaldım ve bu adamın benimle bu şekilde konuşacak kadar kendini ne zannettiğini merak ettim.

İSİMSİZ maskeli delim beni bıraktıktan sonra, en az otuz dakikamı duşta ıslanarak geçiriyorum. Kokusu her tarafımda ve kafamı karıştııyor. Bir kere

Onu temizledikten sonra dünü aklımdan çıkarmaya başlayabilirim.

Mischa hala evde değil. Düşündüm de, gala için ayrılmadan önce onu hiç görmedim. Yine de bir hevesle şehri terk etmek onun yapacağı bir şey değil. En azından Brennan'a göre.

Kardeşim olmadan ev soğuk ve boş geliyor. Gülüşünü ve benimle her zaman dalga geçmesini özlüyorum. Bana güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettiren tek kişi o. Falin hariç, ama onunla durum farklı. Brennan'ın dünyanın neresinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama yine de telefonumu kapıp ona mesaj atıyorum.

Selam, biraz oldu. Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim? Seni seviyorum ve özledim!

Hızlı bir cevap beklemiyorum. Brennan evdeyken bile mesajlara cevap verme konusunda pek iyi değildir. O daha çok "sabah 8'de seni rastgele ararım" tipinde bir insan. Telefonum elimdeyken, gün boyu uyurken kaçırdığım tüm mesajları ve e-postaları tarıyorum. Hafta sonundaki sınavlarıma çalışıyor olmalıydım ama şimdi geç oldu ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Ethan'a nasıl olduğunu öğrenmek için bir mesaj gönderiyorum. Ne olduğu ya da neden ambulansla götürüldüğü hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Tahminimce haplarla ilgili bir şeydi. Tanrı'ya şükür o işçi onu koridorda durdurdu. Çok kötü davranıyordu.

Rahat pijamalarımı giydikten sonra buzdolabında yenilebilir bir şeyler var mı diye bakıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey yok. Onun yerine geçen gün aldığım glütensiz krakerlerden bir kutu alıp odama geri dönüyorum. Umalım da gelecekteki hastalarımın hiçbirisi benden beslenme tavsiyesi istemesin. Kraker ve su... Nihai mücadele yemeği.

Yatağıma uzandım, sosyal medyada geziniyordum. Ethan'ın annesi galadan birkaç fotoğraf paylaşmış. Tabii ki hiçbirinde ben yokum. Olmayı hiç beklemiyordum. Yönetim kurulu üyelerinden birkaçının Ethan ve ailesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var.

Bu fotoğraf çekildiğinde ben neredeydim? Galayı düşününce, sonrasında yaşananlar aklıma geliyor.

Google'da Willowbrook acil olmayan polis hattının numarasını arıyorum ve ona bakıyorum. Tereddüt etmem için hiçbir neden yok ama yine de tereddüt ediyorum. İsimleri ve yüzleri bir sır olabilir ama arabasının rengini biliyorum ve belki onları daireye götürebilirim?

Google aramasını bir kenara bırakıp Haritalar'ı açtım ve mekanın olası adresini bulmaya çalıştım. İki seferde de hava karanlıktı ve dikkatim dağılmıştı. Diyelim ki aramadım. Olabilecek en kötü şey, biraz travma geçirmiş ama garip bir şekilde neşelenmiş olarak oradan uzaklaşmam. Dr. Porter'ın ofisine zorla girme olayına karışmamış ve ilk ateşli silah yaram üzerinde başarıyla çalışmış olurum.

İnleyerek uygulamaları kapatıyorum. Kimi kandırıyorum ben? Başından beri aramayacağımı biliyordum. Bu adamların başındaki bela her neyse, ben de buna katkıda bulunmak istemiyorum. Tüm kaçırma ve suç işleme durumlarına rağmen, yeterince iyi adamlara benziyorlardı. Dürüst olmak gerekirse biraz şaşşallar. Muhtemelen bu yüzden içlerinden biri vuruldu.

Ve Freddy, ya da adı her neyse, kendini sert ve otoriter sanıyor. Sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi. Tanımıyor. Hiç tanışmadığım birinin beni tanıdığını iddia etmesine imkan yok.

Telefonum titriyor ve açıyor. Bilinmeyen bir numaradan mesaj var.

845-555-0912: Ön kapınızı kontrol edin.

İçimi bir panik dalgası kaplıyor. Dün gecedен sonra, kapıyı kimseye açmamın imkânı yoktu.

Ben: Bu kim?

Kendimi koridorda ilerlemeye ve pencereden dışarı bakmaya zorluyorum. Bir şey görmek için çok karanlık, ama görünmüyor

Sanki orada biri varmış gibi. Cevap beklerken nabzım düzensiz atıyor.

845-555-0912: Beni şimdiden unuttuğunu söyleme sakın?

Hayalet Surat maskesinin gif'i gönderilirken mesajı okudum.

845-555-0912: Eğer bana bir korku filmi karakteri diyecekseniz, Freddy yerine Ghostface'i tercih ederim. Göz kırpma emoji.

Ne oluyor be? Bu adam aklını kaçırmış, ama nedense aptal gibi sırtıyorum. Ön kapıya gidip açıyorum. Ne ondan ne de arabasından bir iz var, ama bir parça iple kapatılmış bir kağıt torba var. Çabucak aldım, sonra kapıyı kapatıp kilitledim.

Çantanın içine bakmaya korkuyorum. *Yedi* filminden görüntüler aklıma geliyor. Brad Pitt histerik bir şekilde "Kutuda ne var?" diye bağıyor. Bildiğim kadarıyla vücut parçaları da olabilir.

Derin bir nefes alarak ipi çektim ve içine baktım. Vücut parçaları yok. Birkaç farklı paket servis kabı, sert bir maden suyu, organik bir meyve suyu karışımı ve bir kart var. Kapların içindeki her neyse harika kokuyor ama yiyemeyeceğimden eminim. Freddy'nin beni eski yöntemlerle zehirlemeyeceğine neredeyse ikna oldum ama alerjilerimi bilmiyor.

Önce kartı açıyorum. Ön yüzünde suluboya bir gece gökyüzü var. İçine bir not yazmış.

Keşke bu yemeğin tadını çıkarırken yanınızda olabilseydim ama bu gece yapacak işlerim var. Siz sormadan söyleyeyim, her şey alerji dostu bir restorandan. Leaf and Ladle. Birkaç kasaba ötede. Buğday, soya, fındık ve süt ürünleri içermiyor.

Tatlı rüyalar, Angel. Seni yakında göreğim.

Kesinlikle çok şaşırdım. Hiç kimse, kendi ailem bile yemeğime bu kadar özen göstermemiştii. O nereden biliyordu? Her bir kabı açtıkça midem gurulduyor. Sebzeli kinoa yemeğı üzerine ızgara tavuk var. Sarımsaklı ve lezzetli kokuyor. Bir sonraki kaptaki pide ve dilimlenmiş sebzelerle bir çeşit humus var. Pideden bir parça koparıyorum ve ağzıma atmadan önce batırıyorum. İnanılmaz bir şey. Buğday alerjim yüzünden asla ekmek ürünleri yiyemiyorum. Sonuncusunun içinde inanılmaz görünümlü bir çikolatalı brownie var.

O kadar duygulandım ki gerçekten ağlayabilirim. Her bir kabı zar zor kullanılan yemek masasına taşıyorum ve maden suyunu açıyorum. İçine dalmadan önce ona mesaj atıyorum.

Ben: Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok güzel görünüyor.

O cevap verince tavuğı kesmeye başladım.

845-555-0912: Sevindim. Akşam yemeğinde kraker yemene izin veremem.

Çiğnemeyi bıraktım ve mesajını tekrar okudum. Kraker... Bunu nereden biliyordu?

Ben: Umm... tamam, sanık

845-555-0912: Ne? Eğitimli bir tahmindir.

Evet, tamam. Boş odaya bir göz attım. "Burada mısın?" Cevap vermeyince bağıyorum. "Alo?"

Belki de bir tahmindir. Yine de oldukça ürkütücü. Yemeğimden birkaç ısırık daha alıyorum ve doyduğumu hissetmeye başlıyorum. O brownie için biraz yer bırakmamamın imkânı yok. Telefonumu elime alıp numarasına tıklıyorum ve kişi adını Freddy olarak değiştiriyorum. Sonra bir ekran görüntüsü alıp ona gönderiyorum.

Hayalet Surat'a terfi ettiğimi sanıyordum. Freddy ürkütücü bir çocuk avcısı.

En itici şekilde homurdanıyorum. Birkaç parça kinoa masanın üzerinde uçuşuyor.

Ben: O maskenin altında ne olduğunu görene kadar, korkarım Freddy ile sıkışıp kaldın.

Maden suyundan karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Nadiren içerim, içtiğimde de kafayı bulmak için fazla bir şey gerekmez. Burada tek başıma olduğumu ve konuştuğum adamın kırmızı bayrağın tanımını olduğunu biliyorum, ama bu iyi hissettiriyor. Gülümsemeyeli, gülmeyeli ve güzel yemeklerin tadını çıkarmayalı çok uzun zaman oldu. En son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum.

Bu bir teklif mi Blake? Gelip sana göstereyim mi?

Neredeyse bir yudum maden suyunda boğuluyordum. Bunu istiyor muyum? Kendime istemediğimi söyleyip duruyorum ama flört etme şeklim aksini söylüyor. Maskenin altında nasıl görüldüğünü hayal ederken yanaklarımdan boynuma doğru bir sıcaklık yayılıyor. Eğer çene çizgisi ve ağzı bir ipucu veriyorsa, yüzünün geri kalanı da bir o kadar ateşli olacaktır.

Ben: Hayır, ben iyiyim. Sen çalışmıyor musun zaten?

Freddy:
Yalancı.

Soruma cevap vermiyor ve bu sorun değil. Ne yaptığını bilmeme gerek yok.

Ben: Yalancı
değilim.

Gülümsüyorum.

Ben: Sana Freddy dememi istemiyorsan, bana adını söyle.

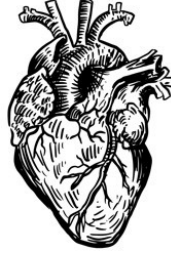
Hemen cevap vermiyor, ben de kapları temizlemeye başlıyorum. Tüm bunlarla birlikte bir iki gün daha yiyeceğim olacak.

Her şeyi bir kenara koyduktan sonra kartı alıp odama dönüyorum ve tüm bu süre boyunca omzumun üzerinden kontrol ediyorum.

davada.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DAMON

LEON VE BEN, BİR DAHAKİ SEFERE

birkaç gün. Bunu istemezdik, özellikle de yerinde duramayan Leon'u. Ama vurduğunuz suçludan gelen mesajlarla uyanmak insanı gerçekten yavaşlatır.

Başka bir kullan at telefon zayıtı. Bu gidişle onları toptan almalıyız.

İyi tarafından bakarsak, ortalıkta görünmemek bana Blake'e göz kulak olmam için fazladan boş zaman kazandırdı. O dersleriyle meşguldü ama ben oradaydım, otoparktan izliyor ve Ethan denen pisliğin etrafta dolaşmadığından emin oluyordum. Leon, Blake'le olan ilişkim konusunda başımın etini yiyor, hayatımıza başka kimseyi dahil edemeyeceğimizi söylüyor. Klasik ikinci adım davranışı. Onun asla bir yük olamayacağını anlamıyor.

Etrafta volta atıyorum, bu daire ve arabamla sınırlı olmaktan çok sıkıldım, Jasper yatak odasından bağırdığında. Biliyorum canı yanıyor ama bunu sonuna kadar kullanıyor.

"Aradınız Ekselansları," diyorum, ambalaj kağıtlarıyla dolu dağınık yatağına ve dizüstü bilgisayarından son ses çalan animeye bakarak.

Gösteriyi durdurur ve boş bir hap şişesini havaya kaldırır. "Az önce son ağrı kesicimi aldım. Kız arkadaşın bana biraz daha getirebilir mi?"

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. "Şüpheli. Biraz ibuprofen alamaz mısın?" En tehditkâr ifadesiyle gözlerini kısıyor. "Peki, ne yapabileceğime bakarım."

"Atıştırmalıklar da." Boş bir cips poşetini sallıyor. "Markalı olsun, jenerik olmasın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama sessiz kalıyorum. Leon oturma odasında bilgisayarında çalışıyor, kim bilir ne yapıyor. Ekranda bir tür kod var ama okuyabileceğim bir şey değil.

"Kral'ın ilaçları ve atıştırmalıkları bitmiş. Evden çıkmak ister misin?"

Arkasına yaslanıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Yapmalıyım. Burada onunla birlikte çıldırıyorum. Ama bize ihtiyacı olursa diye birimiz kalmalı."

Ya da birileri nerede yaşadığımızı öğrenir ve bizi bitirmeye gelir.

"Ağrı kesici için herhangi bir bağlantın var mı?" Ben soruyorum.

"Belki... ama şu anda etrafı çok fazla kurcalamak istemiyorum. Onu hastaneye götürmek kötü bir fikir mi? Şu an durumu stabil. Birkaç kasaba öteye gidebiliriz. Bir av kazası olduğunu söyleriz."

O kadar da kötü bir fikir değil. "Yine de riskli," diyorum. "Önce ne yapabileceğime bakacağım."

Bir şey söylemesine gerek yok, ne düşündüğünü zaten biliyorum. "Yani, onu da mı dahil edeceksin?"

Onu görmezden gelerek başımı Jasper'ın odasına sokuyorum. "Geri geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa oturma odasındaki huysuz piç kurusuna seslen."

Güneşin son ışıkları da kaybolurken arabama atlıyorum. Alacakaranlık her zaman göz önündeki şeyleri gizlemenin bir yolunu bulur, bu yüzden etrafıma daha fazla dikkat ediyorum.

Ben: Yine küçük bir haneye tecavüze var mısın?

Blake: Günlerdir senden haber alamıyorum ve sen bana böyle mesaj atıyorsun.

Sırıtır m ve onun evine doğru gidiyorum.

Beni  zledin mi, Angel?

Cevap verdiğinde yolu yarılamiştım.

Blake: şimdi neye ihtiya ın var?

Ben: Bir dakikaya oradayım, dışarıda buluşalım.

Evinin önüne geldiğimde maskemi başıma geçiriyorum. Blake'e tamamen g venebileceğimi bilmek güzel olurdu. Henüz polisi aramadı ama ben de ona ne kadar dengesiz olabileceğimi göstermedim. Karanlık tarafımın tadına baktı ama ona tam olarak kim olduğumu gösterdiğimde kalacak mı?

Yolcu tarafına gidip onun için kapıyı açıyorum. Beni gördüğünde dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, girişte tereddüt ediyor. Onu suçlayamam. Aklı başında bir insan, kendisini silah zoruyla alıkoyan maskeli bir adama kendini isteyerek teslim etmezdi. Bir an bekleyip yüzündeki teslimiyetin  i eklenmesini izliyorum ve maskemin altından gülümsüyorum. Bana güvenmeye başlıyor.

Arabama doğru yürürken onu içime çekiyorum. Yüksek belli dar taytının içinde dolgun kalçalarının sallanışını. G ğ slerinin bluzuna zar zor sığması ve yürürken bluzunun yukarı doğru çıkması. Avu larım açıkta kalan teninin etrafını sarmak için kaçınıyor. Her santimini benim olarak işaretlemek için.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi adımlarını yavaşlatıyor. Bu işe yaramaz. Onunla yarı yolda buluşuyorum ve ellerimi beline dolayarak onu daha yakına çekiyorum, aramızdaki boşluğu ortadan kaldırıyorum. G ğ s me o kadar m kemmek oturuyor ki, başı  enemin altına kadar geliyor. Nefesindeki kesiklik beni anında sertleştiriyor. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama onu tedirgin etmeme bayılıyorum.

"Bu küçük gömleği sadece benim için mi giydin?" Gömleğinin kenarına ulaşana kadar elimi sırtından yukarı kaydırıyorum ve

Parmaklarımın uçları kumaşın altında. Nasırlı parmaklarıma karşı çok yumuşak.

Parmaklarım yukarı doğru kayarak sütyeninin klipslerine ulaştığında "Hayır," diye kekeliyor. Duruyorum ve vücudunun verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum.

Yumruğumu onun vahşi saçlarına doluyorum ve çekiştiriyorum, gözlerimin içine bakana kadar başını eğiyorum. Nefes nefese kalışı kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Evet, söyledin. Giydiğin, yaptığın her şey benim için Blake. Çünkü sen benimsin. Bu vücut benim. Yumuşak, mükemmel teninin her santimi bana ait."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve gözleri dumanlı bir sıcaklıkla yanıyor. Gözlerini kırıştırıyor ve beni itiyor. "Siktir git Freddy. Ben içeri dönüyorum."

"Cehennemliksin," diyorum, bileğini çevirip onu kendime çekerek. "Arabaya bin."

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Senin gibi çılgın ve sahiplenici birine göre bana karşılığında hiçbir şey vermiyorsun. Beni mi istiyorsun? Bedenimi mi? Ama bana adını bile söylemiyorsun. Ethan bile-"

"Sakin söyleme." Dişlerimi gıcırdatıyorum. O şerefsizin adını onun dudaklarından duymaya dayanamıyorum. "Onun adını söyleme."

Kalçasını sallayıp sırtıyor. "Ethan bu kadar korkak olmazdı." Kanımın kaynadığını hissediyorum.

"Öyle mi, Blake? Ethan gibi olmamı mı istiyorsun?" Bir elimi arabanın iki yanına koyarak, aramızda bir santim bile kalmayana kadar onu hapsediyorum. "Hoşuna gitti mi? Kıyafetlerini çekeyim mi? Dilimi ağzına sokayım mı? Sen bana hayır derken seni sikeyim mi?"

Göğsü kabarıyor ama geri adım atmıyor. "Öyle bir şey değildi."

"Öyle değil miydi? Ya da gidip başka birini siksem ve sonra sürünerek sana geri dönsem nasıl olur?"

"Siktir git." Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Beni rahat bırak."

Parmağımı yüzünde gezdirip gözyaşlarını yakalıyorum. "Seni asla yalnız bırakmayacağım, Blake. Aradaki fark bu. "Seni asla yalnız

onun yaptığını asla yapmam. Benimsin dediğimde, bu gördüğüm tek kişi, istediğim tek kişi, ihtiyacım olan tek kişi olduğun anlamına gelir."

Hiç düşünmeden maskemi çıkardım. Blake'in nefesi boğazında düğümlendi ve daha yakına eğildi. "Sen. Galada."

"Aynen öyle, tatlım." Ellerimi beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirerek nefesini yakalıyorum. "Ben senin olduğun her yerdeyim. Bunu unutma."

Kenara çekilip arabanın kapısını açıyorum ve onu içeri alıyorum. Nutku tutuldu, bu nadir görülen bir başarı. Kulağına fısıldamadan önce eğilip kemerini bağlıyorum. "Onun adını bir daha söylersen ağzını sikimle öyle bir doldururum ki haftalarca benim tadıma bakarsın."

Sırıtarak kapısını kapattım ve arabanın etrafında yürüdüm.

"Haneye tecavüz derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Evinden birkaç dakika uzaktayız ve sonunda benimle tekrar konuşmaya başladı. Yine de bana bakmaktan kaçınıyor. Bunu daha sonra değiştirmem gerekecek.

"Arkadaşımdın ağrı kesicisi bitti," diyorum ona. "Perişan halde ve onu hastaneye götürmekten kaçınmaya çalışıyoruz."

"Çünkü siz suçlusunuz," diye kesin bir dille ifade ediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve gülüyorum. "Hayır, biz suçlu değiliz.

Ama polisler gibi herhangi bir komplikasyondan kaçınmamız gerekiyor." "Tam da bir suçlunun söyleyeceği şey." O katlar

ellerini göğsünde gezdiriyor, göğüslerini sıkıyor. Lanet olsun, mükemmeller.

"Suçlu, kanunsuz, bana ne dersiniz deyin. Sadece ilaçları nereden alabileceğimi söyle." Kırmızı ışıktaki durdum ve ona baktım. Yine dudağını ısırtıyor, düşünüyor.

"Eth'de biraz olabilir-" Durdu, vücudumun anında nasıl sertleştiğine baktı. Beni test edecek mi? Ona tehditlerimin asla boş olmadığını öğretmeyi çok isterdim. "Saçmalıyorsun." Ofluyor ama devam ediyor. "Ailesinin evi. İlaçlarını her zaman doğrudan onların evindeki zuladan alırdı."

Kesin bir şey gibi görünüyor. "Adresleri nedir?"

Oraya varmamız yaklaşık otuz dakika sürüyor. Farlarımı kapatıp adresin bulunduğu yolun aşağısına park ettiğimde karanlık arabayı yutuyor. Blake kemerini çözerken ben de uygulamamı açıp Ethan'ın arabasının nerede olduğunu kontrol ediyorum ve hâlâ kampüsün yakınındaki dairesinde park halinde olduğunu görüyorum. Hâlâ hastanede miydi? Yoksa anne ve babasının evinde yaralı aletini mi emziriyordu? Ona uğrayıp bir merhaba demek isterdim.

"Eğer evdeyseler ne yapmalıyız?" Blake saçlarını toplayarak söylüyor.

"Bunun için endişeleneceğim." Gölgelerden ne kadar iyi saklandığım hakkında hiçbir fikri yok. Evlerine doğru on dakikalık yürüyüşümüze başladık, Blake siyah sırt çantasını taşıyordu.

Bu mahalledeki devasa yeni binalar arasında bir dönüm veya daha fazla arazi olmalı. Hepsi mükemmel bakımlı çimler ve pırıl pırıl alüminyum kaplamalar. Karakterle inşa edilmiş eski evleri tercih ederim. Bu kurabiye kesimli yer israflarını değil. Büyüdüğüm stüdyo daireler bu evlerin içine on kat daha fazla sığar ve yine de dört kişilik bir aile için yeterli alana sahip olurdu.

"Bir gün böyle bir ev mi istiyorsun? Doktor Blake için büyük bir malikane mi?"

Yürürken düşünceli. Cevap vermesini bekliyorum, uzaktan gelen bir baykuş sesini dinliyorum. "Bir zamanlar öyleydi. Sanırım büyük bir evim, süslü bir arabam, bankada bir hevesle harcayabileceğim kadar param olursa, sonunda başarmış olacağımı düşündüm. Ailemin gurur duyacağı biri olacağımı."

"Mantıklı," diyorum. "Çoğu insanın hayattan beklediği şey bu."

Omuz silkiyor. "Sanırım. Sadece artık bu hayatın bana göre olup olmadığını bilmiyorum. O büyük evde, çoğu zaman yalnız yaşamak oldukça göz açıcı oldu. Bir de *Eth-he*'nin nasıl yaşadığını görmek. Para insanları değiştirebilir ama beni değiştirmesine izin vermeyeceğim."

"Yani konak yok mu?" Elini tutarak soruyorum. Elimi çekmeden önce şöyle bir baktı.

"Hayır, daha küçük bir evi tercih ederim. Daha eski, karakterli bir şey." Sırtıttığımda gamzelerimin ortaya çıktığını biliyorum.

"Yine de çocuklarımız için yeterince yatak odasına ihtiyacımız olacak," diyorum. Adımlarını yavaşlatıyor ve göğsünü gererek bana ters ters bakıyor.

"Bir kez daha, sen delisin. Adını bile bilmiyorum."

O an ağızımdan kaçırmayı düşünüyorum ama onu yatağa atmak çok daha eğlenceli. "Adımı haykırmaya hazır olduğunda sana söyleyeceğim Angel. O zamana kadar hayal gücünü kullanman gerekecek."

"Seninle yapamam." Gözlerini deviriyor ve başka tarafa bakıyor. Yanaklarının benim için nasıl karardığını hala yakalıyorum.

Eve o kadar yakınız ki bazı pencerelerden sızan ışığı görebiliyorum. Bacadan çıkan dumanı işaret ediyor. "Bak."

"Görünüşe göre iyi doktorlar içeride." Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu kadar basit bir giriş ve çıkış işi olamazdı. "Bir telefon edeyim."

"Sanırım onlara Eth'i kontrol etmek için uğradığımı söyleyebilirim-" "Hayır," diyorum telefonumdan başımı kaldırarak. "İhtiyacın yok. bunu yapmak için."

"Çok mu patronluk taslıyorsun?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Hiçbir fikrin yok.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

O TELEFON GÖRÜŞMESİ YAPARKEN BEN KENARDA DURUP NEFES ALIYORUM. cırcır böceklerinin cıvıltısını dinlerken baca dumanının rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Normalde gecenin bu saatinde böyle karanlık bir sokakta olmak beni ürkütürdü ama ilk kez bundan keyif alıyorum. Sanırım Freddy'nin yanında olmak garip bir şekilde rahatlatıcı. Dostum, terapiye ihtiyacım var.

"Tamam, doktorlar ofislerine acil bir hırsız girdiğine dair bir telefon almak üzereler. Karakola gidip bazı evrakları doldurmaları gerekecek." Başımı salladım. Fena fikir değil ama bunu ona söylemeyeceğim. Bu adamın ihtiyacı olan son şey daha büyük bir ego.

"Peki ya Ethan?" Soruyorum, gözleri karardığında hatamı fark ediyorum. "Ya-"

Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırarak doğrudan gözlerinin içine bakmaktan başka bir yere bakamayacağım şekilde tutarken iri bedeni üzerimde beliriyor. "Bu sana son uyarım, Blake. Onun adını bir daha söylersen ne olacağını biliyorsun. Nerede olduğumuz ya da ne yaptığımız umurunda değil. Onun adını boğazından alırım."

Korku ve uyarılmanın karışımından nefes nefese kaldım. Maske taktığında bir şeydi, ama şimdi, kirli duymak

Söylediği şeyler... öyle bakarken... vücudum yardım edemiyor ama tepki veriyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak yeniden ifade ediyorum. "Ya evdeyse?"

"Her şeyi bana bırak."

Saat gibi işliyor, beş dakika sonra Porter'ın lüks cipi evlerinin önünden geçip ters yönde hızla uzaklaşıyor. Freddy sırtıyor ve elini benimkine sarıyor, her ne kadar bunu ona itiraf etmesem de bu hiç de nefret etmediğim bir şey. Arazinin gölgelerinde kalıyor, her türlü ışık izinin etrafından dolaşıyoruz.

"Bu işte neredeyse çok iyisin," diye fısıldıyorum.

"Ürkütücü." O izin verir a düşük chuckle nüfuz etmek ve hava ama cevap vermiyor.

Onun tarafından çekilmekten başka seçeneğim yok, bir profesyonel gibi evi keşfetmesini izliyorum. Bir suçlu değil, benim

Popo. Bahse girerim yaşamak için ev soyuyordur.

Birkaç geçiş yaptıktan sonra, "İlaçları nerede tuttuklarını biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Üst katta, ama kilitli olup olmadıklarını bilmiyorum. Bazen onu temizlemekten alıkoymak için böyle yaparlardı."

Çenesini onaylarcasına eğiyor, Ethan'ın adını söylemediği için mi yoksa hapları nerede bulacağını bildiği için mi, hiçbir fikrim yok.

"Arka kapıdan girmenin en iyi yolunu buldum. İçeri girdiğimizde, yolu sen göstereceksin." Damarlarımda bir heyecan dolaşıyor. Daha önce hiç kötü bir şey yapmamıştım, aklımdan bile geçirmemiştım. "Sırtıyorsun."

Yüzümü nötr bir ifadeye zorluyorum. "Değilim." "Tamam, Blake." Alaycı tonunu kullanıyor. Aynı ses tonu. bana yalancı dediğinde kullandı.

Tam planladığımız gibi içeri girdik. Kilidi açması otuz saniyeden fazla sürmedi. Eğer suç teşkil eden eylemler beni etkileseydi -ki etkilemiyor, ama etkileseydi- etkilenirdim. Hatta belki biraz tahrik olurdum.

Önce benim gitmemi işaret ediyor, ben de önden gidip sık sık ziyaret ettiğim ama kendimi hep yabancı hissettiğim bu evde bize rehberlik ediyorum.

Aile odalarını geçip açık mutfığa giriyoruz. Herhangi bir ses var mı diye kulak kabartıyorum ama ev, şuradan buradan gelen ısıcağın tıkırtısı dışında tamamen sessiz. Daha önce ateş yaktıkları yerde şimdi sadece yarısı yanmış yapay bir kütüğün etrafında bir kül yığını vardı. Sehpanın üzerinde yarısı dolu iki şarap kadehi ve yanında bir şişe duruyor. Görünüşe göre romantik bir akşamı böldük. Oh neyse.

Freddy o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığının açıkta kalan belime yayıldığını hissedebiliyorum. Merdivenleri yavaşça çıkarken nabzımın normal hızına inmesine yardımcı oluyor. Boş bir misafir odasını ve banyoyu geçiyoruz ama Ethan'ın yatak odasına geldiğimizde yavaşlıyorum. Kapının alt kısmındaki aralıktan yansıyan bir ışık var. Sanırım televizyonu açık. Parmağımla ve ağzımla işaret ediyorum, "*Onun odası*." Freddy beni yanına çekti.

Haklı tabii ki. Ya Ethan o anda bir şeyler atıştırmaya karar verirse? Baştan beri burada olması garip. Galada her ne olduysa, evde uyumasını gerektirecek kadar ciddi olmalı.

Porter'ın karanlık yatak odasına giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Tamam, hadi banyolarını kontrol edelim."

Buraya sadece bir ya da iki kez geldim, şu anda burada olmamızla aynı sebepten dolayı. Ethan'ın buraya ilk kez hap aramak için geldiği zamanı hatırlıyorum. Ana damarı bulduğu için o kadar heyecanlanmıştı ki beni ailesinin yatağında becermeye çalışmıştı. Fazla ileri gitmesine izin vermedim, onun yerine dikkatini dağıttım ve onu yatak odasına çektim.

"Güzel mobilya," diyor Freddy. "O yatakta hiç seviştin mi?"

Akıl okuyucu muydu? "Hayır. Bunu neden soruyorsun ki?" Isı boynumdan yukarı doğru yayılıyor.

"Eğer benim evimde olsaydın, seni becerebileceğim her yüzeyde becerirdim." Sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi omuz silkiyor ve ben bacaklarımın arasında büyüyen ağrıyı görmezden gelirken banyoya yöneliyor.

Her dolabı açıyoruz ve her çekmeceyi çekip çıkarıyoruz ama bulduğumuz en ilginç ilaçlar bir şişe Xanax ve bir zula THC sakızları. Bir yıllık Viagra stokunu da unutmamak lazım.

"Kahretsin," diyor, hapları cebine atarken. "Başka bir yerde olabilirler mi?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, Ethan'ın sorunları yüzünden son zamanlarda her şeyi kilit altında tutuyorlar." Adını ağzımdan kaçırdığım anda dilimi ısırıyorum, beni azarlamasını ya da daha kötüsünü bekliyorum ama onun yerine gözleri parlıyor.

"Ethan," diyor. "Gel hadi."

Kafam karışmıştı, yatak odasından çıkıp koridorda onu takip ettim. Ethan'ın kapısının önünde durdu. Fısıldadım, "Ne yapıyorsun?"

"İlaçlarımızı alıyoruz." Yavaşça kapının kolunu çeviriyor ve ben şok içinde orada dururken içeri bakıyor. Cidden Ethan'la içeri girmiyor mu? O kadar deli değil mi? Kapıdan uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturarak bir kavga çıkmasını bekliyorum. Birkaç saniye geçti ve ortalık sessizleşti. Kafasını dışarı çıkarıyor. "Hadi, uyuyor."

"Bu çok riskli," diye fısıldadım. "Gidelim, ofisi deneyebiliriz."

Elimi tutup beni içeri çekti. Ethan yatağında, sırtüstü yatıyor ve hafifçe horluyor. Kapıdan süzülürken gördüğümüz ışık, monte edilmiş düz ekranında oynayan *The Office*'ten geliyor. Ethan onu gördüğümde beri geçen kısa süre içinde kilo vermiş gibi görünüyor. Uyurken bile yüzü acıdan buruşmuş görünüyor. Yatağının başucundaki masada birkaç reçete şişesi görüyorum. Freddy de onlara bakıyor gibi görünüyor ve hemen onlara yöneliyor.

"Bingo," diye fısıldıyor. "Al, bunları çantana koy."

İhtiyacı olan birinin ilaçlarını çaldığım için kendimi suçlu hissediyorum. Eğer ilaçları hemen değiştirecek imkânı olmasaydı, bu konuda Freddy ile kavga ederdim.

Ethan uykusunda irkiliyor ve ben sıcıyorum. Sinir uçlarım vuruldu. Bu çok yanlış. "Hadi buradan çıkalım," diyorum elimden geldiğince sessizce ve Freddy'yi kapıya doğru çekiyorum. Tekrar çektiğimde bile olduğu yerde kalıyor. Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıp soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Dizlerinin üzerine çök, Blake." Yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğümde düşüncelerim donuyor. Tanrım, çok ateşli... Loş ışıktaki ona böyle bakmak dizlerimin bağını çözüyor.

"Gidelim," diye tekrar fısıldadım.

"Onun adını bir daha söylersen ne olacağını söylemiştim?" Elimi bırakırken çenesi gerildi.

"Ben yapmadım," diye karşı çıkıyorum, beni ele geçiren baş dönmesiyle savaşıyor.

Kemerini çözer, sessiz kalmak için hiç çaba göstermez. Ethan tekrar kıpırdanıyor, uykusunda mırıldanıyor. Ciddi olamaz. İmkânı yok.

Kot pantolonunun fermuarını açtığında karnım sıkıştı. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa o da her zaman sözümü tuttuğumdur."

Bir parçam bunu istiyor muydu? Ethan'ın adını her söylediğimde, kafamın arkasındaki küçük bir ses onun ciddi olup olmadığını merak ediyordu. Tepkisini tahmin ederek onu tekrar test ettim. "Ama ya Ethan uyanırsa?"

"Umarım öyledir," diye homurdanıyor ve beni yatağın kenarına oturmaya itiyor. İçimi bir endişe kaplıyor ve nefesimi tutarak Ethan'ın ayağa fırlayıp çıldırmasını bekliyorum. Bir saniye geçiyor, sonra iki ve Ethan hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Bizi duymadığına ya da başka bir bedeninin ağırlığını hissetmediğine göre bir sürü ilaç almış olmalı.

Aletini kotundan çıkarıp göz hizama getirdiğinde yüzüm kızarıyor ve nefes nefese kalıyorum. Kaya gibi sert ve o kadar kalın ki elimi tamamen sarabileceğimi sanmıyorum.

onu. "Cezana hazır mısın, Blake?" İnliyorum, kelimeleri oluşturmamıyorum. "Sikimi yut. Boğulmanı istiyorum, böylece bir daha asla başka bir erkeğin adını söyleyemezsin."

"Oh, Tanrım." Saçlarımı yumrukluyor ve yüzümü damlayan ucuna getiriyor. Kalçalarını kavrayıp geri çekiliyorum ama beni sıkı sıkı tutuyor. Bu pek çok açıdan yanlış, ama sıırılsıklamım ve ağrıyorum, ağzım onun için sulanıyor. Yine de kolayca teslim olmayacağım. Ağzımı sıkıp dişlerimi gıcırdatarak kapatıyorum.

"Aç yoksa seni yaparım." Sikini yumruğuyla kavradı ve yanağıma bir tokat attı. Sersemlemiş bir halde soluk soluğa kaldım. Bunu tekrar yapıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor, bu onun içime girmesi için mükemmel bir fırsat. Bir eli saçlarımda dolanırken, diğer elini çeneme götürüyor, boğazımın arkasına sokulurken beni daha geniş açmak için aşağı çekiyor. "İşte benim iyi küçük sürtüğüm. Benim için güzel ve ıslaksın."

Vay anasını.

Kendini dışarı çekiyor ve tekrar içeri pompalıyor, kulağa o kadar erotik gelen bir nefes tıslıyor ki kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Kendime hakim olamıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve sertçe emiyorum. "Siktir, Blake," diye inliyor, ayık bir insanın uyanabileceği kadar yüksek sesle.

İnlemeleri beni daha geniş açmaya, onu daha derine almaya itiyor. Çekiliyor ve dilimi ucunda gezdirerek tuzlu ön spermini yutuyorum. Gözlerimi açıyorum ve gözyaşı lekeli kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Bana sanki şimdiye kadar gördüğü en iyi şeymişim gibi bakıyor. Sanki onun gözünde mükemmelmışim gibi.

Ucunu yalayıp emerken pantolonunu indirmeden yapabildiğim kadar tabanını okşuyorum. Kalçaları esniyor. "Fuuuck... çok iyi."

İçime girerken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, boğazımın arkasına derinlemesine pompalıyor ve ben öğürene kadar geri çekilip tekrar içeri giriyor. İticileri sarsıldıkça tükürük çenemden aşağı damlıyor. Yatağı sallıyorum,

Ethan'ın bacağına doğru, ama odak noktam o ve sadece o. Boşalmaya yakın, ben de onun hızına uyarak daha sert emiyorum.

İnliyor ve siki içimde sarsılırken başımı sabit tutuyor. "Siktir, bebeğim. İç bakalım."

Dölleri açık dudaklarımın üzerine damlıyor. Hala dilime karşı sertken, bana verdiği her damlayla birlikte onu yutuyorum.

Sonunda saçlarımı tutmayı bırakıyor ve omuzlarım çöküyor. Vücudum o kadar titriyor ki yürüyebilir miyim bilmiyorum. Elimin tersiyle yüzümü silmeye fırsat bulamadan Ethan'ın yatağından bir yastık kapıyor, kılıfını çekip alıyor ve beni temizlemek için kullanıyor. Bu güzel jesti beklemiyordum. İçimi ısıtan ve tüylerimi diken diken eden bir şey var. Belki de Ethan'ın benimle herhangi bir şekilde oynadıktan sonra hiç ilgilenmemiş olmasındandır. Seksten sonra bana bir bez bile vermedi.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum, ta ki Freddy'nin sikini kaldırmasını engelleyene kadar. "Bekle, hadi seni temizleyelim." Başını eğiyor ve Ethan'ın şifonyerine gidip en sevdiği tişörtü almamı izliyor. Birinci sınıftaki ilk gününde üniversite mağazasından almıştı. Tişörtü açıp sikiindeki son damla döl ve tükürüğü temizlemek için kullanıyorum. Sonra gülümseyerek katladım ve eski yerine koydum. "Artık kaldırabilirsin."

"Bilmiyorum, sanırım ikinci raunda hazırım," diyor sırtarak. "Gömleğini böyle kullanmanı izlemek... çok ateşli."

Dudaklarımı yalayarak bu adamla yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum ama hemen kendime geliyorum. "Hadi buradan çıkalım."

Avucunu saçlarımın üzerinde gezdiriyor, dağınık telleri düzeltiyor. "Damon," diyor. Ona geniş, sorgulayan gözlerle bakıyorum. "Benim adım Damon."

"Hmm, sanırım Freddy'yi daha çok seviyorum. Bana karşı büyüdü." Ben onu kızdırırken kaşlarını çatıyor. "Oh Freddy, tam orada," diye inliyorum

sahte cinsel tonda konuşur ve güler.

Beni kaldırıp omzunun üzerinden atıyor ve geniş avucuyla kıcıma şaplak atıyor. "Sanırım tekrar cezalandırılman gerekiyor. Son cezayı çok sevdin."

Beni bu şekilde merdivenlerden aşağı ve evin içine taşıyor. Dışarı çıktığımızda ve ayaklarım tekrar yere bastığında ona bakıyorum. Koyu kahverengi saçları ellerini gezdirmekten dağılmış. Boynundaki örümcek ve ağ dövmesi açık teninde göze çarpıyor. Ethan'ın evinden gelen tek ışıkla tüm yüz hatları gölgede kalmış gibi görünüyor. Daha tehditkâr. Ama artık ondan korkmadığımı fark ediyorum. Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemiyorum.

"Arabaya kadar yarışalım," diyorum, koşarak onun önüne geçiyorum. Onun kovalamayı ne kadar sevdiğini biliyorum ama ben kovalanmayı ne kadar sevdiğimi yeni yeni öğreniyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

HER SABAH DAMON'DAN GELEN KÜÇÜK BİR HEDİYE İLE UYANDIM.

ve bugün de farklı değil. Bir buzlu latte -en sevdiğim- ve tek bir beyaz gül bırakmış. Ben uyurken içeri girip çıkabilmesi sinir bozucu ama bunu sorgulamadım. Dürüst olmak gerekirse, onun ürkütücülüğü bana kendimi özel ve önemsenmiş hissettiriyor, kendimce garip bir şekilde.

Birkaç hafta önce Ethan'ın ailesinin evine girdiğimizden beri Damon'ı şahsen görmedim. Görünüşe göre o beni görmüş. Çok fazla yorum yapmamaya çalışıyorum. İkimiz de meşgulüz. Benim için okul ve ders çalışmak, o ve diğerlerinin yaptığı suçlar. Çaresiz kalıp peşinden gitmeyi reddediyorum. Belli ki nerede olduğumu biliyor. Ve numaram onda var... Nasıl kullanacağını daha iyi öğrenebilir. "*Sen benimsin, Blake.*" demesi komikti. *Büyüyen sahiplenme saçmalığı*. Peki, takip nerede, ha? Ben uyurken ortaya çıkabiliyor ama sonra bütün gün hayalet gibi dolaşıyor. Hiç hoş değil.

Yatakta doğruldum ve lattemden bir yudum aldım. Mükemmel yapılmış, lanet olsun ona. Bu sabah kendimi biraz alıngan hissettiğim için telefonumu alıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: En azından hediye getiren bir sürüngensin...
teşekkür ederim.

Cevap beklerken, son birkaç mesajımıza göz attım. Onu iyi tanıdığımından değil, ama nasıl mesajlaştığına dair bir fikir edindim ve bir şeyler farklıydı. Güvende olduğunu biliyorum, yoksa başucu hediyeleri olmazdı ama bir şeyler dönüyor olmalı.

Ben: Umarım her şey
yolundadır...

O iyi, bundan eminim. Keşke bu kadar umursamasaydım. Onu aklımdan çıkararak, uzun bir ders gününe daha hazırlanmak için etrafta koşturuyorum. Mikrobiyoloji ve farmakoloji beni öldürecek.

Üç saat ve büyük bir baş ağrısından sonra nihayet özgürüm. Kahvaltıyı atladığım için midem gurulduyor ve son bir saattir Julie'den ve onun Ethan hakkındaki sorularından kaçmak zorundayım. Ona ne olduğunu bilseydim söylerdim ama ben de en az onun kadar karanlıktayım. Ethan'ı düşünürken aklıma Damon ve Ethan'ın yatağında yaptıklarımız geldi. Sohbet ederken yanaklarım kızardı, o kadar ki konuşmayı kısa kestim.

Kampüste yürürken sonbaharın muhteşem kırmızılarını ve altın sarısını içime çekiyorum ve havadaki hafif odun dumanı kokusunu içime çekiyorum. Eski binaların dışını saksıdaki sakızlar ve balkabaklarıyla süslemişler. Yılın bu zamanıyla ilgili her şeyi seviyorum.

Şehre gitmek yerine kampüsteki kafeyi tercih ederek bir buzlu latte ve tavuklu kinoa kaselerinden sipariş ediyorum. Tüm ekmek ve unlu mamuller inanılmaz kokuyor ama alerjim nedeniyle maalesef sadece kokularını alabiliyorum. Pencerenin yanında boş bir masa var, ben de onu kapıyorum ve beklerken telefonumu kontrol ediyorum. Midem

flutters ne zaman I bkz. a Cevap itibaren
Damon, hala listelenmiştir Freddy olarak. Bu
noktada bunu değiştirip değiştirmeyeceğimi bilmiyorum.

Rica ederim, Angel. Benim için endişelenme, bugün
kendine iyi bak... su iç, öğle yemeği ye, çok çalışma.

Tanıdığım zorba bir adam var.

Dudağımı ısırdım ve bir cevap düşündüm. Seni tekrar
görmek istediğimi söyleyen ama çok da yapışkan olmayan bir
şey. Tanrım, bu garip "yeni bir erkekle tanışma" olayını
yapmayalı çok uzun zaman oldu. Kendimi bu kadar emin
hissetmemekten nefret ediyorum.

Ben: Şu anda kafede oturuyorum.

Çiftlerin sohbet ettiği ya da arkadaşların ders aralarında
buluştuğu birkaç dolu masaya bakıyorum. Eğer sürekli
yalnız kalmak istemiyorsam, sanırım kendimi ortaya
koymalıyım. Ona nasıl ulaşacağımı biliyorum.

Ben: Seninle sonra konuşacağım, sınıftan bir çocuk
benimle oturdu.

Telefonumu kapatıyorum ve sırtıyorum. Onu özlediğimi ve
onu görmek istediğimi kolayca itiraf edebilecekken, şımarıklık
yaptığımı ve onun sahiplenici, kıskanç doğasına oynadığımı
biliyorum. Bu çocukça ve sorumsuzca, ama yine de mesajı
okuduğunda yüzünün alacağı şekli hayal etmekten kendimi
alamıyorum. Belki de bu beni de en az onun kadar deli
yapıyor.

Servis görevlisi öğle yemeğimi getiriyor ve her lokmada
baş ağrımın azaldığını hissederek afiyetle yiyorum. Kalan
yarım saatte dizüstü bilgisayarımı alıp etik ödevlerimden
bazıları üzerinde çalışıyorum. Oldukça basitler ama iyi
düşünülmüş yanıtlar yazmaya çalışıyorum. Geçen yıl da
aynı profesör vardı ve bize doğaçlama sunumlar yaptırmaya
bayılırdı, bu yüzden bu yıl her ihtimale karşı cevaplarımı
dolduracağım.

Son dersim için toparlanıp kafeden ayrıldığımda bulutlar
içeri giriyor ve muhteşem sonbahar güneşini engelliyor.

gün. Yağmur yağacak kadar şanslı olursam diye bilgisayarımın fermuarını çekip çantama koyuyorum ve yanımda getirdiğim kazağı üzerime geçiriyorum.

Binaya on dakikalık bir yürüyüş var ve ben hızlı hızlı yürüyorum. Telefonum çantamdan bip sesi çıkarıyor ama rüzgâr hızlandıkça onu görmezden geliyorum. Yağmurun ilk birkaç damlası üzerime serpildiğinde bina görüş alanımda.

"Kahretsin," diyorum, hızımı artırarak. "Hadi, neredeyse geldim." Ne kadar yalvarsam da işe yaramıyor. Gökyüzü açılıyor ve hafif serpintiler sürekli bir sağanağa dönüşüyor. Etrafımdaki birkaç öğrenci içeriye girmek için yarışıyor, peşlerinde hızla oluşan su birikintilerine basıyorlar.

Çantamı omzumda yukarı çekip koşmaya başlıyorum ki biri beni arkamdan yakalıyor. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde çantamı sallıyorum ve onun sesini duyana kadar kurtulmak için mücadele ediyorum. "Öğle yemeği randevun nerede? Yağmurda sınıfa tek başına yürümene izin vermesi hiç de centilmence değil."

Yumuşak sesi tenimde bir ürperti yaratıyor. "Gitmesi gerekiyordu," diye yalan söylüyorum. Damon kıkırdıyor, sıcak nefesi boynumun kıvrımlarında geziniyor. Beni etrafında döndürüyor ve kehribar rengi gözlerindeki sıcaklık beni susturuyor.

Yağmur yanlara doğru yağıyor, seslerimizi ve etrafımızdaki sesleri boğuyor ama onu gün gibi net duyuyorum, "Başka bir adamın seninle eğlenmesine izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Öğle yemeği randevusu falan yoktu... olsaydı ölmüş olurdu."

"Sen nereden bileceksin? Buralarda değildin," diye bağıriyorum yağmur yüzüme vururken.

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. "Biliyorum. Bu konuda bana güven." Bu adam çok sinir bozucu, egoist, sinir bozucu... Bir yanıt bulmaya çalışıyorum ama eğilmesiyle sözüm kesiliyor. "Eğer beni kışkırtmaya çalıştıysan, işe yaradı. Yaptığın çok kötü bir şeydi Blake."

Alay edip yüzümü çeviriyorum ama her zaman yaptığı gibi çenemden tutup beni kendine çekiyor. Bana dokunduğu yerde tenim elektrikleniyor. "Bu konuda ne yapacaksın?" Ona meydan okuyorum.

Dudaklarıma yapışıyor, sert ve cezalandırıcı. Saçlarımı yumruklayıp beni kendine çekerken kalbim göğsüme çarpıyor. Her şey kayboluyor. Yağmur. Sınıfa koşuşturan öğrenciler. Etrafımızdaki tüm dünya. Sadece o ve onun talepkâr öpücüğü var. Meme uçlarım sırlıklam gömleğime karşı hassas zirvelere sertleşiyor ve ağzına doğru inliyorum.

Arkasında bir ateş bırakarak geri çekiliyor. Nefeslerimiz düzensiz bir şekilde geliyor ve ben onu bırakmaya isteksizim. Hiç böyle öpülmemiştim. Yirmi dört yılımda bir kez bile.

Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Rujun bulaşmış."

"Oh," diyorum hülyalı bir şekilde. Gözlerimi kırıştırıyorum ve gerçeğe dönüyorum. "Kahretsin, derse gitmem gerek."

Dudaklarından yine o karanlık kahkaha kaçıyor. Beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum. "Seni arabama sürüklemeli ve yaramazlık yaptığın için o tatlı kışına şaplak atmalıyım ama yapmayacağım. En azından şimdilik. Çok daha iyi bir şey düşüneceğim."

Bana şaplak mı atacaktı? Bu düşünce beni tamamen korkutuyor. Aksine, içimde bir sızının büyüdüğünü hissediyorum. "Ben çocuk değilim. Beni cezalandıramazsın."

"Sınıfına git, Blake." O da sırtarak karşılık veriyor ve sırlıklam olduğunu umursamadan yavaşça arabasına doğru yürüyor. Oflaya puflaya dönüp sınıfa doğru ilerliyorum. Sadece bir kez omzumun üzerinden bakıyorum, ama baktığımda hâlâ orada, arabasının önünde durmuş beni izliyor.

Benim için ne sakladığını hayal ederek omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Evin boş olmasından yararlanmaya ve şöminenin yanında rahatça oturmaya karar verdim. Normalde burada sadece Mischa ve ben varken, yatak odamdan çıkmam. Brennan'a Mischa'nın son zamanlarda nerede olduğunu bilip bilmediğini sormalıyım. Bütün hafta eve gelmedi.

Sırılsıklam kıyafetlerle etik dersine girdikten sonra, yakmayı başardığım cılız ateş ve en sıcak tutan pijamalarım bile yetmiyor. Vücudum iliklerime kadar soğudu.

Garajda bulduğum yığından bir kütük daha ekliyorum ve çay için su koymaya gidiyorum. Mutfaktayken, benim olsaydı bu evde yapacağım tüm değişiklikleri hayal ediyorum. Çok büyük ama en azından evin orijinal özelliklerinden bazılarına sahip. Karmaşık taç kalıpları, ağır ahşap kapılar ve pencerelerin de orijinal olduğundan eminim. Bir kupa ve nane çayı poşeti alıyorum ve mekânın siyah dolaplar ve beyaz mermer tezgâhlarla nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Falin'den gelen bir mesajı fark ettiğimde fikir aramak için telefonumu elime alıyorum.

Falin: Hey, bunu aldığımda beni ara!

Hemen arama tuşuna bastım ve ilk çalışta cevap verdi. Selamlama yerine "Beni sevdiğini söyle" dedi.

"Merhaba. Seni seviyorum?" Dedim. Sadece biraz kafam karıştı; ne de olsa konuştuğum kişi Falin.

"Bu daha çok bir soru gibi geldi ama kabul ediyorum. Tahmin et ne oldu?" Benim rahat ve sessiz ses tonuma kıyasla onun sesi çılgınca geliyor. Çaydanlık ısıklık çalıyor, ben de sıcak suyu bardağıma doldurmakla meşgul oluyorum.

"Sonunda ülkenin en iyi çorap hapishanesinde senin için bir yer mi açıldı?" Kupaya biraz bal karıştırarak alay ediyorum.

"Keşke," diyor. "Bu daha da iyi. Az önce bir rezervasyon yaptırıldım."

doğum gününüzü ziyaret etmek için uçun!"

Kulaktan kulağa sırtıyorum. Doğum günüm bir hafta sonra ve Brennan hâlâ yurtdışında olduğu için doğum günümü yalnız geçireceğime dair bir his vardı içimde. "Aman Tanrım, ağlayacağım."

"İzin yok çünkü başka neler yaptığımı duyana kadar bekle." Buharlı kupamı tutarak oturma odasına geri dönüyorum. İçim endişeyle burkuluyor.

Falin'i kardeşim gibi severim ama genellikle eğlence anlayışlarımız çılgınca farklıdır. Üniversitede Vegas'a gittiğimizde onu iki gün boyunca kaybetmişim. Meğerse kumarhanede tanıştığı bir çiftle hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş. Ya da bize bir akşam yemeği rezervasyonu yaptırdığı ve bunun "kıyafet isteğe bağlı" bir restoranda olduğu zaman. Bunların varlığından haberim yoktu ama anlaşılan varmış. Doğal bir yemek deneyiminden yanayım ama başka birinin buruşuk taşaklarının veya terli poposunun benimle aynı sandalyeyi paylaştığını bilmek gerçekten iştahımı kaçırdı.

"Sormaya korkuyorum," diyorum, sonra duygularını incitmemek için kendimi düzeltiyorum. "Çünkü yirmi ikinci yaş günümü geride bırakmanın ne kadar zor olacağını biliyorum."

Gülmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Kahretsin, palyaçoları tamamen unutmuşum."

"Şanslısın," diyorum. "Neyse, dökül bakalım. Ne planladın?" "Şu ürkütücü burlesk gösterisine bilet aldım! Ben hakkında harika şeyler duydum, bu yüzden sizin bölgenize geldiklerini görünce gitmemiz gerektiğini anladım. Hem de senin doğum gününde. Onlara DM atıp bu bilgiyi ağzımdan kaçırmış olabilirim."

Nefesimi bırakıyorum. Gösteri kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Sahte bir telefon görüşmesi yapıp kalabalığın arkasına karışabilirsem, nispeten zarar görmeden atlatabilirim.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Seni gördüğüme çok sevindim, seni sıkmak için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de," diyor. "Seni çok özlüyorum bebeğim. Sürekli seyahat etmek, her ay yeni bir şehre gitmek insanı yalnızlaştırıyor. Bizim de rahat bir gün geçirmeye ihtiyacımız var. Korku filmleri, tonlarca abur cubur, tüm dedikodular. En çok bunu özlüyorum. Ama senin büyük günün için her şeyi

yapacağız."

"Hepsi bitti mi?" diye sordum. "Gösteri mükemmel. Tek ihtiyacım olan bu.

Ve sıcacık bir gün kulağa harika geliyor, sabırsızlanıyorum."

"Biraz alışverişe de hazır olun. Mekan için bir kıyafet kuralı var. Sürtük vampir gelinler düşünüyorum." O farklı kostüm seçeneklerini sayarken ben gülüyorum. "Sahte kan ama zevkle uygulanmış. Oh, ve dişler... Dişler çok seksi."

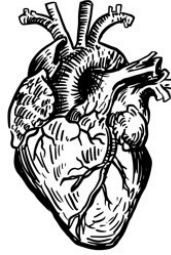
"Seninle ne yapacağım ben?" Başımı sallarken söylüyorum.

"Beni sonsuza dek sev, tabii ki."

"Bunu biliyorsun." Seyahat programı hakkında birkaç dakika daha sohbet ediyoruz ve görüşmeyi sonlandırdığımızda uzun zamandır olmadığım kadar neşeliyim. Falin tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum anda hayatıma bir fırtına gibi giriyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DAMON

LEON TELEFONDA SON DURUMU SORUYOR. "AZ ÖNCE ÇIKTIM VE Burası hâlâ boş," diyorum ona.

Son zamanlarda ortalıkta görünmemekten sıkıldık ve çabalarımızı yeniden düzenledik. Şimdi dairede kapana kısılmak yerine, gece gündüz o kulübü izlettiriyor bana. O King denen adam her kimse, aptal değil. Daha fazla bilgi almak için dışarı çıkmaya karar verdiğimizde, mekânı tamamen boşaltmışlardı. Sanki elimizdeki tüm ipuçları havaya uçup gitmişti.

"Kahretsin, neredeyse bir hamle yapmalarını dileyeceğim." Leon'un telefonun diğer tarafından volta attığını anlayabiliyordum. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de buradan gitmeliyiz. Florida fiyasko ama DC'de araştırmaya değer birini bulmuş olabilirim."

Midem beş kat düşüyor. "Sakin ol, çok fazla anlam yüklüyorsun. Elimden geldiğince her şeye göz kulak olacağım ve belki Jasper iyileşene kadar yardım çağırabiliriz. Sanırım Jas'ta hâlâ ailesinin tuttuğu dedektifin numarası var. Belki müsaittir."

Gitmemin imkanı yok. Blake benimle gelmediği sürece.

"O herif mi? Tam bir yer israfıydı, dostum. Ayrıca hatırladığım kadarıyla kitaba uygun biri, bizim çalışma şeklimizin tamamen tersi."

"Ama her şey yardımcı olur, değil mi? Onu evimize taşıyalım ve en iyi arkadaş olalım demiyorum." Tanrım, Leon sakınleşmezse streten saçları dökülecekti.

"Sanırım." İç geçiriyor ve ses tonundaki hafif değişikliği duyuyorum. "Onun detaylarını bulmam gerekiyor."

"Merak etme, ben hallederim. Sen kendi işini yapmaya devam et." Arabayı Blake'in sokağına çekip köşeye park ediyorum. "Eve geç geleceğim, bekleme."

"Neredesin?" Cevap vermek üzereydim ama iç geçirdi. "Boş ver, ben zaten biliyorum." Veda etmeden aramayı sonlandırıyor.

Ekranı kaydırmadan önce telefona "Gerçekten kırıldım," diyorum. Bu adamın bir hobiye ya da bir kız arkadaşına ihtiyacı var... ya da her ikisine. Tam bir pislik oldu. Blake'in yatak odasının kamera görüntüsüne giden uygulamaya tıklıyorum. Karanlık ve boş. Başımı eğerek, eski Honda'sına taktığım GPS etiketinden ve sırt çantasına yerleştirdiğim diğerinden yerini iki kez kontrol ediyorum. İkisi de onu eve sabitlemiş. Evin içinde başka bir yerde olmalı. O derslerle meşgulken gösterdiğim çabaların işe yaradığını görmek beni mutlu ediyor.

Siyah sweatshirt'ümün fermuarını çekip kapüşonunu yukarı kaldırıyorum. Daha önceki kadar şiddetli yağmıyor ama içinde yürümek zorunda kalmaktan heyecan duymayacağım kadar yağıyor.

Karanlık sokakta ilerlerken Blake'in içeride ne yaptığını hayal ediyorum. Ne giydiğini. Bir an için neredeyse ona mesaj atıp soyunmasını ve yatağına girmesini söyleyecektim ama bu planımı mahvederdi. Bunun yerine, yürüyüşümü onun benim için domaldığını hayal ederek geçiriyorum. Kalıcı bir el izi kalana kadar yuvarlak kıcını tokatlıyorum. Sırılsıklam olup sikilmek için yalvarana kadar. O kadar sertleşmişim ki kendimi ayarlamam gerekiyordu.

Arabası garaj yolunda ve ev karanlık. Yine de onu bulmak zor olmayacak. Mülkün etrafındaki normal turlarımı yaparak, onun güvende olup olmadığını kontrol ederek başlıyorum. Ne zaman

Kimsenin ona zarar vermeye çalışmadığından emin olduktan sonra her pencereye tek tek bakıyorum. Bu eski evlerde en çok sevdiğim şey... pencereleri açmanın kolaylığı.

Blake oturma odasında, şöminede ateş yanarken ayaklarını altına almış kanepeye kıvrılmış. Telefonla konuşuyor, gülüyor. Kiminle konuştuğunu merak ederek yumruklarımı kısıyorum. Yine de gülümsediğini görmek güzel. Son zamanlarda morali bozuk, çok fazla çalışıyor ve çok az oyun oynuyor.

0 özel dedektifi işe aldığımda, hep sen ve ben olacağız, bebeğim.

Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayacaksın.

Konuşmasını bitiriyor ve birkaç dakikasını bir kupadan yudumlayarak ve telefonunda gezinerek geçiriyor. Acaba mesajlarımızı okuyor mudur? Merakıma yenik düşüp telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Ateş yakmak için mükemmel bir gece.

Ayaklarını düzelterip doğruluyor ve odaya bakıyor. Yüzündeki ifade korku değil, daha çok beklenti.

Blake: Neredesin, sapık?

O ve lakapları. Liste uzayıp gidiyor.

Ben: Çalışıyorum. Sadece kontrol etmek istedim ve hala ıslak olup olmadığını görmek istedim.

Başını sallayışını ve saçlarını dağınık bir topuz haline getirişini izliyorum. Umarım böyle devam eder, sertçe çekiştirmek isterdim.

Blake: Islak değilim... her yerim tamamen kuru.

Uzun sürmez.

Adımı söylemesini duymak için sabırsızlanıyorum. Bu sefer gerçek adımlı.

Ateşin birkaç köze kadar yanmasına izin veriyor ve sonra odasına doğru gidiyor. Geri gelmeyeceğinden emin olduğumda.

pencereyi açıp içeri girdim. Sıcaklık etrafımı sarıyor ve lanet olsun, iyi hissettiriyor. Günün yarısı boyunca sıırılsıklamdım ve serin hava da durumu daha iyi hale getirmede.

Kapüşonumu çıkarıp kuruması için ateşin yanına bırakıyorum, sonra da her gece yaptığım gibi evi kontrol ediyorum. Leon boş kulübe odaklanmış olabilir ama benim odağım burada. Eğer peşimizde birileri varsa, Blake'i bulmaları an meselesi. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdikten sonra Blake'in kapısının önünde durup dinliyorum. Duyduğum tek ses ısıtma sisteminin ara sıra çıkardığı tıkırtılar ve çatıya vuran yağmurun sürekli sağanağı. Uzun ders günü ve yağmur altında kalmak meleşimi yormuştu. Onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama kıskanç doğamı kışkırttığında bunu o istedi. Söylediğim her sözde ciddi olduğumu öğrenecek. Sesimi çıkarmadan, gizlice yatak odasına girdim.

Blake'in uyurken ne kadar mükemmel göründüğünü asla unutamayacağım. Sırt üstü yatmış, göğsüne yastık tutuyor, saçları başının üzerinde bir hale gibi duruyor. Yüzü dingin, dudakları hafifçe aralanmış ve yavaş, düzenli nefesler alıyor. Bir bacağı battaniyenin üzerine uzanmış ve büyük boy tişörtü kalçalarına kadar iniyor.

Mükemmel bir pozisyonda.

ON ALTINCI BÖLÜM

BLAKE

NEFES NEFESE GÖZLERİMİ AÇIYORUM AMA TEK GÖRDÜĞÜM MÜREKKEP GIBI BİR KARANLIK. I

Uzuvlarımı tutup hareket ettirmeye çalışıyorum ama engelleniyorum.

"Ne oluyor be?" Bağıriyorum. "Damon? Burada mısınız?"

Kollarım başımın üzerinde bağlı, sanırım yatak başlığına ya da başka bir çapaya bağlılar ve bacaklarım... Kaslarımın gerilmesine neden olacak kadar geniş açılmışlar. İnleyerek bir o yana bir bu yana çırpınıyorum. Bu benim eğlenceli seksi zaman anlayışım değil, hiç değil.

Yatağın ucunda bir hareket hissediyorum ve kalbim çılgınca çarpıyor. "Damon? Cevap ver bana." Soğuk hava açıkta kalan bedenime ulaşıyor ve titrememe neden oluyor. Duygularımın üstesinden geldim. Korku, öfke, şehvet. O kadar ki gözyaşlarım gözlerimi kapatan bağa akıyor.

"Şşşt," diyor sonunda. Bir parmağını iç uyluğumda gezdiriyor ve ben ürperiyorum. "Ağlama, Angel."

"Damon, ne oluyor? Çıkar şu boku üzerimden." Burnumu çektim ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmıyorum. Lisedeydim. Daha yaşlıydı, karşılık vermemden hoşlanmadı, bu yüzden hareket etmemi imkansız hale getirdi. Onunla işi bittiğinde

Zaten hareket etmek de umurumda değildi... Saatlerce bir topun içinde kıvrılıp kaldım. "Lütfen," diye ağladım.

Sessiz ama üzerimde pozisyon alırken ağırlığını hissediyorum. Nefes alıyorum ve zihnimi farklı bir yere getiriyorum. Damon'ın normal bir erkek arkadaş olduğu mutlu bir yere. Artık on dört yaşında değilim ve bu farklı. Damon farklı. Vücudum hafifçe gevşiyor ama hâlâ gerginim.

"Keşke benim için böyle açıldığında ne kadar mükemmel göründüğünü görebilseydin. Bu amcık tamamen benim, Blake. İyi davrandığında ödüllendirileceğini öğreneceksin." Parmağını kalçamdan yukarı ve bacaklarımın arasına doğru sürüklüyor. Dakikalar önce hissettiğim korku, tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Dudaklarından dökülen her kirli kelimeyle büyüyen, zonklayan bir ağrı. Beynimin akıllı kısmı tam tersini yapmamı söylese de ona doğru eğilmeye çalışıyorum ama bağlar çok sıkı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Bu kez tamamen farklı bir nedenden dolayı. Elinin sıcaklığı seksimin üzerinde geziniyor, onu istediğim yere çok yakın.

"Klitorisini ovمامı mı istiyorsun? Seni boşaltmamı mı?" Sesi de bedenim kadar gergin.

"Evet, lütfen." Bana böyle dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ethan'la her zaman onun zevkiyle ilgiliydi. Belki arada bir boşalıyordum ama çoğunlukla işi ben yaptığım için.

Ağırlığını kaydırırken sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor. "Ya da bu lezzetli amcığın tadını çıkarmama ne dersin? Bunu ister misin, Blake?"

Tüm vücudum yanıyor. Bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye.

Sadece dokun bana.

Başımı sallıyorum ve parmağı yarığımdan yukarı kayarken inliyorum. Endişeden arzuya bu kadar çabuk geçiş yapmam beni şaşırtıyor.

Parmağını dudaklarıma götürüyor ve ağzıma sokuyor. "Çok ıslaksın, bebeğim. Gelmek için çok çaresizsin."

İhtiyaçtan nefesim kesiliyor ama piçin umurunda değil. Tam istediğim yerin üzerinde gezinirken yavaş ve metodik davranıyor. Ona karşı koymayı başarıyorum ve ağrıyan klitorisim üzerindeki hızlı baskıdan dolayı inliyorum. Tekrar deniyorum ama o karnımı tutuyor.

"Uh, uh. Kontrol bende." Dudaklarını tekrar tekrar amımın üzerinde gezdiriyor, her seferinde bana zar zor dokunuyor. Dudaklarımı nazıkçe yalarken sinirli bir inilti çıkarıyorum.

"Lütfen, Damon. Yapamam..." Ağlamama iki saniye kaldı. Dişlerini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben tıslıyorum. "Tanrım, evet."

Tekrar yapıyor, bu sefer sıkıyor ve çırpınmama neden olacak kadar sert emiyor. O devam ettiği sürece daha da yükseğe tırmanıyorum... aynen böyle. Mükemmel miktarda basınçla yüzünü gömüyor ve amımı yalayıp yutuyor. Keşke bana karşı nasıl hareket ettiğini izleyebilseydim ama görüşten mahrum olmak bir şekilde zevkime katkıda bulunuyor. Beynimi kapatmama yardımcı oluyor.

"Çok yaklaştım. Lütfen," diye mırıldanıyorum, bir dizi başka tutarsız kelimeyle birlikte. Dişleri tekrar sıyrıyor ve amım spazm geçirmeye başlıyor. "Oh, Tanrım."

Mutluluktan uçuşumun kenarına düşmek üzereyken beni itiyor ve sıcak etime değen serin havadan başka bir şey kalmıyor.

"Damon? Neden durdun? Tam oradaydım!" Neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. Keşke yüzünü görebilseydim, ona dokunmak için uzanabilseydim. Sessizliği dışında her şeyi. "Freddy?"

"Gelmeyi hak ettiğini düşünüyor musun?" diye fısıldıyor sonunda. Kapalı yüzümde farkındalık çiçekleri açıyor. Bu, öğle yemeği randevusu yorumuyla ilgili. Onun *CEZASI*.

"Özür dilerim. Seni kıskırtmakla kötü yaptığımı biliyorum. Çıkar beni Gözlerini bağla. Seni görmek istiyorum." Gözlerim yine yaşlarla doluyor, patlamama saniyeler kaldı. Hareket ediyor ve sonunda karanlık odada dış hatlarını görebiliyorum. Tırmanıyor

Yatağımdan kalkıp kenarda durdu, sanki az önce amıma bakmamış gibi. "Gelip benimle oturabilirsin, biliyorsun. Isırmam."

Yüz ifadesini görmek zor ama sırttığını hayal ediyorum. "Ya ben istersem?"

"Bu farklı bir hikaye. Gel otur, söz veriyorum ısıracağım." Çözmesi için yalvarmak zorunda kalmayacağımı umarak bağlarıma karşı mücadele etme gösterisi yapıyorum.

Yoğun bakışlarını üzerime dikeyor ve elini ıslak dudaklarına götürüyor. "Bana bir ısırık sözü verilmişti."

Şakacı bir şekilde, bağlarımin izin verdiği kadar ona yaklaşıyorum ve kolunu ısıriyorum. "Hmm, biraz tuz ve biber gerekiyor ama fena değil."

"Seni bütün gece böyle tutmayı planladığımı biliyorsun," diyor çenesini ellerime doğru eğerek.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

İç geçiriyor ve yanımdaki yatak başlığına yaslanıp rahatlıyor. "Herhangi bir şey."

"Bu tür şeylerden hoşlanıyor musun? Cezalandırma falan?" Gerçekten merak ediyorum. Sadece kötü adamların onun gibi şeyler söylediğini ve yaptığını gördüm, ama içten içe onun öyle olmadığını biliyorum. En azından temelde değil.

"Evet," diye içtenlikle cevap veriyor. "Seni bağladığım süre boyunca kaya gibi serttim. Korkarak uyanmanı görmek için sabırsızlanıyordum. İnlemeni ve nefes alışını duymak için."

Dudağıımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Biliyor musun, sanırım korkmayı seviyorum. Bir şey beni korkuttuğunda o adrenalın patlaması. Ama..." Tereddüt ediyorum, kelimelerim üzerinde düşünüyorum. "Sadece seninle. Sadece daha önce incindiğim gibi beni gerçekten incitmeyeceğini bildiğim için."

Çok fazla şey kaçırdım. Damon o duygusal, sevgi dolu adamlardan biri değil ve ben tam bir aptal gibi ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylüyorum. Beni kesinlikle hayalet gibi kovacak.

"Sana kim zarar verdi? Ethan mıydı?" Vücudu yanımda kaskatı kesildi. "Söyle bana, Blake."

İtirafımın bu kısmına odaklanıyor. Vay canına. "Beni çöz de sana anlatayım," diyorum ve ona
Az önce uyandırılmış ve orgazmı reddedilmiş bir kadın için toplayabileceğim en büyük sırtışı. Başını sallıyor ve bir nefes alıyor.

"Gülümsediğinde seni hiçbir şeyden mahrum edemem." Onun üzerinde hakimiyet kurduğumu bilmek içimi ısıtıyor, ta ki o bana doğru eğilip, "Ama şunu bil ki, bu randevu saçmalığını bir daha denersen, bu gece benim yapacaklarımın yanında bir hiç kalır." diyene kadar.

Dudaklarım kısılıyor ve gözlerim açılıyor. Bilmek istemiyorum. Bağları bağlamak için acele etmiyor, avuçlarını tenimin üzerinde gezdiriyor, ta ki her yerim yeniden ağrıyana kadar. Özellikle Diliyle ayak bileklerime giden yolu izlediğinde.

Nefes al, Blake. Bu adamın üzerine atlama.

Kaslarım acı verici bir zevkle gerilene kadar esneyerek ona dönüyorum ve "Teşekkür ederim" diyorum.

"Gerçekten de benim için oynuyorsun," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün o tatlı melek kısmı. Teşekkür ederim, peynir sırtışı, *sadece seninle.*" Karanlık ve alçak sesle kıkırdıyor. "Pusuda bekleyen bir şeytan olduğunu biliyorum. O yüzden devam et tatlım, beni kendine daha da aşık et."

Kızardığımı söyleyebilirim. Tek umudum onun görmemesi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Daha önce söylediğin şeye geri dönelim. Kimi öldürmem gerekiyor?" Saniyeler içinde flörtözlükten ölümcüllüğe geçebilmesi dehşet verici.

Hikayeye girmek istemediğim için iç çekiyorum. On yıl önce olan bir şeyi deşmek neye yarayacak ki? Damon çenesini çeliği çatlatacak kadar sert sıkıyor, bu yüzden ona bir şey vermem gerektiğini biliyorum. "Uzun zaman önceydi."

"Ve? Yirmi yıl önce olması umurumda değil. Söyle bana. Ethan mıydı?"

Yastığımı göğsüme bastırıyorum ve yan dönüyorum. "Hayır, Ethan pisliğin teki ama bana hiç zarar vermedi."

"O zaman kim?"

Gözlerimi kapatıyorum ve onu son gördüğüm zamanı hayal ediyorum. Uzun siyah saç telleri uyuşturucudan zayıflamış dar yüzüne sarkıyordu. Göğsündeki aptal dövme - dikenli telli bir kalp. Bryan ve o ilk dövmelelerini birlikte yaptırmışlar ve çok havalı olduklarını düşünmüşlerdi.

Her zaman mentollü sigarayla karışık Spencer's mağazası gibi kokardı. Her şey olduktan sonra oradan alışveriş yapmayı bıraktım. Yeterince odaklanırsam, içime batışının acısını hissedebiliyorum... Tırnaklarının etimi ısırışını. Kısıtlamaların eski metal karyola çerçeveme uyarı zilleri gibi çarpışını.

"Kardeşimin arkadaşıydı, benden beş yaş büyüktü. Birlikte bir müzik grubundalardı ve ben ona bir tanrıymış gibi bakardım. Kalabalık bir odada bile fark edebileceğiniz bir kahkahası vardı. Herkes onu severdi. Ben de sevdiğimi sanırdım."

Damon başımı kucağına çekiyor ve kot pantolonunun ne kadar nemli olduğunu hissettiğimde ürperiyorum. Önemli değil. Islak pantolon olsun ya da olmasın, rahatlığı kabul ediyorum. Saçımın bağını çözüyor ve gevşek telleri okşuyor. Parmakları sihirli.

"Adı ne?" diye soruyor.

Bunu söylemekte tereddüt ediyorum. Onu bulmak o kadar da zor olmaz. Falin ve ben birkaç yıl önce, üniversitede sarhoş bir gecede ona her şeyi anlatmıştık. Yine de Damon'ın merhamet etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Trevor."

"Trevor, ne? Bir soyadına ihtiyacım var bebeğim."

Başımı sallıyorum. Eğer bunu söylersem, onu bulacağını biliyorum. Yaptıkları ve beni mahvetmesi nedeniyle Trevor'dan ne kadar nefret etsem de, o Bryan'ın en iyi arkadaşıydı. Bryan ona bir şey olmasını istemezdi.

"Yapamam," diyorum. "Anlamıyorsun." Sessizce saçlarımı okşuyor; tek ses cama vuran yağmur sesi. Eğer bu beni konuşturmak için bir taktikse, işe yaramayacak.

Daha fazla soru sormuyor ama yatağa doğru eğiliyor. "Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Hayır, siz bana söylemek istemediğiniz sürece ayrıntılara ihtiyacım yok. Tahmin edecek kadar biliyorum."

Sözlerini düşünüyorum ve onu her geçen gün daha fazla takdir ediyorum. Çoğu insan her ayrıntıyı istiyor, ellerine geçen her dramdan zevk alıyor. "Ya okulda boya kalemlemlerimi çaldığını söylersem? Ya da öğle yemeği paramı aldığını?"

Damon kıkırdar. "Yine de onu öldürürdüm." "Aklını kaçırmışsın, Freddy."

Nefes alış veriş yavaşlarken vücudu sarkıyor. "Hâlâ Freddy, ha? Sanırım Cadılar Bayramı mağazasına uğrayıp bir eldiven ve çizgili bir kazak almalıyım."

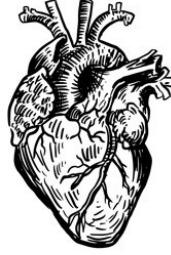
"Evet. Sen hayatımdayken bir daha asla uyumayacağım."

"En iyi nedenler için... Buna söz verebilirim. Ama bu gece değil, başın hala belada. Kendini kurtarmak da yok. Ben bilirim."

Odamın mahremiyetinde mastürbasyon yaptığımı nasıl bildiğini anlayamıyorum ama bir şekilde ona inanıyorum. "Power trip," diyorum nefesimin altında. Ağır göz kapaklarım düşüyor ve hatırladığım son şey bayılmadan önce onun nefes nefese kıkırdaması oluyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DAMON

BLAKE'IN BİR SAAT KADAR HUZUR İÇİNDE UYUMASINI İZLEDİM.

onu yatırıp gideceğim. Onunla kıvrılıp uyumak istemediğimden değil. İstiyorum, hem de çok istiyorum, ama aklıma gelen düşünceleri durduramıyorum.

Blake'in ona ne olduğunu anlatmasına gerek yoktu. Bana anlattıkları fazlasıyla yeterliydi. Orada öylece yatarken, kapalı göz kapaklarımın ardında Blake'in gözyaşı dolu yüzünü gördüm ve her şeyi yoluna koyana kadar rahat etmeyeceğimi biliyordum.

Apartmanın önüne geldiğimde farlarım yağmurla ıslanmış sokakta yansıyor. Neyse ki yağmur hafiflemişti. Blake'in sıcaklığından ayrılmak yeterince zordu, ama tekrar yağmura çıkmak bunu daha da zorlaştırdı. Islak yaprakların ve nemli toprağın rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Bu beni çocukken ormanda oynadığım günlere götürdü. Annem bana bir bardak Kool-Aid verir ve kapıyı arkamdan kilitleyerek güneş batana kadar geri dönmememi söylerdi.

O zamanlar çok fazla arkadaşım yoktu; çok fazla taşınırdık. Farklı şehirler ve farklı keş sevgililer. O kaynaklar kuruyana kadar doktor doktor dolaşır, saçma sapan bir sakatlığı kullanarak uyuşturucu alırlardı. Arkadaşlarım vıcık vıcık kütüklerin altında yakaladığım semenderler ya da beslemek için ton balığı kutuları çaldığım sokak kedileri oldu.

Çoğu çocuk benim gibi evden dışarıda kalmaktan nefret ederdi. Ama ben nefret etmezdim. Onlar kafayı bulmuşken içeride kapana kısılmak yerine dışarıda olmayı tercih ederdim. Hâlâ dışarıda olmayı dört duvar arasında olmaya tercih ediyorum.

Hayatım Jasper'la tanıştığım anda değişti, sıcak bir yaz günü bulanık bir dereye kerevit yakalıyordum. On dört yaşındaydık, ikimiz de beceriksiz çocuklardık. Jasper henüz lens takmamış ya da halterin gücünü keşfetmemişti. Ben ondan bile sıska bir çocuktum ama o yıl büyüme atağı geçirmiştim ve kıyafetlerimin hiçbirisi üzerime uymuyordu. Bana ilk söylediği şey, "Hey, bu şortlar için kız kardeşimin dolabını mı yağmaladın?" oldu.

Ondan sonra bütün yazı birlikte geçirdik. Yemekleri onun evinde yedim. Çoğu gece de orada uyudum. Shea'lar beni yanlarına aldılar ve annem şehri terk etmeye hazır olduğunda, kalmama izin vermesi için ona yalvardım. Tekrar taşınamazdım, sonunda ait olduğum bir yerim olduktan sonra olmazdı.

O bir haftalık aleminden dönerken ben çok fazla mücadele etmişim. Titreyen elleriyle omzumu sıvazladı, bekleyen taksisine bindi ve beni terk etti. Öldüğünü ancak birkaç yıl sonra, polislerin eşyalarını karıştırıp eski bir karne bulmasıyla öğrendim. Hep A almıştım. Beni buldular ve bilgileri lise rehber öğretmenime bıraktılar.

Artık bunların hiçbir önemi yok. Leon'un gözü üzerimdeyken içeriye üzgün ve nostaljik bir şekilde girmeme gerek yoktu. Kendimi toparlayarak Dolores'in penceresinden içeri baktım ve televizyonunun açık olduğunu gördüm - pembe dizi görünümlü bir program. Kendi kendime gülümseyerek çocuklarla ilgilenmeye hazırlandım.

Odaklanmam gereken başarılarım var.

Leon'dan şu Trevor denen adamı bulmama yardım etmesini istiyorum.

Sorumluluklarımın bir kısmını devralması için özel dedektifi işe almak.

Ve Trevor'a ödetmek için gizlice kaçmak.

Bir şey yok.

İçeri girdiğimde Leon'u kanepede uyurken, dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinde açık bulduğumda saatin gece yarısını çoktan geçtiğini fark ediyorum. Jasper da benzer bir durumda ama onun bilgisayarında da "Hâlâ bunu izliyor musun?" ekranı var ve eli bir paket cipsin içinde.

Sessizce ekranını kapatıyorum ve açık cips poşetini yatağından uzaklaştırıyorum. Sanırım bu gece anne ayı oldum, herkesi güzelce ve sıcacık yatırdım. Umarım Blake hâlâ mışıl mışıl uyuyordur.

Buzdolabında pek bir şey yok ama şansım dondurucuda yaver gidiyor ve mikrodalgada pişirilebilen bir burrito buluyorum. İşimi görecektir. Hazır olduğunda, Leon'un dizüstü bilgisayarıyla birlikte odama götürüyorum ve yatağıma yerleştiriyorum.

"Pekala, orospu çocuğu. Bakalım seni bulabilecek miyim?" Burrito ısırıkları arasında farklı sosyal medya profillerini ve Google listelerini tarıyorum. Blake'in geçmişi hakkında bildiklerimi kullanarak bir nebze daraltabiliyorum ama itiraf etmeliyim ki bu tür şeylerde berbatım.

Arama çubuğunda farklı kombinasyonlar deniyorum. *Trevor, grup, Oak Falls, NY*. Bir sürü işe yaramaz şey çıkıyor. Sonra, lisesinin adını ve Blake'in bahsettiği yaş farkına göre mezun olduğunu varsaydığım yılı deniyorum. *Trevor, Oak Falls Lisesi, 2013 mezunu*. Okulla ilgili birkaç farklı makale çıkıyor ama Trevor'dan bahseden bir şey yok, tabii bölgede yılın çalışanı s e ç i l e n Trevor adında bir hademeden bahsetmiyorsa. Tamamen ihtimal dışı değil ama ilk şüphelendiğim kişi de o olmazdı.

Kahretsin, kendimi Sherlock Holmes gibi hissediyorum. Leon bunu bütün gün nasıl yapıyor? Pes etmek üzereyken Facebook'a girip Blake'in okulundan o yıl mezun olanları arıyorum. Yüzü aklıma gelip duruyor.

ne kadar kırılmış olabileceğini düşündüm. Bilgisayarı duvara fırlatmak istiyorum.

Sigara molası zamanı.

Ön basamaklara yaslanıp bir nefes çekiyorum ve dumanı yavaşça üflüyorum. Beni sakinleştirmek için çok az şey yapıyor. Bu noktada bunu yapacak tek bir şey olduğunu biliyorum.

Koyu renkli, renkli camlı bir araba geçiyor ve belki de hayal görüyorum ama geçerken yavaşlıyor gibi görünüyor. Tenimde gezinen dikenli hissi silkeleyip atıyorum. Sadece üşüyorum. Eve geldiğimden beri hava sıcaklığı düştü ve ben burada tişörtle dolaşıyorum. *Gerçekten akıllıca.* Yine de, tamamen gözden kaybolana kadar gözlerimi araçtan ayırmıyorum.

Jasper'ın başımda dikildiğini görerek uyandım. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. "Gece geç mi kaldın?" diye soruyor. "Umarım Leon'un bilgisayarına yine sus pornosu indirmemiştir. Seni fena benzettir." Dizüstü bilgisayarı alıp birkaç düğmeye tıklıyor. "Kahretsin, ben de içten içe öyle yapmanı umuyordum, böylece kıcını tekmelediğini görebilecektim. Cehennem gibi sıkıldım."

Fazladan yastığımı alıp ona fırlatıyorum. "Çık dışarı."

Eğer gerçekten dinleseydi bu bir mucize olurdu. "Bugün neler yapıyorsun? *Death Note*'u tekrar bitirdim. Sanırım bu üçüncü tekrar izleyişimdi. Hayır, bekle, belki dördüncü. Her neyse, bir rüya gördüm, bir Death Note buldum ve ateşli bir anime kız arkadaşım vardı ve ben-"

"Sana yemek ısmarlarsam çeneni kapatır mısın?" Yastığıma doğru inliyorum. Jasper'ı seviyorum ama lanet olsun, bazen sinir bozucu olabiliyor.

İlgisini çektiğimi söyleyebilirim. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve o çoktan odadan çıkıyor.

"Sanırım bu evet demek?" Bağırıyorum.

"Vücudumu kahvaltılıkaların tatlı heyecanından asla mahrum bırakmayacağım. Ohh, domuz pastırması. Güzel, kalın bir parça yemeyeli çok uzun zaman oldu. Ya da üzerine akçaağaç şurubu gezdirilmiş baharatlı sosis mi istiyorum. Yardım edin, seçemiyorum!"

Ciddi olamaz mı? Kapı aralığımından bir baktım ve evet, ciddi olduğunu gördüm. Orada durmuş pastırma ya da sosis hakkında konuşuyor.

"Üzerinize temiz kıyafetler giyin, ikinizi de alayım," diyorum. "Saçlarını da tara, yuva yapıyormuş gibi görünüyorsun." Sanırım vurulmak ve yatakta yatmak bir erkeğin hijyen rutinine zarar veriyordu.

"O kadar da kötü değil," diyerek beni alay etmeye itiyor.

"Sanırım senin aynan da yaralandı?" Jasper'ın kırılğan egosuyla uğraşmayı seviyorum. Leon'la sıkıcı bir İngiliz piçi olduğu için uğraşmayı sevdiğim kadar.

Jasper'a deodorantın varlığını hatırlattığım için temizlenmiş ve taze kokuyor, yerel lokantaya yanaşıyoruz. Ben buradan sadece paket servis yedim ama çocuklar burayı çok sevdi. Müzik kutusu, kırmızı ve beyaz kabinleri ve neon tabelalarıyla retro bir havası var. Bana çocukken şehirden şehre seyahatlerimizde durduğumuz yerleri hatırlatıyor.

Arka tarafta bir loca bulup yerleşiyoruz. Jasper'ın yüzünü buruşturarak etrafta dolaşmasını izliyorum. "Nasıl hissediyorsun? Daha çok ayaktasın ve dolaşıyorsun. Hâlâ ağrı kesici alıyor musun?"

Menüyü tarıyor ve başını kaldırmadan cevap veriyor. "Eskisi kadar kötü değil. Dürüst olmak gerekirse, iyileşmekten çok egzersiz yapmadığım için ağrıyor gibi hissediyorum. Oh, Fransız tostı dolması!"

"Ne istersen al, bu benim ikramım," diyorum. Daha sonra Leon'la beni desteklesin diye yalakalık mı yapıyorum? Belki de. Öyle bile olsa, birlikte apartman dışında biraz zaman geçirmek güzel.

"Menüdeki en pahalı şeyi sipariş etsem bile daha sonra pantolonuma girmeyeceksin." Ben su bardağımdaki bir parça buzu kafasına fırlatırken o Jaspervari, mega-watt bir sırıtış atıyor.

"İstakozda sınırı çiziyorum," diyorum. "Pantolonundan bahsetmişken, aklı başında hiçbir kadın

Duş almaya başlamazsan o pantolonları bir daha giymeyeceksin. Aynı banyoyu paylaşıyoruz. Çok fazla kullanılmadığını biliyorum."

Garsonumuz siparişlerimizi almaya geldi. Benim için sade kahve ve kahvaltılık sandviç, Jas için de menünün yarısı. Jasper yaşlı kadına tatlım diyor ve bir kez daha sırtıyor. Mutfağa geri döndüğüne eminim.

"Arka plan için daha fazla pumayı mı sıraya koyuyorsun?" Parmaklarımı masaya vurarak alay ediyorum. "Dolores senin için yeterli kadın değil mi?"

"Küfür," diyor. "Dolores üçümüze de yetecek bir kadın. Babası onu nasıl idare etti bilmiyorum."

Başımı sallayarak daha genç bir Dolores hayal ediyorum. "Muhtemelen o zamanlar çok seksiydi."

Jasper komplocu bir tavırla eğiliyor. "Bunu Leon'a söyleme yoksa yemin ederim arabayı anahtarlarım." Bir yudum suda boğuldum, o asla yapmazdı. "Dolores 70'lerde Playboy'a poz vermişti. İlk taşındığımızda bana göstermek için çıkarmıştı."

"Eminim çıkardığı tek şey bu değildir." Beni masanın altından tekmeledi. "Peki... nasıldı?"

"Zevkli ama erotik. Göğüsleri tahrik edici. Bay Langston şanslı bir adammış." Garson kız bardağımı dumanı tüten sıcak kahveyle doldurmak için geri döndüğünde gülüşüyoruz. Bir yudum alıyorum ve inerken boğazımı yaktığını, göğsümdeki sıcaklığı artırdığını hissediyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Stres yok, sadece ben ve Jas her zaman olduğu gibi aptalca davranıyoruz. Altı saatlik uykunun da yardımını olmuş olabilir.

Jasper yaralı omzunu ovuşturarak boynunu bir o yana bir bu yana uzatıyor. "Bu sabah ilaçlarını aldın mı?"

"Hayır, onları yemekle birlikte almalıyım yoksa kusacağım. Doğru iyileşmediğinden endişeleniyorum. Blake'in yakında gelip bakmasını sağlayabilir misin?"

O geceden beri Blake'i bilerek erkeklerden uzak tuttum. Kendime bunun onu misillemekten korumak için olduğunu söyledim ama bir parçam onu kendime istiyordu. Bu

Konu kızlara geldiğinde üçümüz için de her zaman köpekler köpekleri yerdı. Jasper ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kuku içinde boğulacaktı. 1.80 boyunda, mavi gözlü ve kum sarısı saçlı bir sporcu. Ergenlik çağına girince Charlie Hunnam'a dönüştü. Onun yanında benim hiç şansım yoktu.

Bir de bronz teni, siyah saçları, ela gözleri ve İngiliz aksanıyla Leon vardı. Sessiz olanı oynuyor olabilirdi, ama ağzını açtığı anda onları ele geçiriyordu. Gizli Dom sapkınlıkları olan seksi, zeki kızlar üniversitedeyken onun ilgi alanındaydı.

Ve benim için iyiydi. Gerçi ben her zaman tek kadınlı bir adam oldum ve bu da o günlerde benim için hiç iyi olmadı.

Tabaklarımız geliyor, Jasper'ın dikkatini sorusundan uzaklaştırıyor. Blake'i onlardan uzun süre saklayamam. İlişkimizin bu kadar ciddi olmasını isterken olmaz. "Bu hafta dersten sonra uğrayabilir mi diye bakacağım."

Fransız tostunu daha önce hiç yemek görmemiş gibi kesiyor, canavar ısırıkları ağzına tıktırıyor. Bir lokmayla "Teşekkürler, dostum." diyor.

Blake'ten bahsetmişken, bu sabah onu henüz kontrol etmedim. Telefonumu aldım ve GPS uygulamamı açtım. Blake sınıfta, tam da olacağını bildiğim yerde. Kahvemden biraz daha içerken omuzlarım gevşiyor. Keşke burada, yanımdaki kabinde olsaydı. Avucumu kalçasına dayayıp parmaklarımı o kıpırdayana kadar uzunlamasına gezdirmek isterdim.

İyi uyudun mu Angel?

Jasper çiğnemeyi bitiriyor ve tabağından başını kaldırıp bakıyor. "Demek bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?"

Masanın üzerindeki telefonumun ekranına bakıyorum ve aşık bir köpek yavrusu gibi yanıt bekliyorum. "Evet, inanılmaz biri. Çok zeki ve muhteşem. Beni güldürüyor."

"Siz daha sevişmediniz mi?" Kaşlarını sallıyor ve onu masanın altından tekmeleme sırası bana geliyor.

"Bahsettiğiniz kişi benim müstakbel karım," diyorum.

Çatalını teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Üzgünüm, beni bilirsiniz... Sormadan edemedim. Cevabınızdan anladığım kadarıyla cevabınız hayır. Partide tanıştığım sarışın arkadaşının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Pek ortalıkta görünmüyor. Blake bazen iş seyahatleri için ağabeyine katılmak üzere ayrıldığından bahsetti."

Omuz silkiyor ve bir parça pastırmayı çiğnemeyi bitiriyor. "Leon'un ona göz kulak olmamı istediğini biliyorum, ki bunu yapmamda en ufak bir sakınca yok. Sarışınlarla karşı bir zaafım olduğunu biliyorsun."

"Senin aletin nabzı atan herkese karşı bir şeyler hissediyor," dedim.

"Sen bir pisliksin."

Telefonum Blake'ten gelen bir mesajla titriyor.

Blake: Biri beni bu kadar sıcak ve rahatsız bırakmasaydı daha iyi uyuyabilirdim.

Kahretsin, dün gece hakkında hayal kurmanın ne yeri ne de zamanı. Blake çok ıslaktı ve benim için hazırdı. Çıkardığı sesler. Uyandığında yüzündeki şaşkın ifade. Çatalımı bırakıp kahvemi yudumluyorum.

"Sana mesaj atan o mu?" Jasper tabağındaki son lokmayı da bitirirken soruyor.

Başımı salladım ve ona mesaj attım.

Ben: Eğer uslu durur ve kendine dokunmazsan, belki seni daha sonra ödüllendiririm.

"Dostum, çok kötüsün. Gamzelerin çıkmış." Jasper beni bir şahin gibi izliyor. Dürüst olmak gerekirse oldukça ürkütücü. Umarım Blake'e o şekilde bakmam.

"Kapa çenenin, yoksa seni arka tarafa bulaşık yıkamaya gönderirim." Telefonum yine çaldı.

Blake: Ya zaten yaptysam? ;)

Bu lanet kadın benim ölümüm olacak. Zekice bir yanıt düşünürken bacağım masanın altında titriyor.

Blake: Şaka yapıyorum... Bir an için kendinden geçtin mi?

Ben: Bu gece o kıça şaplak atacağım.

Garsonumuz hesabı ve Leon için aldığım paket servisi bıraktı. Yan masasına geçmeden önce Jasper'a göz kırpıyor. Cüzdanımı çıkardım ve hesabın üzerine numarasını bıraktığını fark ettim.

"Temizlenip deodorant kullandığında ne olduğunu gördün mü?" Hesabı ona uzatıyorum ve o da sırıtıyor.

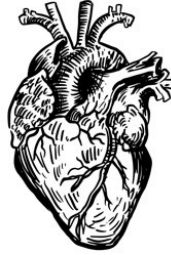
"Oyunuma geri döndüm."

Telefonum tekrar titrediğinde arabaya biniyorduk.

Blake: Dört gözle bekliyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAMON

DÖNDÜĞÜMÜZDE LEON DIŞARIDA SIGARA İÇİYORDU. O DA paket servis çantasını görüyor ve çenesini bize doğru uzatıyor. "İçerisinin neden bu kadar sessiz olduğunu merak ediyordum."

"Sana yumurtalı sandviç getirdim." Çantayı bir adak gibi kaldırdım. "Jas'ı evden çıkarmam gerekiyordu. Sırada sen varsın."

Çantayı alıyor ve içeri giriyoruz. Jasper ve ben kanepede otururken Leon buzdolabından bir enerji içeceği alıyor. "Kulüpteki rezaletin beni etkilemesine izin verdim. Şimdi Jasper'ın ayağa kalktığını ve hareket ettiğini görünce ben de aynısını yapmak konusunda kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Aww, benim için endişelendin mi?" Jas alay ediyor. Leon gözlerini deviriyor ve bizimle birlikte kanepeye oturuyor.

"Elbette, seni lanet olası aptal. Neredeyse ölüyor olman benim suçum." Sandviçini açıp bir ısırık alıyor ve gözlerini yere indiriyor. "Kendimle yaşayamazdım."

"Olur böyle şeyler," diyorum omzunu sıkarak. "Bir dahaki sefere daha iyi plan yaparız, hepsi bu."

"En azından artık Blake var," diyor Jasper. "Beni güzelce iyileştirdi."

İşte benim kadınıml.

"İyi iş çıkardı," diyor Leon. "Onunla her şey yolunda gidiyor mu?" İkisi de bana dik dik bakıyor. O kadar da batırdığım söylenemez. Bazı kadınlar bazı eğilimlerimi *sevmedi*. Ama bu sadece onların doğru kişi olmadığı anlamına geliyordu.

"Her şey yolunda. Bu hafta Jas'ı kontrol etmek için uğrayacak. Aslında bir iyilik isteyeceğim." Kendini beğenmiş bir sırıtış oluşmaya başlarken sandviçinden bir ısırığı yavaşça çiğniyor.

"Ne oldu? Evine kamera yerleştirmek için yardıma mı ihtiyacın var? Jasper bunu zaten yapmadı mı?"

Jasper'ın dikkati telefonuyla meşguldür ve adının geçtiğini duymaz. "Sorun o değil. Birini bulmak için yardıma ihtiyacım var. Dün gece elimdeki bilgilerle denedim ama sonuç alamadım."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve arkasına yaslanıyor. "Yani diyorsun ki... ustanın yardımına mı ihtiyacın var?"

"Sana böyle hitap etmeyi reddediyorum," diye homurdanıyorum.

Kibirli ve iğrenç bir şekilde kıkırdıyor. İşte bu yüzden Jasper benim favorim. Bugünlük. Beni de kızdırana kadar.

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Bilgisayarımı al. Kim olduğunu bulacağım."

Leon'un adamımızı bulması on dakikadan az sürer. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama usta olan o. Gerçi bunu benim ağzımdan duymayacak.

Ben telefonumdaki tüm bilgileri not ederken, "Neden bu adamı bulman gerekiyordu?" diye soruyor. Jasper'ın kulakları da dikildi.

"Blake'i incitti ve ben de onu pişman edeceğim." Lafı dolandırmaya gerek yok. Olay bu, açık ve net. Benim olana zarar verirsen sonuçlarına katlanırsın.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diyor Leon. "Bugün kulübe göz kulak olman gerekmiyor mu?"

"Sana söylemeyi unuttum, şu özel dedektif Ray ile temasa geçtim. Geldi. Ona telefonda kısa bir bilgi verdim ama

daha güvenli bir cihazdan iletişime geçebilirsiniz."

"Bu iyi," diyor Jasper. "Başta pek bir şey bulamadığını biliyorum ama belki de daha iyiye gitmiştir."

"Sanırım zararı olmaz. Sadece dikkatini fazla dağıtmamaya çalış. Sana ihtiyacımız var." Leon'un kendini beğenmiş ifadesi ciddileşiyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Merak etmeyin, Bailey'i bulmak hâlâ en büyük önceliğim. O benim de küçük kız kardeşim, her açıdan önemli." Bunu yüksek sesle söylediğimde içimde büyük bir suçluluk duygusu oluşuyor. Bailey'e odaklanmam gerekirken Blake'le vakit geçirmek istemem bencillik. Bunu biliyorum. Ama birdenbire ortaya çıktı ve gitmesine izin veremem. Reddediyorum. Derimin altında, damarlarımda dolaşıyor, zayıf düşene kadar kalbimi sıkıyor. Onun yanında olmadığım zaman, fiziksel olarak acı çekiyorum. Bu artık bir seçim değil. Blake'le olmak zorundayım. Planlarımızda değişiklik yapmamız gerekiyorsa, öyle olsun.

Jasper ayağa kalkıyor ve bir iniltiyle omuzlarını yavaşça geriyor. "Peki, bugün kimi öldürüyoruz?"

Şansıma, Trevor birkaç kasaba kuzeyde, bir sonraki ilçede yaşıyor. Uzağa gitmek zorunda kalsaydım, bu gece Blake'le planlarım varken, bu hiç de ideal olmazdı.

"Yani bu Trevor denen adam Blake'in kardeşiyle gençken arkadaşmış ve o..." Jasper düşüncelerini yüksek sesle söylemek yerine elleriyle işaret eder.

"Onu tımar etti ve ona saldırdı. Söyleyebilirsin, Jas. Onun yağlı yüzünü gördüğümüzde içini dökmek sana yardımcı olacaktır." Tetiği çeker gibi direksiyonu kavriyorum. "Beni sakın tutmana ihtiyacım olacak. Kendimi kaptırabileceğimi biliyorsun."

"Kardeşim, Leon'u getirmeliydin. Biliyorsun ben hiçbir zaman 'sakın ol' diyen bir arkadaş olmadım. Blake'le bir kez tanıştım ve bu, bu boku bitirmek istemem için yeterli. Blake tamamen yabancı biri olsaydı bile, yine de

"Gözlerinden ışığın sızışını izlemekten zevk alıyorum." Jasper önce boynunu, sonra parmak eklemlerini tek tek kırıyor. Haklı, Leon'u boşaltmalıydım. İkimizin kontrolsüzlüğü büyük bir sikişe yol açacak.

"Sakin ol, katil. Kapalı yerde kaldığını biliyorum ama akıllı olmamız gerek. Bir liseye giriyoruz, orada öylece adam öldüremeyiz."

"Ya Leon güvenlik kameralarını bozarsa? O zaman yapabilir miyiz?" Kurabiye isteyen küçük bir çocuk gibi konuşuyor.

Ağrıyan şakağıma masaj yapıyorum ve inliyorum. "Tanrım, bilmiyorum... belki? Onu ara ve yardım etmek için müsait olup olmadığını sor."

Nasıl oldu da birdenbire bu durumdan sorumlu kişi ben oldum?

Blake'in eski lisesinin önüne geldik. Kendi araştırmam sırasında bulduğum Trevor'ın -*Yılın* Hademesi- aradığım adam olduğu ortaya çıktı. Hâlâ 14 yaşındaki kızlarla takılıyor olması ilginç.

"Hava kararana kadar beklemeliyiz," diyorum. Görünüşe göre hâlâ okul sonrası etkinlikler için bekleyen öğrenciler ve öğretim üyeleri var. "Gereksiz riskler alamayız."

Jasper başını sallıyor ve videoları kaydırmak için telefonunu çıkarıyor. Biz beklerken, genç ve etkilenmeye açık Blake'in her gün okul otobüsünden inişini, ön merdivenlerden yürüyüşünü ve masumiyeti paramparça olduktan sonra yaşadıklarını hayal ediyorum. Kimse biliyor muydu? Annesini ve erkek kardeşini kaybettiğini internette yaptığım kısa bir araştırmadan öğrenmiştim ama onlar öldüğünde on dört yaşından büyüktü. Onu teselli etmek için orada mıydılar?

Her geçen dakika daha da öfkeleniyorum. Jasper'ın da aynı şeyi hissettiğini varsayıyorum, çünkü park ettiğimizden beri sessizleşti. Bir yandan, bunca zaman burada oturmak bir plan üzerinde çalışmamı sağladı.

Leon: Kameralarla elimden geleni yaptım. Yine de aptalca bir şey yapmazdım.

Ben: Teşekkürler,
dostum.

Jasper YouTube videosunu kapatır ve telefonunu cebine koyar. "Bir oyun planımız var mı?"

"Sanırım, sadece bir saniye. Blake'e mesaj atmak istiyorum." Jasper sırtlıyor ve arka koltuktan maskesini alıyor.

Ben: Eğer Trevor'a tek bir şey söyleyebilseydin, bu ne olurdu?

Bir şeylerin peşinde olduğumu anlayacak ama beni durdurmaya çalışması için artık çok geç. Dün gece sesindeki kırılganlığı duydum, gözyaşlarını gördüm. Başına gelenler o zamandan beri onu hayatının her alanında etkiledi. Keşke burada benimle olsaydı da intikamını kendisi alsaydı.

Blake: Ne yapıyorsun? Neredesin?

Telefonum hemen çalışıyor ve Blake'in adı ekranımda yanıp sönüyor. Kırmızı tuşa basıyorum. "Hadi gidelim."

Jasper'a başımla selam veriyorum ve arabadan inip bakım girişine doğru yürümeye başlıyoruz. "Blake ne diyor?"

Soruya cevap ver bebeğim.

Blake: İyi... Ona beni mahvettiğini söyledim. Bazen gözlerimi kapattığımda hala o aptal göğüs dövmesini gördüğümü. Bryan'ın sevgisini asla hak etmediğini.

İşte bu tam da duymak istediğim şey. Bu gece Blake'i kollarıma alıp ona kapanış hediyesini vermek için sabırsızlanıyorum. Ya da daha iyisi, bunu özel bir doğum günü hediyesi olarak saklayacağım.

Jasper'ı eve bıraktıktan sonra doğruca Blake'in evine gidiyorum. Onun için bu kapanışı yapmaktan dolayı çok yorgunum ve garip bir şekilde duygusalım. Normalde bu

ama bu gece tek istediğim Blake'i rahatlatmak. Belki onun muhteşem kışına da şaplak atmak ama şefkatli bir şekilde. Kahretsin, beni yumuşatıyor.

Bu sefer köşeye park etmeye ya da araziye kolaçan etmeye zahmet etmiyorum. En kısa sürede ona olabildiğince yakın olmaya odaklanmış durumdayım. Alışkanlıkla bahçeyi geçmeye başlıyorum ama kapıya tutturulmuş bir şey dikkatimi çekiyor.

Yıpranmış tahtaya bir çeşit macunla yapıştırılmış bir not.

Sapık,

Hayatınızı kolaylaştırmak için kapıyı açık bırakayım dedim. Belki de bu eski pencereleri son zamanlarda maruz kaldıkları kötü muameleden kurtarmış olurum.

İçeride görüşürüz.

Kapıyı açık bırakması konusunda bu kadar paranoyak olmasaydım gülerdim. Şirin bir not ama gelenek gelenektir. Kapıdan çekip cebime koyuyorum ve doğruca yatak odasının penceresine gidiyorum.

Yatağında yüzüstü yatıyor, ayakları havada ve elinde iki farklı renkte fosforlu kalem var. Cam bölmelerden müzik geliyor, tanımadığım bir kadın şarkıcı. Spiral ciltli bir defteri karıştırmasını, elle yazılmış notların altını çizmesini izliyorum. Böyle zamanlar, ders çalışırken en rahat görüldüğü zamanlardır. Koyu renk gözleri sayfanın etrafında zıplayarak bilgiyi içine çekiyor. Zor bir şey okuduğunda burnu kırışır. Hatta bazen kaşlarını çatar ve dudağını ısırır. Benim zeki, seksi doktorum. Onu bütün gece böyle izleyebilirim. Ama bundan daha fazlasını yapmayı tercih ederim.

Tam pencereyi açmak üzereydim ki şansım yaver gitti ve odadan çıktı. Hızla pencereden tırmanmaya çalışıyorum, botlarımı çıkarıyorum ve yatağına yerleşiyorum.

"Kahretsin," diyorum gömleğimin kenarında gözden kaçırdığım bir kan lekesini ovuşturarak. Bu benim de en sevdiğim tişörtlerimden biri. Yaptığım şeye o kadar dalmışım ki Blake'in odaya girdiğini fark etmiyorum, ta ki o soluk soluğa kalıp küfürler savurana kadar.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Gözlerim elinin göğsünü tutuşuna odaklanıyor.

"Orada burada. Ben çocukken çok taşınırdık." Rahatça arkama yaslanıyorum ve sırtıyıyorum.

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Başımı pencereye doğru salladım ve "Ben alışkanlıkların yarattığıym, ayrıca kilitli olmayan bir kapı... çok kolay. Buraya gel."

Yanıma tırmanıyor, defterlerini kenara çekerken vücudunu benimkine sürüyor. "Alışkanlık yarattığı mı? Gecenin yarattığını dene."

"Gecenin yarattığı." Bu onu güldürüyor ve ben anında rahatlıyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

Onu göğsüme doğru çektim. "Senin olduğumu. Şaka bir yana, meşgul olduğumu biliyorum ve yakında sana daha fazlasını anlatacağım, ama artık buralarda olacağım. Her gün. Birlikte daha fazla zaman geçirebilmek için bazı değişiklikler yaptım."

Parmaklarıyla göğsümde çizgiler çiziyor. Dokunuşu inanılmaz hissettiriyor, tırnaklarının tişörtüme s ü r t ü n m e s i gibi basit şeyler bile erimem için yeterli. Sert düşünüyor, burnu kırışmış. Umarım çok sert konuşmuyorumdur, gerçi bu benim tarzım. "Bak ben daha ziyade olmak dürüst ile sen itibaren ve başla kim olduğum ve ne yaptığım hakkında. I-"

Parmağı dudaklarımı okşuyor. "Şşş. Ne yaptığını bilmeme gerek yok. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi, eminim. Ama evet, bunu isterim. Birlikte daha fazla zaman geçirmek yani. Bu her neyse ilginç bir başlangıç oldu... ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, sana çekiliyorum. Sen

kesinlikle akli dengesi yerinde değil ve biraz korkutucu ve... Her neyse, bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Elini çekerken bileğinin etrafında dönüyorum ve avucunu öpüyorum. "Sana deli gibi aşığım, Blake. İstesen de benden kurtulamazsın."

Gözlerimiz kilitlenirken avuç içi yanağımda duruyor. Gözlerimi dolduruyorum, onun muhteşem yüzünden asla bıkmayacağımdan değil. illerle bezenmiş pürüzsüz cildi, kısa, yuvarlak burnu, dolgun dudakları. Mükemmellik. Göğsüm ağrıyor ve onun içinde olmak için fiziksel bir ihtiyaç duyuyorum. Ne yaptığımın farkına varmadan yüzünün iki yanını kavırıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla dudaklarını yalayıp yutuyorum.

Dudakları ayrıldığında ve dilini benimkine doğru kaydırıldığında, işim bitti. Kahretsin, tadı inanılmaz. Ağzından bir inilti çıkıyor ve öpüşürken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Elimi aşıağı indirip nazikçe boğazına sarıyorum, alt dudağını emip ısırırken az miktarda baskı uyguluyorum. Her pcğe, her dokunuşa o kadar duyarlı ki. Bana doğru eğilmesi, göğsünün kabarması sanki benim onun için olduğum kadar o da benim için aresizmiş gibi. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğundan daha fazla kendimi onun içine gömmeye ihtiyacım var.

Geri çekiliyorum ve dizlerimin üzerine oturuyorum. "Blake, seninle istediğimi yapabilmem için bana izin vermen gerekiyor."

Yatağa geri dönerken nefesi kesilmişti. Saniyeler geçtikçe yanacakmışım gibi hissediyorum. Sonunda başıını salladı.

"Bana söylemeni istiyorum bebeğim. *Her santimini* alabileceğimi söyle." Ellerimi gğslerinin kıvrımlarında gezdiriyorum, sıkı meme ucuna ulaştığında duruyorum. Nefes nefese kalıyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Bu gğsleri sikmek için lyorum."

"Damon, lütfen."

Elimi aşıağı doğru sürükleyerek amına ulaştığında gözlerinin parlamışını izliyorum. "Bu ağız sulandıran amcık beni almak için yaratılmış."

Konuşmak için ağzını açtı ama kalçalarını kavradım ve onu ters çevirdim. Geceliği yukarı kalktı ve yuvarlak poposunu mükemmel bir şekilde görebildim. Çok sert olmamakla birlikte, küçük kırmızı bir iz belirecek ve nefesi kesilecek kadar sert bir tokat attım. "Bu kıı da, Blake. Seni burada sikeceğim ve buna bayılacaksın."

Yumruğumu saçlarına dolayarak eğiliyor ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Kıını bana doğru çevirirken dillerimiz birbirine karışıyor. "Bu ağız, çok sıcak, mükemmel ve tamamen benim. Bana izin ver Blake, çünkü içine girdiğimde değişmiş bir adam olacağım. Tüm kontrolünü kaybetmiş bir adam. Her santimini içime aldığımda, asla durmayacağım."

Kasıklarına doğru sallanıyor ve hareketini durdurmak için kalçalarını kavrıyorum. "Tanrım, sadece-"

"Sikimi mi istiyorsun, Angel? Söyle hadi. Söyle, Damon, sik beni."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

DAHA ÖNCE HIÇ BU KADAR KONTROLDEN ÇIKMIŞ HİSSETMEMİŞTİM. KAPATMAYA ÇOK HAZIR

Beynimi kapatıyorum ve Damon'ın bana vereceği zevkin her saniyesine teslim oluyorum. Amım ağrıyor ve onun kirli ağzı onu daha çok istememe neden oluyor. Ona her şeyimi vermeye hazır mıyım? Tenimin her santimini. Filtresiz, akli başında olmayan Damon. Söylediklerimde ciddiydim. Bir şekilde ona güveniyorum. Ama onun yoğunluğuna hazır mıyım?

Onun uzunluğuna karşı sürtünürken kıcımın kendi akli var. O hâlâ tamamen giyinik, bense iç çamaşırı ve gecelik giyiyorum ama sürtünme şimdiden çok iyi geliyor. Ve lanet olsun, öpüş şekli. Sanki derimin altına girip orada yaşamak istiyor.

"Blake, ne istiyorsun?" Sesi derin ve emredici, tıpkı diğer her yönü gibi. Belki sonra pişman olurum ama şimdi bedenimi ve kalbimi dinlemeliyim. Çoğunlukla bedenimi.

"Seni içimde istiyorum. Becer beni, Damon. Beni iyi küçük fahişen gibi kullan." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken yüzüm kıpkırmızı oldu. Daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım ama hoşuma gitti. Bu ağır ağrıdan kurtulmak için çaresizim. Damon'ın sağlamaktan mutluluk duyacağını bildiğim bir rahatlama.

Yataktan kalktı ve bir tanrı gibi önümde durdu. Karanlık bir tanrı, ama yine de bir tanrı. Onu içime çekiyorum, dövmele zayıf vücudu tam kıvamında kaslarla kesilmiş, dar siyah pantolonunun içindeki kalın kalçaları. Gözlerim, serbest kalmaya hazır, etkileyici çıkıntısının üzerinde geziniyor. Koyu renk gözleri beni yutarken parmağıyla beni işaret ediyor. "Buraya gel, Angel. İyi bir sürtük gibi sikimi çıkar."

Yatağın kenarına sürünüyorum ve düğmesini açmak için diz çöküyorum. O kadar inanılmaz kokuyor ki, yüzümü ona gömmek istiyorum. Dikkatlice fermuarını indiriyorum ve yumruğumu sert uzunluğunun etrafına sarıyorum. Bir sonraki emrini beklerken onu orada tutuyorum. Pantolonunu dizlerine kadar indiriyor ve bana mürekkepli kalçalarını ve bacaklarını gösteriyor.

"Güzel ve ıslak olsun." Ellerini saçlarıma doluyor, damlayan sikini dudaklarıma götürürken hafifçe çekiştiriyor. İnliyorum ve ucundaki pre-cum boncuklarını yalıyorum. "Siktir, evet. İşte benim iyi kızım. Em onu, Blake."

Genişçe açarak, daha fazla sığamayana kadar onu boğazımın arkasına götürüyorum, sonra bir patlamayla geri getiriyorum. Onu güzelce ıslatıyorum, dilimi uzunluğu boyunca kaydırıyorum ve tükürüğün üzerine damlamasına izin veriyorum. Her itişte gözlerimi kapatıyorum ve onun içime battığını hayal ediyorum. O açık ağzımı sikerken vücudum daha sert ve daha hızlı sallanıyor.

"Çok iyi emiyorsun, bebeğim. Siktir, devam edersen boşalacağım." O çekilirken gözlerimi açıyorum, sersemlemiş hissediyorum. O kadar tahrik olmuştum ki düşünemiyordum.

Gömleğini çıkarıp yere atıyor, sonra benimkini de çıkarıyor. Göğsü dövmelele kaplı ama o kadar hızlı hareket ediyor ki, boynundaki iskelet örümcek ve ağlar dışında hiçbirini algılayamıyorum. Pantolonunu çıkarırken iç çamaşırımı işaret ediyor ve "Çıkar" diyor.

Hızlı kırılganlık dalgasını bir kenara itiyorum ve bu adamın ayaklarıma kapanmak istemesine odaklanıyorum. Göbeğim ya da doğal göğüslerim onun umurunda bile değil. Bunu bana bakışından anlayabiliyorum. Gördüklerini seviyor.

Göğsüne dokunmak için uzanıyorum, avuçlarımı karın kaslarının çıkıntılarına sürterek onu daha yakına çekiyorum. Adımı söylerken sesi hafifçe titriyor. "Blake, sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Ellerini belimden yukarı kaydırarak göğüslerimi kavırıyor ve başparmaklarının uçlarıyla meme uçlarımı okşuyor. Dokunuşuna karşı o kadar hassaslar ki neredeyse acıyor. Ona daha fazlasını sunarken başım geriye düşüyor. Bedenim ona ait, ne isterse yapabilir.

Elini köprücük kemiğimin yanından geçirip boynumu kavırıyor. "Nabzının benim için hızla atmasını seviyorum."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor, bu sefer daha yavaş, sanki her saniyenin tadını çıkarıyormuşuz gibi. Dillerimizin her geçişinde tenim elektrikleniyor. Dayanamıyorum. Beni daha önce de reddetti. Bunu tekrar yapacağından endişeleniyorum. "Lütfen, Damon. Sana ihtiyacım var."

"Yatağın kenarına gel ve arkanı dön." Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, yatağın kenarına dayanacak şekilde geri çekiliyorum. Meme uçlarım yatağa sürtünüyor ve yemin ederim o kadar ıslağım ki damlıyorum.

Damon yanaklarımı ayırıp amımı yalayarak beni şaşırtıyor. Dilini kıvrımlarımın arasından kaydırıyor ve patlamaya çok yakın olana kadar klitorisimi emiyor, çığlık atabilirim. Dili içimde dönüp duruyor, beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor ve tam boşalmak üzereyken geri çekilip sikini içime sokuyor.

"Sikimin etrafına boşalacaksın. Şimdi iyi bir kız ol ve sana verdiğim her santimi al." Ben pozisyonumu ayarlarken eli saçımı kavırıyor ve çekiyor. Tekrar içeri girmeden önce beni çaresizce boş bırakarak dışarı kayıyor. Tatlı bir ıstırap gibi geliyor. O kadar kalın ki, ikiye bölünüyorum.

"Çok büyük," diyorum saçlarımı geriye doğru çekip beni eğilmeye zorlarken. "Tanrım, yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Kıçımın yanağına sertçe vuruyor ve daha derine itiyor. Her santimde, onun boyutuna uyum sağlıyorum ve biz

birlikte hareket etmeye başlarlar. "Aynen böyle, al onu. Ne mükemmel bir sürtük."

Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses ve dudaklarımızdan dökülen inilti erotikten başka bir şey değil. O kadar ıslağım ki, kıç yanaklarıma masaj yaparken ve onları birbirine vururken sikinin içeri ve dışarı kaydığını duyabiliyorum. Dolgunluk ve zevk daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Elini boğazıma götürüyor ve her pompalamada yanları sıkarak basınç uyguluyor. "Aman Tanrım."

"Klitorisini ov, bebeğim. Sikimin etrafına gel." Zaten çok yakınım, tek bir dokunuş beni uçurumun kenarına getirecek. Vücudumun altına uzanıyorum ve parmağım klitorisimi bulduğunda battaniyeye karşı nefes alıyorum. Şişmiş tomurcuğun üzerinde birkaç daire çiziyorum ve amımın kasıldığını hissediyorum. "İşte bu kadar. Benim için gel, Blake."

Kelimeler Damon'ın dudaklarından çıkar çıkmaz kendimi kaybediyorum, o içime girerken titriyorum. Sanırım onun adını haykırıyorum ama emin olamıyorum çünkü neredeyse bayılıyordum. Ben orgazmımı atlatmaya çalışırken Damon belimden tutup beni kaldırıyor ve sırt üstü çeviriyor. Gözlerim yarı kapalı ama onu izliyorum; hareketlerini, bedenime nasıl hükmettiğini. İstedğim her şey onda var.

Her birini tutup omuzlarına yaslarken bacaklarımı iki yana açıyorum. "Klitorisinle oynamaya devam et."

Yapamam. Çok hassasım.

Yine de dinlememi bekliyor. Sikini girişime dayadı. Ve ben onu istiyorum. Tekrar içime girmesine ihtiyacım var. Uzanıp kendimi ovuyorum, anında inliyorum ve sonunda içime giriyor. Bu açıyla onu germek... Söyleyecek sözüm yok. "İşte benim kızım. Aynen böyle. Kendini tekrar boşalt."

Gözlerimi açık tutmak zor ama onu izlemek istiyorum. Konsantre olmuş bakışı, gözlerindeki saf mutluluk. Çok ateşli. Ama tekrar tırmanıyorum, sahip olabileceğimi bile fark etmediğim başka bir orgazmın peşindeyim.

Damon'ın itişleri düzensiz, önce yavaş sonra hızlı. Tekrar sokmak için geri çekiliyor. "Kahretsin, Blake... Geliyorum. Gel benimle."

Ben."

Çekmeye başladı ve bana ne olduğunu bilmiyorum ama kışını tuttum ve onu içimde tuttum. Sadece bu da değil, ona karşı hızlı ve sert bir şekilde sallanıyorum. "İçime gel. Doldur beni."

"Siktir," diye inliyor ve bir an için yüzünde bir şüphe beliriyor, sonra kalçalarımı kavıyor ve beni itiş kakış karşılıyor. "Spermimi mi istiyorsun, Blake? Ne kadar iyi bir sürtüksün. Oh... siktir."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, tamamen nefessiz kalmış bir halde. Tekrar pompalarken parmak uçları beni morartacak kadar sert ısıyor. Dişlerini kalçamın derisinde gezdiriyor ve inliyor.

"Doğru, sikimi sağ." Birlikte boşalırken titriyoruz, Damon içime boşalırken adımı söylüyor. Tamamen nefes nefese kaldım ve aşırı hassasım. Benim gibi sadece olmuştur nakledildi için başka bir Gezegen. Damon bana doğru yığılıyor ve ben onu içimde tutuyorum. "Bu...

Tanrım, Blake. Ben gidiciyim."

O bana karşı titrerken ben gülüyorum. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Dirseklerinin üzerine doğru itiyor ve yoğun bir bakışla beni sabitliyor. "Ne?" Sessizlik çok gürültülü hale geldiğinde söylüyorum.

"Hiçbir şey... Sadece gerçek olduğuna inanamıyorum."

İçimden ezici bir sıcaklık duygusu akıyor. Sanki sonunda biri tarafından önemseniyormuşum gibi. Memnuniyet ve huzur ve... Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve beni usulca öpüyor, sonra iç çekerek yanağını yanağıma sürtüyor. Belki de ikimiz de sonunda birbirini bulmuş, aşka aç iki insanız.

"Seni temin ederim, ben çok gerçeğim." Yanağına gülümsüyorum ve kaşınan çenesine öpücükler konduruyorum. "Mutfaktan bir şey ister misin? Biraz su?"

Yukarı çekiyor ve içimde kaydığını hissediyorum. Sırıtarak, "İşimizin bittiğini mi sandın?" dedi.

"Ne? I-uh, evet? İşler böyle yürümüyor mu?"

Kulağıma doğru alçak sesle kıkırdıyor ve titrememe neden oluyor. Altında kayıyorum ve sikişimin içimde sertleşmeye başladığını hissediyorum. *Oh*.

"Benimle değil, Angel. Sana söyledim, bir kere içine girdim mi.

asla gitmeyeceksin." Sonra bileklerimi avucunun içine alıp başımın üzerinde tutuyor. "Bu gece en az üç kez daha geleceksin."

"Damon, yapamam," diye karşı çıkmaya başlıyorum o içime girerken. Kalçalarını yuvarlıyor, böylece onu derinlere alıyorum. Vay canına, bedenine alıştığım için artık çok iyi hissediyorum. Tamam, belki yapabilirim.

Gülümsüyor, gamzeleri ortaya çıkıyor. "Yüzündeki o bakışı görüyorum. Yapabilirsin, değil mi?"

Siktiğimin Freddy'si. Bir daha asla uyuyamayacağım ama sanırım şikayet edemem.

Gözlerimi açtığımda güneş pencereden içeri süzülüyor. Kendimi şeytani ışığın saldırısından korumak için kolumu yüzüme atıyorum ve Damon'ın kolunun göğüs kafesimin üzerinde asılı olduğunu hissediyorum. Eli sanki doldurulmuş bir hayvanmış gibi göğsümü tutuyor. Yardım edemiyorum ama kıkırdıyorum. Ve oh, kahretsin. Hâlâ içimde.

Kalkmam lazım. İşemeliyim. Bacaklarımı esnetmeliyim. Yatağın kenarına doğru yuvarlanmaya başlıyorum ama o beni daha yakına çekiyor. "Ciddi misin sen?" Sanki bütün gece bir konserde çılgılık atmışım gibi bir sesle sordum. Bunun sadece yarısı doğruydı. "Yorulmadın mı?"

Sikini kastetmiştim. O şey harcanmış olmalıydı.

Orada nasıl bir şey kalmış olabilir ki? Onun dölüyle o kadar doluyum ki kulaklarımdan akmaya başlayacak.

Cevap vermiyor. Uyanık olup olmadığını bile merak ediyorum. Boynumu bükerek yüzünü görmeye çalışıyorum ama göremiyorum. Göğsü sırtıma doğru yavaşça inip kalkıyor, neredeyse

Uyuyan biri gibi. Onu test ediyorum ve kalçalarımı sallıyorum. Beni daha yakına çekiyor, bir can yeleği gibi göğsüne sabitliyor. Ve lanet olsun, o kadar iyi hissettiriyor ki, tekrar sallanıyorum ve bu hissin içinde kayboluyorum. "Damon?" Adını mırıldanıyorum ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladığını hissediyorum. Uyandı. Bunu biliyordum. Çimdikliyor ve ben tıslayarak kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum.

Siktir et.

Dönüyorum ve sikinin içimden kaymasına izin vermeden ona sarılıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve sırtıyordu. "Günaydın, Angel."

"Sen bir makinesin. Nasıl-" Daha derine inmek için kalçalarını yukarı kaldırdığında sözüm kesiliyor. "Aman Tanrım. Çok doluyum."

Daha yakına eğilip ona memelerimi yediriyorum, dudaklarının arasında her seferinde bir meme ucunu emdiğinde inliyorum. Bu aç, klitorisimi ona sürtmek için bana mükemmel miktarda sürtünme sağlıyor. Sallanıyorum ve kalçalarımı döndürüyorum, serbest kalmamın peşindeyim. Damon bana rehberlik ediyor, elleri kalçalarımı morartıcı bir tutuşla sarıyor. Vücudumda nasıl bir güç kaldığını bilmiyorum ama tam orada onunla birlikteyim, itiş için itiş.

"İşte bu kadar. Sikimi kullan, Blake. Sür beni." Göğsüyle aynı hizadayım, kendimi daha fazla tutamıyorum. Beni öpüyor ve ben de ona açılıyorum, serbest bırakılmalarımızı kovalarken dillerimiz özensiz. Emiyor, kemiriyor, birbirimizin ağzının içinde inliyoruz. Onu uçurumun kenarına itmek için ne söyleyeceğimi biliyorum. Dün gece çabuk öğrendim. Damon beni doldurmayı seviyor. Neredeyse benim onu sevdiğim kadar.

"Çok yaklaştım," diye fısıldıyorum kulağına. "Dölünü istiyorum. İçimde bitir, doldur beni." Kıçımı kavırıyor ve beni sikinin üzerinde yukarı aşağı kaldırıyor, böylece zıplıyorum. "Evet, oh Tanrım." İnanılmaz hissediyor. Tam oradayım, sadece bir tane daha...

"Oh, kahretsin," diye inliyor, beni yere çarpıyor ve boşalırken kollarını sırtıma doluyor. Vücutlarımızın arasına uzanıyorum ve onunla birlikte olana kadar klitorisimi ovuyorum, horozunu kurutuyorum.

Birkaç dakika nefesimi tuttuktan sonra nihayet üzerinden

yuvarlanmayı deniyorum. "Hayır," diyor. "Sen

hareket ediyor."

"Damon, gerçekten. Eğer kalkmama izin vermezsen üzerine işeyeceğim." Birkaç saniye daha acımasızca davranıyor ve sanırım bu seçeneği ciddi ciddi düşünüyor, ama sonra beni ayı gibi sarıldığı tutuşundan kurtarıyor. Titrek bacaklarımla üzerinden atlayıp banyoya koşuyorum.

Bacaklarımla arasındaki ıslaklığın miktarı gerçek dışı. Ve her yerim ağrıyor, ama özellikle amım. Şaşırmadım, adam kocaman. Zavallı kediciğim bir daha asla eskisi gibi olamayacak.

Sifonu çekip duşu başlatıyorum, musluğu ekstra sıcak olacak şekilde çeviriyorum. Vücudumun buna ihtiyacı var. Buharı görebildiğimde perdeyi kenara çekip içeri giriyorum ve suyun tenime verdiği mutluluk hissiyle bir iniltiyi bastırıyorum.

Perde kenara çekildiğinde ve Damon tüm çıplak ihtişamıyla orada durup kollarını kavuşturduğunda kafamın tamamını ancak ıslatmıştım. "Beni içeri davet bile etmeyecek misin?"

Gülüyorum ve başımı sallayarak içeri gelmesini işaret ediyorum. "Elbette, çekinmeyin."

İçeri tırmanıyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor, böylece ikimiz de akıntının içindeyiz. "Mmm, sen de mi süper sıcak duşları seviyorsun?"

"Tek yolu bu," diyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kaslarımla eridiğini hissediyorum. Normalde bir dersi kaçırdığım için çıldırıyor olurdum. Ama dün geceki ikinci turdan bir süre sonra, bunu başarmamın mümkün olmadığına karar verdim.

Arkamdan uzanıp vücut yıkama şişesini alıyor ve avuçlarına biraz fışkırtıyor. Onu bu şekilde, buhar etrafımızı sararken, loş banyo ışığında izlemek gerçeküstü. Köpüklü elleriyle omuzlarımı sabunluyor ve inanılmaz bir his veren nazikçe sıkıyor. Aşağı doğru kayarak, dizlerim titreyene kadar her yerimi yıkamak için zaman ayırıyor.

"Ağrın var mı?" Beni vücuduyla fayans duvara yaslayarak duş başlığını tutuyor ve saçlarımdan başlıyor,

köpükleri durular.

"Biraz," diyorum, akıntının klitorisime çarpmasına izin verirken dudağımı ısırıyorum. Hâlâ nasıl tahrik olduğumu bilmiyorum. Saatlerce seks yaptıktan sonra bunun imkânsız olması gerekirdi ama belki de vücudum hakkında düşündüğüm kadar çok şey bilmiyorumdur.

Omuzlarına tutunuyorum ve başımı fayansa yaslayıp bacaklarımı ona açıyorum. "Seni duşta alacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Mhm," diyorum bir inilti çıkarken. Akışın açısını değiştiriyor ve tam olarak en hassas olduğum yere vuruyor. Kendimi durduramayarak haykırıyorum. "Oh, Tanrım."

Tam düşmek üzereyken Damon duş başlığını bırakıyor ve beni tutup fayansa doğru kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyor ve orgazmımı dindirmeye çalışıyorum.

Tenime çarpan serin hava umurumda bile değildi. Ben ona bastırılmışken olmaz. "Nefes al."

Damon sikini santim santim, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar içime sokarken nefes alıyorum. Büyüklüğünden dolayı çok ağrım var. Ama hemen hareket etmiyor, bana alışmam için zaman veriyor. Bir eliyle beni tutarak bir adım atıyor ve duşu düzeltiyor, böylece bir kez daha akıntının içindeyiz. Sıcak su beni tekrar rahatlatıyor ve kalçalarımı hareket ettiriyorum.

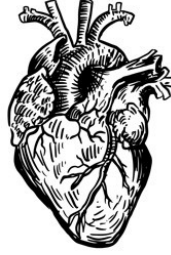
"O benim iyi meleğim," diyor. "Bana tutun."

Çıglık atmamak için omzunu ısırmam uzun sürmüyor. Zevkimizi kovalıyoruz ve tekrar bir araya geliyoruz.

Hayatımda bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama yine de Damon'la birlikte imkansızı beklemeyi öğreniyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

DAMON

BLAKE SAÇINI YIKAMAYI BITİRİRKEN, BEN KURULANIP
Kot pantolonunu giy ve bize yemek sipariş et. Çocuklardan
mesajlar var, çünkü elbette Blake'le vakit geçirdiğim için bana
kızacaklar. Benim istediğim bir güncelleme.

Jasper: Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur.

Şaplak yiyen yuvarlak bir kıçın GIF'ini eklemiş. Başımı
salladım ve güldüm. En azından tahmin edilebilir.

Tamamdır. Bu sabah hazır olur.

Bir saat sonra zaman damgalı bir bağlantı gönderdi.
Umarım her şey plana uygun gitmiştir. Tıklarken nefesimi
tutuyorum ve hemen rahatlıyorum.

Önce Leon'a mesaj atıp bana yardım ettiği için teşekkür
ettim. Bunun Bailey ya da işle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen
kişiseldi ve o da soru sormadan yanımdaydı. Kahretsin,
tıkanmaya başladım.

Sonra bağlantıyı kopyalayıp Jasper'a mesaj atıyorum ve
onun saçma GIF'ini görmezden geliyorum.

Leon sana söyledi mi bilmiyorum ama her şey yoluna girdi. Yeterince söylemediğimi biliyorum ama seni seviyorum dostum. Bunu sensiz yapamazdım.

Blake kapıyı iterek açtı, üzerinde havludan başka bir şey yoktu. Ben de sabahımın daha iyi olamayacağını düşünmüştüm.

"Bu sabah mutlu görünüyorsun," diyor, yüzü gülümsemeyle aydınlanmış. Telefonuma bir göz atıyor. "Haberler iyi mi?"

Yatağın üzerine atıyorum ve ona doğru yürüyüp onu kollarımla sarıyorum. "Seninleyim. Nasıl mutlu olmayabilirim?"

Bana karşı rahatladığını hissetmek her şeydi. Göğsüme karşı "Nereden geldin?" diye fısıldıyor.

"Dün gece sana söylediğimi sanıyordum, çok fazla yer değiştirdik." Islak saçlarına sırtarak başının üstünü öpüyorum. "Sen duştayken bize yemek sipariş ettim. Birkaç dakika içinde burada olur."

"Buğday ve soya içermiyor mu?"

"Tabii ki, daha önce sipariş verdiğim yerden." Buğdayı biliyordum ama soyayı bilmiyordum. Neyse ki geçen sefer en önemli alerjenlerden arınmış bir yer seçmiştim. Güvende olmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Ben onu keyifle izlerken o uzun kollu siyah bir gömlek ve tayt giyiyor. Dalgınlıkla birkaç kez yakasına dokunduğunu fark ediyorum, bu onu çok sık gördüğüm bir şey. Sonra aklıma geldi. Kolyesini özlemişti. Onu geri vermek ya da kendi hediyle değiştirmek için doğru zamanı bulmam gerekecek.

"Dün gece bu konuyu açmak istemedim ama dün bana Trevor hakkında attığın mesajı hatırlıyor musun?" Gözlerini yere indirerek saçlarını tarıyor. Sorusunu bitirmesini bekliyorum. Ona her şeyi anlatmak için ne kadar heyecanlı olsam da, bunu doğru zamana saklıyorum. Doğum günü yaklaşıyor ve bu mükemmel bir hediye. "Bütün bunlar da neydi?"

"Sana endişelenmemeni söylesem beni dinler miydin?" Ellerimi kalçalarımın altına ovuşturuyorum ve doğru kelimeleri düşünüyorum.

Söyle. Kaşlarını kaldırması yardımcı olmuyor. "Sana her şeyi anlatacağım ama bugün değil. Günün tadını birlikte çıkaralım. Sen kötü bir kız gibi derslerden kaçırıyorsun, ben de tüm sorumluluklarımı görmezden geliyorum. Onu baloncuğumuza sokmayalım."

Yüzü yumuşayınca onu yakaladığımı anladım. "Evet, tamam. Ama eninde sonunda bana her şeyi anlatacaksın. Zaten yeterince endişeliyim. Bunun başıma bela olmasına gerek yok."

"Biliyorum. Gel buraya, saçını yapmana yardım edeyim." Tereddüt ediyor ama gelip yatağın kenarına oturuyor. Fırçayı alıyorum ve yaptığımız canavar düğümlerden bazılarını açmaya çalışıyorum. "Düşünüyordum da daha sonra çocuklarla yemek yiyebiliriz? Jasper omzunun iyileşmediğinden endişeleniyor ve senin bakmanı istiyor."

"Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama elbette. Bu hoşuma gider." Kucağıma yaslanarak bana daha iyi erişim sağlıyor. "Ama eve erken gitmem gerekiyor. Daha fazla ders kaçırıramam. Aslında Julie denen kıza mesaj atıp bana notlarını göndermesini istemeliyim."

Onu kucağımda tutuyorum. "Bunu daha sonra yapabilirsin. Yemek gelmeden önce şu düğümleri çözelim."

"Peki," diye homurdanıyor.

"Ses tonunda biraz küstahlık mı seziyorum? Dün gece senin tüm küstahlığını sikip attığımı sanıyordum."

Kucağıma oturmak için dönüyor ve anında sertleşiyorum. Elleri göğsümde ve tırnakları tenime batarken tatlı tatlı gülümsüyor. "Huysuzluğum ruhuma işlemiş ve anladığım kadarıyla ruhumu henüz sikip atmadın." Çeneme hızlı bir öpücük konduruyor ve "Henüz" diye fısıldıyor.

"Oh, şimdi bunun içindesin," diyorum, onu belinden tutup kaldırıyorum. Ona hayatını nasıl sikebileceğimi göstermek üzereyken lanet olası kapı çalıyor.

Gülüyor ve benimle alay ediyor. "İşte yemeğimiz. Sanırım bu her neyse beklemek zorunda."

Canı cehenneme. Yemeği sonra ısıtırız.

Onu gelin gibi taşıyacak şekilde kaydırıyorum ve ön kapıyı açıyorum. Kapının eşiğinde ne olduğunu görür görmez

Blake aşağı iner ve onun önüne geçer. "Neler oluyor?" diye sorar.

Eşyaları hızla alıp kapıyı kapatırken duyularım alarma geçti. "Blake, odana git ve kapıyı kilitle."

"Tamam." Sesi telaşlı ama bana karşı koymuyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp Leon'u arıyorum. "Blake'in peşindeler."

"Whoa, baştan başla. Neler oluyor?"

Koridorun sonuna kadar yürüdüm. "Eşyalarını topla ve buraya gel. İkiniz de."

"Ne oldu?"

"Az önce ön kapıyı kurşun kağıt ağırlığı olan bir yığın resimle açtım, dostum. *Hemen* buraya gel."

"Lanet olsun. Tamam, sakın ol. Yakında orada olacağız."

Telefonu kapatır kapatmaz fotoğrafları karıştırdım. Blake kampüste yürürken. Blake bir kafede. Blake kapısının önünde. "Orospu ocuğu!" Duvarı yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum.

Derin nefes al. Önce onu kontrol edeceğim. Çok korkmuş olmalı. Kapıyı alarım. "Sadece ben varım. Kapıyı açabilirsin."

Kollarıma atıldı. "Fotoğraflarımı gördüm. Ve o bir kurşun muydu? Neler oluyor?"

Zaten olduğundan daha fazla dahil olmasını istemiyorum ama sanırım artık çok geç. Artık o da bu işin içinde, o yüzden neler olduğunu bilse iyi olur. "Leon ve Jasper yoldalar. Evi kontrol edeceğiz ve şimdilik güvende olduğunuzdan emin olacağız. Sanırım bu çok kötü insanlardan gelen bir mesajdı."

Bakışlarımla buluşmadan önce dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Bunun Jasper'ın vurulmasıyla bir ilgisi var mı? Fotoğrafları bırakanlar o insanlar mı?"

"Sanırım öyle." Ofladım ve saçlarımı çektim. "Sana her şeyi anlatacağım ama önce giyinmem lazım ve senin de

bir çanta hazırla." Yerden gömleğimi alıp başıma geçirdikten sonra kemerime ve botlarıma uzanıyorum. Blake hareket etmeye başlamadı. "Toparlanmak için yardıma ihtiyaın var mı?"

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bizimle kalacaksın. Bundan sonra burada kalmana izin vermem mümkün değil." Nefesini bırakır ve başını sallar. "Hemen döneceğim. Dersler için ihtiyaın olan her şeyi de al."

Botlarımı bağladıktan sonra yavaşça  n kapıyı açıyorum ve her k r noktayı kontrol ediyorum. Güvenli olduğuna karar verdiğimde koşarak arabama gidiyor ve torpido gözünden silahımı alıyorum. Onu arabada bıraktığım için ne kadar aptalım. İçeri girselerdi ne olurdu? Dikkatsiz olduğumda böyle oluyor işte. Benim dünyamda, en küçük bir dikkatsizlik bile ölümcül sonuçlar doğurabilir.

Adamları bekleyemeyecek kadar sabırsızım. Silahımı doğrultup araziye kolaçan ediyor, uygunsuz bir şey var mı diye bakıyorum. Burada saklanacak çok fazla yer var. Blake'i izlemenin ne kadar kolay olduğunu ilk elden biliyorum. Evin içine girmek daha da kolay. İlk geçişimde her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Buralarda takılmayacaklarını düşündüm ama yine de kontrol etmem gerekiyordu.

 n kapıya doğru köşeyi dönerken, uzaklaşan bir cesedin arkasını yakalıyorum. Silahımı doğrultup dikkatini çekmek için bağırıyorum. "Kimsin sen ve burada ne halt ediyorsun?"

Adam dönüyor ve on sekiz yaşından büyük olmayan bir çocuğa baktığımı fark ediyorum. Gözleri büyüdü ve ellerini havaya kaldırdı. "Hey dostum, ben sadece yemeğini teslim etmeye geldim. Ben gidiyorum, her şey yolunda."

Sikeyim.

Silahımı pantolonumun içine soktum. " z r dilerim dostum. Daha önce davetsiz bir misafirimiz vardı, sadece ekstra dikkatli oluyorum." C zdanımdan fazladan birkaç dolar çıkarıp ona doğru yürüyorum ama o çoktan koşarak uzaklaşmış. Sanırım onu suçlamıyorum.

Çocuk dışarı çıkarken, Leon'un bisikletinin caddede uçarken çıkardığı homurtuyu duyuyorum. Jasper uçan bir mermiye dönüşecekmiş gibi sırtını tutuyor.

Leon motoru kapatırken onları karşılamak için garaj yoluna koşuyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Güvende misin? Blake?" Leon atından iner ve bölgeyi çılginca tarar. Jasper da onu takip eder ve hemen silahını çeker.

"Az önce araziyi gezdim ve hiçbir şey yanlış görünmüyor. Bu kesinlikle bir mesajdı." Onlar dağılıp ağaçların arkasını ve gölgeli alanları ararken ben de onları araba yolundan aşağıya kadar takip ediyorum. "Dinleyin, size sormam gerekirdi ama Blake'e çantasını hazırlamasını söyledim. Bizimle kalmasının bir sakıncası var mı?"

Jasper sırtlıyor. "Benim için sorun değil. Yanımızda bir kız olması güzel olacak. Hey, yemek yapabiliyor mu?"

Sağlam omzuna bir şaplak attım. "Çok mu kadın düşmanı?"

"Elbette kalabilir," diye ekliyor Leon. "Ben de ona ısrar ediyor."

Her şey berbat durumda ama bir anlığına da olsa gülümsememe izin veriyorum. Çünkü bu ikisine kardeş olarak sahip olduğum için şanslı bir piç olduğumu kabul etmeliyim.

"İçeri gel, eşyalarını alalım."

Onlara kapıyı gösteriyorum ve Jasper sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. "Burada güzel anılarım var," diyor hüznle. "Lafı açılmışken, sarışın arkadaşım nerede?"

"Buralarda değildi. Blake bir haftadır burada yalnız. Sence bu endişelenecek bir şey mi?" Onları Blake'in yatak odasına götürdüm ve kapıyı çaldım.

Jasper önümü kesiyor ve Blake'i kemik kıran dev bir kucaklamayla sıkıyor. "Doktor, iyi olmana çok sevindim."

"Teşekkürler mi?" diye hırıltılı bir ses çıkarır, ta ki adam ipucunu anlayıp bırakana kadar.

Leon onun elini sıkamak için elini uzatıyor ve ona gizemli, sessiz adam gülümsemelerinden birini veriyor. "Blake, geçen sefer doğru düzgün tanıştırılmamıştık. Ben Leon Colter."

Kızım onun elini tutarken yanakları pembeleşiyor. "Pekala, artık hepiniz resmi olarak tanıştığınıza göre Git. Her şeyi aldın mı, Angel?"

"Ah, Angel... Ne kadar sevimli," diye şarkı söylüyor Jasper. Onu daha sonra tekmelemek için aklıma bir not alıyorum.

Blake yine de gülümsüyor, yani en azından Jasper gergin durumları hafifletmek için iyi. "Evet, ben iyiyim. Temel eşyalarınız var, değil mi? Diş macunu, sabun, havlu?"

Jasper'ın ne diyeceğini çok iyi bildiğim için havlulardan bahsedilince gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. Üç, iki, bir...

"Damon ve benim bir çeşit ortak havlu şeyimiz var. Seninle de paylaşmaktan mutluluk duyarım. Değil mi dostum?" Jas sağlam kolunu omzuma attı. Evet, taşaklara bir tekme.

Leon kahkahasını tutarak, "Kıçına tekme yiyeceksin," diyor. "Onlara ben cevap veririm, Blake. Yerinde olsam bir iki havlu ve fazladan banyo malzemeleri alırdım. Dairede bazılarımız hijyen konusunda diğerlerinden daha iyiyiz."

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çatıyorum ve Blake'in odasından çıkarken onları takip ediyorum. "Ben son derece temizim. Bazıları çok fazla duş aldığımı söyleyebilir."

Leon bana döndü. "Senden bahsettiğimi nereden çıkardın?"

İkimiz de Jasper ne yaptığımızı anlayıp bize parmak sallayana kadar ona bakıyoruz. Tezgâhın üzerindeki fotoğraf yığınının bakmakla meşgul. "Bunlar onların bıraktıkları mı?"

"Evet... ve o kurşun," diye cevap veriyorum.

Leon, "Hepsini al, yanımızda geri getireceğiz," diye ekler. Jasper yığını alıyor ve dışarı çıkıyor. Blake hazır olduğunda, arabamın kapısını açtığımda Jasper'ı çoktan arka koltukta buluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben Blake'in çantasını yanına atarken o da kenara çekiliyor.

Belki ışıktandır ama yüzünün solduğuna yemin edebilirim. "Bugün onunla o bisiklete binmemin imkanı yok. Neredeyse altıma işiyordum."

"O kadar hızlı mı sürdü?" Ben sordum.

"Evet, çok korkutucu. Endişeliydi. İkimiz de endişeliydik."

Lanet olsun. Bizim kadar yasadışı işler yapan biri için Leon her zaman trafik kurallarına uyuyor. Jasper şaka yapmıyor.

Blake yolcu koltuğuna tırmanıyor, DoorDash'ten aldığı çantayı taşıyor. Şimdiye kadar her şey soğumuştur ama en azından yenilebilir durumdadır.

"Hey, çantada ne var?" Jasper koltuğun üzerinden uzanır ve Blake cevap vermeden çantayı alır. "Ohh, iyi görünüyor."

"Sakın-" diyorum ama artık çok geç. Çoktan bir krep ısırmaya başlamıştı. "Bu da ne böyle? Bu Blake'in yemeği."

"Sorun değil. Yemek yiyemeyecek kadar gerginim." Jasper'a bakmak için döner. "Al bakalım."

"Eve gittiğimizde sana daha fazlasını sipariş edeceğim." Dikiz aynasından Jasper'a kaşlarımı çatıyorum. Tam bir aptal olabiliyor.

Araba kullanırken elimi onun kalçasına koyuyorum. Bu bağ beni ayakta tutan tek şey. Beni o lanet kulübe gitmekten, boş duvarlara ve açık alanlara ateş etmekten alıkoyuyor.

"Orada iyi misin?" Blake avucuyla elimi kapatıp hafifçe sıkıyor. Sanki sessizliğimi, hatta kelimelerimin arasındaki boşlukları bile okuyabiliyor. Yutkunup başımı sallıyorum ve kalçasında daireler çiziyorum.

"Eve gittiğimizde daha iyi hissedeceğim."

Sokağın aşağısına park edip Leon'u aradım. "Hey, biz gelmeden önce mekânı kontrol edebilir misin?"

"Çoktan hallettim," diyor. "Telefonda kal. Etrafa bir göz attığımda sana onay vereceğim."

Jasper omzuma vuruyor. "Bırak beni. Ben de gideceğim."

Onu dışarı çıkardıktan sonra arabanın dışında durup birkaç temiz nefes alıyorum. Sonra dedektif Ray'e mesaj attım.

İzlemeni istediğim başka bir adres var. Ve silahlı kal.

Şu a n d a n itibaren, Blake ben yanında olmadan nefes alamayacak. Kimse kızıma zarar veremeyecek.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BLAKE

HAYATIM BOYUNCA NASIL UYKUYA DALMADIM BILMIYORUM.

Profesörün monologu. Etik normalde bu kadar sıkıcı değildir, ancak meslektaşının kendisinden HIPAA'yı ihlal etmesini istediği zamanla ilgili aynı hikayeyi tekrarlamasını dinlemek zorunda kalırsam ölebilirim.

Sınıfın ön tarafına, Ethan'ın normalde oturacağı yere bakıyorum ve oranın başka biri tarafından alındığını görüyorum. Ethan'ı ararsam Damon çıldırır ama yine de bunu düşünüyorum. Ayrılış şeklimizde bir tuhaflık var. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi. Ve bu adam çoğu ameliyat sonrası hastasının aldığından daha fazla ilaçla sınıfa girmiş biri.

Belki de kendimden şüphe etmemden kaynaklanıyordur. Ethan'la işim bitti ama kapanış iyidir.

"Bir sonraki vaka görüşmeniz yayınlanmıştır. Bir konferansta olacağım ama yardımcım sorularınızı yanıtlamak için hazır." O hala saçmalamaya devam ederken, açık ödevler listeme tıklıyorum ve konuyu okuyorum.

Mesleki Etik ve Kamu Güvenliğinin Dengelenmesi.

Dava, birden fazla kurşun yarası olan bir hastayı tedavi eden genç bir doktoru anlatıyor. Hasta, doktora suç faaliyetlerine karıştığını itiraf eder,

Gerçi hiçbir ayrıntı verilmemiş. Ardından gelen soruları okurken kalbim çarpıyor, özellikle de bir tanesini.

Varsa, doktor hangi noktada şüphelerini bildirmekle etik olarak yükümlüdür?

"Bugünlük bu kadar. Canlı tartişmaları dört gözle bekliyorum.

döndüğümde bu konu üzerinde çalışacağım." Kendimi devi tekrar okumaya o kadar kaptırmışım ki Julie omzuma dokunana kadar dersin bittiğini fark etmiyorum.

Etik dersini yeni bitirmiş biri için fazla parlak bir sırtışla bana bakıyor. "Hey kızım, öğle yemeğ i yemek ister misin?"

ğle yemeğ i vakti geldi mi? Ayağ a kalkıp eşyalarımı toplarken bir yandan da bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Hey. Uzun ders, ha?"

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve girişin önünde duruyoruz. Güneşli bir sonbahar günü, en sevdiğ im türden bir hava. Kazağ ımı silkip belime bağ liyorum ve kollarıma biraz güneş geçmesini sağ liyorum. "ok uzun oldu ama bilmiyorum, bu tür şeyler ilgimi çekiyor. 'Açlıktan lmek üzere olan ailenizi doyurmak için bir somun ekmek çalar mıydınız' gibi şeyler." Omzuma vurdu. "Nasıl gidiyor? Ethan'ı buralarda görmedim."

İşte ğle yemeğ inden çıkmak için bir bahaneye ihtiyaç duymamın ana nedeni.

Güçlü bir çift kolun omuzlarımı sararak beni kucakladığını hissettiğ imde Julie'nin gözleri yukarı doğ ru kayıyor. "ğle yemeğ i için hazır mısınız?"

Sesi beni rahatlatıcı bir battaniye gibi sarıyor ve ona bir öpücük vermek için dönüyorum. "Evet, ve kahve. Ekstra büyük boy."

Julie boğ azını temizler. "Merhaba, tanış tığ ımızı sanmıyorum." "zr dilerim, kabalık ettim." Damon'a işaret ederek

"Julie, bu Damon. Damon, Julie."

"Erkek arkadaş ı," diyor ve elini uzatıyor.

Julie düşecekmiş gibi görünüyor ama adamın elini tutuyor ve kibarca sıkıyor. "Yakında görüşürüz, Blake. Görevinde iyi şanslar."

Onun uzaklaşmasını izlerken Damon kulağıma fısıldıyor. "Bir şey değil."

"Bu çok kötü. O kadar da kötü değil." Ethan dedikodularını bırakırsa belki gerçekten arkadaş olabiliriz. Beni etrafında döndürüyor, böylece kibirli sırtışına bakıyorum. "Ne?"

"Bu kötü bir şey değil. O senin için yeterince iyi değil. Onun tipini bilirim. Tek derdi senden ne koparabileceği. Dedikodu, notlar, sosyal itibar. Onu kolayca hayal kırıklığına uğratmak daha iyi."

Gözlerim biraz daha geriye kayarsa sıkışabilir. "Eğer sana kalsaydı hiç arkadaşım olmazdı."

Kaşlarımız birbirine değecek şekilde başını eğiyor ve burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Ben varken arkadaşına ihtiyacın yok."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum ve birkaç adım önünden kampüs kafesine doğru yürüyorum. Hemen yetişiyor ve elimi tutup beni göğsüne doğru çekiyor. "Sen kesinlikle en kötüsüsün ve ben açım ve huysuzum ve kafeine ihtiyacım var ve-"

Söylenmemi bir öpücükle durdurdu. "Söylemek istediğim, artık ben ve çocuklar varız. Ama tabii ki arkadaşlara ihtiyacın var. Sadece zehirli, sahte, dedikodu kraliçelerine değil."

Bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama haksız değil. "Şanslıyım ki bir numaralı kankam doğum günüm için beni ziyarete geliyor." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken sorunu fark ediyorum. "Hay aksi. Falin geliyor ve benimle kalması gerekiyor."

"Bir sürü odamız var. Bizimle kalabilir." O kadar soğukkanlı ki, sanki en iyi arkadaşımdan rastgele üç adamla bir dairede kalmasını istemem hiç sorun değilmiş gibi. Sonra bahsettiğim kişinin Falin olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen bu fikre bayılacaktır.

"Ona senden hiç bahsetmedim," diye itiraf ediyorum. "Çok seyahat ediyor ve arayı kapatmak için pek vaktimiz olmuyor. Ziyareti de bunun için."

Kalabalık kafenin önünde duruyoruz, kahve kokusu anında keyfimi yerine getiriyor. Damon'ın dudakları

sırıtarak. "Benim hakkımda ne söyleyeceksin?"

Elini çekiştiriyorum ve yüzüklerinden birini çeviriyorum. "Oh, bilmiyorum. Beni rahat bırakmayan tuhaf bir adam olduğunu."

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Ne kadar tuhaf konuşuyoruz? Çünkü Angel, henüz benim tam bir ucube olduğumu görmedin."

"O her neyse *onunla* başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Sırada ilerleyip tezgâha yaklaşıyoruz. Ağız sulandıran kokular midemi guruldatıyor.

"Daha önce kendimi erkek arkadaşın olarak tanıttığımda beni düzeltmediğini fark ettim." Kaşlarını kaldırıyor ve kolunu belime doluyor. Bir an için nutkum tutuldu. Dudaklarından dökülen bu kelimeleri kaydettiğimi bile hatırlamıyorum. "Sanırım tuhaf bir adamdan daha fazlasıyım, ha?"

"I-uh," diye kekeledim.

"Keşke müstakbel kocan olduğumu söyleseydim." Şakağına vuruyor ve ekliyor, "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Kısa bir süre önce olsa şaşırır, hatta belki de yüzüne gülerdim. Ama şimdi sadece başımı sallıyorum ve onu tezgahın önüne çekip öğle yemeğimin parasını ödemesine izin veriyorum. Sanrılar diyarında başka bir seviyede ama şu anda onu yere seremeyecek kadar mutluyum.

Akşam saat dokuzu geçiyor ve ben ders çalışmaya çalışıyorum ama Damon'ın yatak odasının kapısı kapalı ve AirPods'um takılı olsa bile üçünün tartışmalarını duyabiliyorum. En sevdiğim rock şarkılarının klasik versiyonlarından oluşan çalma listeme ara verdiğimde, içlerinden birinin dövüş kulübü gecesi önerisine kulak misafiri oluyorum.

Ben uğraşamam.

O eski, yalnız evi özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda onu bu kaosa sorgusuz sualsiz tercih ederim. Telefonumu aldım ve Brennan'a mesaj attım. Oradan ilk ayrıldığımda

Ona, büyük bir araştırma ödevi üzerinde çalışırken bazı öğrenci arkadaşlarımla birlikte kalacağımı açıklayan kısa bir mesaj göndermişim. O anda aklıma gelen ilk şey buydu. Hızlı bir "tamam" ve "sonra konuşuruz" cevabını verdi.

Patronu onu iliklerine kadar çalıştırıyor. Cevabı günler önce geldiğine göre, tekrar deneyeyim dedim. Damon meşgulken deneyebilirim.

Heyyy, seni özledim! Sadece kontrol ediyordum. Söylemeyi unuttum, Mischa'yı buralarda görmedim. Her şey yolunda mı? Neyse, müsait olduğunda beni ara.

Genelde ülke dışında bu kadar uzun kalmaz. Endişelenmeden edemiyorum.

Oturma odasından gelen bir gümbürtü ve inilti beni ayağa fırlatıp kapıdan dışarı çıkardı. Leon, Damon'ın kafasını kalçalarının arasına sıkıştırmış, Damon ise kollarını sallayarak karnına bir yumruk indirmeye çalışıyor. Motionless in White birinin telefonundan çalıyor, dikkatimi dağıtacak kadar yüksek bir sesle.

Leon pozisyonunu ayarlayarak, "Pes et artık," diye inliyor. "Kazandığımı biliyorsun, sadece söyle."

"Ve kafamın üzerinde efendilik taslamana izin mi vereyim? Sikeyim hayır." Damon kıvranıyor, bacaklarını sallıyor.

Ellerim kalçalarımın, bir hayvanat bahçesindeymişim gibi gözlem yapıyorum. "Burada neler oluyor?" Sonunda sordum.

Jasper yatak odasından içeri girdiğinde üzerinde sadece bir çift boxer külot vardı. Belki yanlış ama onu birkaç saniye süzmekten kendimi alamıyorum. Kahretsin, çok kaslı. Bir derginin sayfalarından fırlamış gibi. O karın kasları, o Adonis kemeri... Başka tarafa bakmam lazım.

"Blake, yargılamak ister misin?" diye soruyor, kollarını önünde uzatarak.

"Ben zaten yargılıyorum... Sormana gerek yoktu." Leon tutuşunu gevşetir ve Damon onun üzerine atılarak yüzüne bir yumruk indirir. "Ne oluyor-"

"İyi vuruş," diyor Jasper bir kahkaha patlamasıyla. Sonra bana döndü, "Dövüş kulübü gecesi. Birinin skoru tutması lazım."

Ciddi mi bu?

"Burada oturup birbirinizi dövmenizi izlemeyeceğim." Ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken, Leon zamanı çağırıyor. Ayrıldılar, nefes nefese kaldılar, gömleklerini çıkardılar ve biralarından yudum aldılar. Terli ve dövmelemler ve karın kasları var... Çok fazla karın kası.

Tamam, belki birkaç dakika izleyebilirim.

"Şu anda zaman aşımındalar ama her şey serbest. Isırmak hariç... Leon'un buna karşı katı bir sınırı var. Oh, ve sadece üç inçten kısa bıçakları kullanabiliyoruz. Önemli bir şeye vurmamızı engelliyor."

Hepsi deli. Her biri.

"Bekle? Dövüşmeyeceksin, değil mi? Omzun tam olarak iyileşmedi," diye soruyorum Jasper'a. Arkasından tekrar boğuşmaya başlayan diğer ikisine bakıyorum.

"Elbette öyleyim. Her zaman kazananla dövüşürüm." Eğilip fısıldıyor, "Çünkü ben dövüş gecesinin tartışmasız şampiyonuyum. Bu sefer hariç... Aslında o hikâyeyi saklayacağım." Saçlarını karıştırıyor ve elini ıslak dudaklarına götürerek birasını yudumluyor. "Hadi D, bitir işini," diye bağıyor.

Leon inliyor. "Hey, sikik, neden onu destekliyorsun?"

"İşleri ilginç tutmak lazım," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Ayrıca, kız arkadaşının önünde kıçını tekmelemek istiyorum."

Daireyi dolduran keskin ter kokusunu dışarı atmak için bir pencere açıyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Leon vuruşunu yaparken Damon, "Lanet olsun," diye bağıyor.

Jasper sırtlan gibi gülüyor, Leon müstehcen inleme sesleri çıkarıyor ve Damon patlamış dudağını silerken küfrediyor.

Devam etmesine izin verecek miyim? Bir yandan biraz eğlendirici. Ama diğer yandan bu adam çocuklar

kesinlikle kendilerini yaralayabilirler. Ve onları dikecek zamanım yok. Bitirmem gereken ödevlerim var.

Müdahale etmeliyim gibi görünüyor.

Damon Leon'a sarılmış, Jasper yanlarındayken onu boğuyor ve bağılıyor, "Pes et! Bana da lazım."

Eğilip Damon'ın kulağına fısıldadım. "Sana içimde ihtiyacım var." Sonra lobuna bir öpücük konduruyorum ve yavaşça yatak odasına doğru yürüyorum, kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum.

Leon'un üzerinden atlar ve Jasper'ın omzuna vurur. "O tamamen senin kardeşim. Kızımın bana ihtiyacı var."

Jasper, "İşte bu!" diye bağıırken, Leon inleyerek deniz yıldızlarını seyrediyor. "Ama skoru kim tutacak?"

"Daha az umursayamazdım. Yapacak daha iyi işlerim var." Damon arkamdan geldi ve beni kollarıyla sardı. Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Durulanacağım. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa uzan. Tatlıya açım."

Kıçıma bir şaplak atıyor ve beni kapının eşiğinde, merdivenleri yeni çıkmışım gibi nefes nefese bırakıyor.

"Blake'in biraz ısınmaya ihtiyacı varsa, ben gönüllüyüm," diye bağılıyor Jasper, Damon'ın geri çekilen çerçevesine. Bana müstehcen bir sırıtışla bakıyor ve ekliyor: "Sadece söyle, ben varım."

Garip bir kahkaha attım. "Damon senin penisini keserdi."

"Hayır, daha önce de paylaştık. Aslında birçok kez. Söyle ona, dostum?" Jasper hâlâ çökmüş olan Leon'un omzunu dürtüyor.

"Karışmıyorum," diye cevaplıyor Leon.

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun." Jaspers bileğinden bir saç bağı tutuyor ve saçını geriye çekmeye çalışırken yüzünü buruşturuyor. Parlak mavi gözlerini bana doğru çeviriyor ve soruyor: "Bana yardım edebilir misin? Omzum beni rahatsız ediyor."

"Ve yine de Leon'la fiziksel bir kavgaya girmek üzeresin?" Alay ediyorum ve yerde diz çöktüğü yere doğru eğiliyorum. "Saç bağını bana ver."

Saçlarını avucumun içinde toplarken metodik olmaya çalışıyorum. Bunlar midemdeki kelekler değil. Evet, Jasper delicesine seksi. Üçü de öyle. Ama Damon'la birlikteyim ve burada yaşamak zorundayım. Jasper'ın ima ettiği her neyse sadece sorun yaratır.

"Bu iyi hissettiriyor, Blake. Ellerin sihirli. Lanet olsun, bana dikiş attığında bile kendimi iyi hissettirdin."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkürler mi?" Saçlarını başının tepesinde bir topuz haline getirmeyi bitiriyorum. Bu kadar yakinken, kafasının yan tarafında, traşlı alt kesimi tarafından kısmen gizlenmiş bir hançer dövmesi olduğunu fark ediyorum. Hiç düşünmeden, daha iyi görebilmek için tırnaklarımı kaba saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Jasper bir nefes tıslıyor ve ben bir adım geri sıçıyorum. "Pardon, dövmeni gördüm."

"Olma. Dediğim gibi, sihirli eller. Ne zaman ve nerede istersen bana dokunabilirsin." Gözleri benimkilere kilitleniyor, buz mavisi ve o kadar yoğun ki başka tarafa bakamıyorum. "Gel buraya. Hayatımı kurtardığın için sana doğru düzgün teşekkür edemedim."

Leon dirseklerinin üzerine yaslanarak doğruluyor. Keskin gözleri beni tarıyor, sessizce izliyor ve bir sonraki adımımı görmek için bekliyor. Midemdeki kıpırtılar artarken bakışlarımı ikisi arasında gidip getiriyorum.

"Ben-ben yapmadım. Sorun değil, ben sadece herkesin yapacağını yaptım." Gömleğimin eteğiyle oynuyorum, parmak uçlarım kızarmış tenimde buz gibi hissediyor.

"Sen herhangi biri değilsin, Blake. Sen Damon'ın kızıydın. Ve bu seni özel kılıyor. Değil mi Lee? Leon başını salladı ve boynunu iki yana doğru uzattı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, tatlım?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu senin de bizim kızımız olduğun anlamına geliyor. Seni korumak bizim görevimiz." Leon'dan bir tür onay beklerken nefeslerim düzensiz bir şekilde kesiliyor.

"Bu doğru," diye ekliyor Leon.

"Bakmak bizim görevimiz." Jasper devam ederken Leon sesli bir şekilde yutkunuyor. "Oynamak bizim."

Aklım başımdan gidiyor. Etrafta en az bir düzine bira şişesi var ve Jasper'ın ilaç kullandığını biliyorum. Leon şu anda çok sessiz ve Damon... Dünyanın en uzun düşünü alıyor.

"Sadece sarhoşsun ve adrenalinin yüksek. Öyle demek istemedin."

Damon arkamdan konuşunca irkiliyorum. "Ne demek istemiyor?"

"Yok bir şey," diyorum. "Dövüş kulübü gecesi hakkında sohbet ediyorduk."

Damon iki adamı da inceler ve bir elini ıslak saçlarının arasından geçirir. Doğrudan Jasper'a bakar. "Onu istiyorsun, değil mi? Kızımı becermek mi istiyorsun?"

Jasper başını yana eğiyor ve omzunu kaldırıyor, tam bir umursamazlık örneği. Bu sırada ben burada iç çamaşırlarımı ıslatıyor ve çıldırıyorum. Damon beline sardığı havluyla uğraşırken, o ve çocuklar bir tür sessiz konuşma yapıyorlar.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyorum. Üçünün arasında her ne oluyorsa, ben karışamam. Geç oldu, tahrik oldum, yorgunum ve dağılmış durumdayım.

"Blake," diyor Damon, beni duraklatarak. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

BÖLÜM YIRMI İKİ

BLAKE

"NE? DIŞARIDA MI?" CİDDİ OLAMAZ. GERÇİ HIÇBİR ŞEY Kaşlarının yapısı ya da bakışlarındaki yoğunluk bana şaka yaptığını düşündürüyor.

"Evet, burada." Havlusunu bırakıyor ve ben sertçe içime çekiyorum, gözlerimi onun sert boyunda gezdiriyorum. Aramızdaki boşluğu kapatıyor.

"Ama çocuklar," diye fısıldıyorum. "İzliyorlar."

Jasper onun arkasında, kocaman gözleri ve ayrık dudaklarıyla bizi süzüyor. Leon ise hâlâ umursamaz görünüyor. Hatta sıkılmış.

Damon çenemi yukarı kaldırıyor ve nemli saçlarından göğsüme su damlatıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Yoksa seni tahrik mi ediyor? Seni becermelerine izin vermeyeceğim. Sen tamamen benimsin."

Kuru ağzımı nemlendirmeye çalışarak yutkunuyorum. Sadece sesi bile vücudumun tepki vermesine neden oluyor. Benden ne istediğini anlamaya çalışıyorum. "Ama onların izlemesini istiyorsun?"

Çocukların onu net bir şekilde duyabilmesi için sesini yükseltiyor. "Evet, bence sen de öyle. Yüzün kızarmış ve eminim amın sırlıslık olmuştur."

Gözlerimi kapatarak bu fantezinin bir anlığına zihnimde canlanmasına izin verdim. Damon'ın bana vuruşunu izleyen adamlar

arkadan. Bunu istiyor muydum? Damon'ı tanıyorsam, beni gördüğü için onları öldürürdü.

"Bunun olmasına izin mi vereceksin?"

"Onlar benim kardeşlerim. Biz kendi çocuklarımıza bakarız. Yani evet, izlemelerine izin verirdim. Ama *sadece* onlar ve sadece hak ettikleri zaman. Başka biri sana bakarsa üçümüz de peşine düşeriz. Şimdi uslu bir kız ol Blake ve Jasper'ın seni soymasına izin ver." Jasper'a başını sallıyor ve Jasper aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Buraya gel, tatlım. Giysilerini çıkarmana yardım edeyim."

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ama korkudan sinmek yerine onu kucaklıyorum. Damon'ın etkisiyle vücudumun sinirsel bir heyecanla tepki vermesi ilk kez olmuyor ve eminim son da olmayacak.

Titreyen bacaklarımla Jasper'a dönüyorum. Damon kanepeden beni izliyor ve beni teşvik ediyor. "İşte böyle, bebeğim. Kollarını onun için kaldır."

Büyük boy tişörtümü usulca yukarı çekerken Jasper'ın bakışlarıyla karşılaşamıyorum ama keskin nefes alışını net bir şekilde duyuyorum. Serin hava açıkta kalan tenime çarpıyor ve meme uçlarım dantel sütyenimin hemen altında çakıllaşılıyor. Jasper'ın parmakları köprücük kemiğimi sıyrıyor ve ben bir iniltiyi ısıırıyorum.

"Dokunmak yok, Jas," diyor Damon, sesi gergin. "Pantolonuna şimdi."

Gözlerimi Jasper'ın göğsünde tutuyorum, böylece ona bakma isteği duymuyorum. Bakarsam bana dokunmasını engelleyemeyeceğimi biliyorum. Ne isterse yapmasını.

Salon pantolonumun büzgüsünü çekiştirip gevşetiyor. Pantolon kolayca yere düşüyor. Jasper parmaklarını bacaklarımda gezdirerek beni pantolondan çıkmaya zorluyor. İç çamaşırlarımın sırlıklam olduğunu biliyorum. Sadece onun fark etmesini bekliyorum ki utancımı yutabileyim.

"Şu haline bak. Sen tam bir çerezsin Blake," diyor Jasper parmaklarını sütyenimin askılarında gezdirirken. "Has

Bunu sana hiç söyleyen oldu mu? Gerçekten ne kadar güzel olduğunu?"

"Tabii ki söyledim," diye araya giriyor Damon. "Ona her gün söylüyorum."

Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor. Onların sözlerini duymak, iltifatlarını ve övgülerini kabul etmek çok zor. Ama kendimi tutuyorum. Güçlüyüm ve bunu istiyorum.

"Sütyenimi çıkarabilirsin," diyorum kendimi cesur hissederek. Damon'a dönüp bakıyorum. Ağır ağır nefes alıyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "İç çamaşırımı da."

"Lanet olsun tatlım, şu anda ne kadar sert olduğumu bir hissedebilsen." Jasper inliyor ve parmaklarını askıların altından geçirerek sütyenimi başımın üzerine çekiyor. Zaman kaybetmiyor ya da oyalanmıyor, doğrudan iç çamaşırlarıma geçiyor ve onları nemli kalçalarımın altına kaydırıyor.

"İnanılmaz değil mi çocuklar?" Damon sesini törpüleyerek soruyor. "Bizim kızımız."

Şu ana kadar sessiz kalan Leon, "Mükemmel," diyor.

"Buraya gel, bebeğim," diyor Damon. "Hadi onlara nasıl Benim için geldiğinde çok güzelsin."

Damon'ın eli ereksiyonuna gidiyor ve koltuktan kalkarken yavaşça çekiyor. Her yerim zonkluyor. Dokunulmaya, serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Ve Tanrım, onun içimde olmasını, beni doldurmasını istiyorum. Sehpayı yana itiyor, kağıt yığınlarını yere saçıyor, böylece adamlarla durduğumuz kanepenin altında hiçbir şey kalmıyor.

Öpüşü sert, sanki beni sahipleniyor. Alt dudakımı dişlerinin arasında emiyor ve kemiriyor. Dudaklarımı ayırıyorum, içime girmesine, nefesimi çalmasına izin veriyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum, o köprücük kemiğimi ısıtırken ben de ona sürtünüyorum. Yoğunluktan ayakta zor duruyorum. "Tanrım, Damon."

"Bundan hoşlanıyor," diyor adamlara. "Meleğim sertliği kaldırabilir."

Adamların beni izlediğini neredeyse unutmuştum ama bunu hatırlayınca gerildim ve ona daha sıkı sarıldım.

Dişleri göğüslerimin kabarıklığını sıyrıyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye yaslıyorum. Meme uçlarımı emiyor ve ısıyor, beni işaretliyor. Yarın morluklarım olacağını biliyorum. Ve sonunda elini bacaklarımın arasına kaydırduğunda, neredeyse ona olan hakimiyetimi kaybediyorum. Benimle oynuyor, klitorisimi zar zor fırçalıyor. Tekrar ve tekrar, ben utanmadan eline sürtünene kadar.

Damon kulak mememi emerek beni ürpertiyor. Fısıldıyor, "Şu anda Jasper'ın amını yalamasının nasıl bir his olduğunu hayal et bebeğim. Ben seni arkadan sikerken o amcığı yalayıp yutmak. Mm, belki bir gün, ama bu gece değil. Bu gece tamamen benimsin."

Beni kanepenin koluna doğru eğiyor ve ben bağırana kadar kıcıma tokat atıyor. Başımı çevirip kanepenin arkasına bakıyorum. Jasper ya da Leon'un izlerken yüzlerini görmeye hazır değilim.

"Sırılsıklam olmuş. İzlenmekten hoşlanıyor musun? Ben bu tatlı amcığa vururken oğlanlarım da yumruklarını sıksın mı? Ne düşünüyorsun, bebeğim?" Damon'ın sesi çıldırmış gibiydi, kelimeleri acele bir fısıltıyla dökülüyordu. Bir parmağını içime sokuyor ve kıcımı tekrar tokatlıyor ve kahretsin, boşalmaya çok yakını. "Cevap ver, Blake."

Kalçalarımı kaldırıyor ve beni genişçe açıyor, böylece onlar için sergiliyorum, klitorisimi tam olarak istediğim basınçla daire içine alıyor. Bir cevap istediğini biliyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne yaptıkları umurumda mı? Artık normal bir arkadaşlığı çoktan geçtik, ne önemi var ki?

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Her şeye evet."

"İşte benim mükemmel sürtüğüm," diyor bir başka şaplaqla ve ben inlememi bastırıyorum. "Onu hayal kırıklığına uğratmayın çocuklar. Birlikte gelmemizi istiyor."

İçime giriyor, santim santim, beni dolduruyor ve geriyor. Sözleriyle aynı çalkantılı enerjiyle itiyor. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Sanki aynı anda hem tapılıyor hem de cezalandırılıyormuşum gibi. Her saniyesini seviyorum.

"Çok iyi hissettiriyor," diyorum yastığa karşı.

"Yüksek sesle konuş, Angel. O güzel yüzünü kanepeden kaldır ve onları izle. Bak onlara ne yapıyorsun." Saçıma uzanıp çekiştiriyor ve ben haykırana kadar başımı kanepeden birkaç santim kaldırıyor. "Söyle ona."

"Çok yaklaştım Blake," diyor Jasper, nefesi kesilmiş bir halde. "Onu çok iyi karşılıyorsun."

Havayı dolduran sesler tamamen erotik. İnilti ve ıslak tokat sesleri. Sonunda gözlerimi açıyorum ve kendilerini okşarken onları izlemek için kendimi zorluyorum. Gözlerindeki acı dolu zevk bakışları tenimi ateşe veriyor.

Leon dudağını ısırtıyor, kendini sert ve hızlı bir şekilde yumrukluyor. Şaftındaki metal parıltılarını yakalıyorum ve içimde nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Hep birlikte nasıl hissedeceklerini. Damon daha sert ve daha hızlı pompalarken gözleri beni yutuyor ve daha fazla dayanamıyorum. Bu çok iyi.

"Evet, geleceğim."

"Ben söyledüğimde boşalabilirsin, Blake." İtişlerini yavaşlatıyor, sonuna kadar çekiyor ve elini boynuma doluyor. "İzle onları, bebeğim. Hepimiz birlikte geliyoruz, unuttun mu?"

Başımı salladım, nefes nefese. "Lütfen."

Avuç içi sıkılaşıırken kendini bana doğru hizalıyor. "Lütfen, ne? Söyle bana."

"Durma," diye mırıldanıyorum.

"Aferin kızıma," diyor kışımı avuçlayıp beni iyice aralayarak. Boynumdaki baskıyla alabildiğim kadar nefes alıyorum. Korkmam gerekirdi ama korkmuyorum. Aksine, hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Bana karşı dikkatli, kontrollü, özellikle de şimdi hareketlerini yavaşlatmışken.

İçime geri itiyor ve oda çılgın inilti ve tıslayan küfürlerle doluyor. Bazıları benden geliyor, çıkarabileceğimi hiç bilmediğim sesler. Duygulara boğulmuştum.

Jasper ve Leon'un gözleri üzerimde, beni esir tutuyorlar. Damon'ın elleri her yerde, siki içimde.

Bedenim kanepeye çarpıyor, duvara vuruyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Leon inliyor ve Jasper "D, yaklaştım." diyor.

"Ben de," diyor aşağı uzanıp klitorisimi ovarken. "Sikimi sık, Blake. Gel bana."

O bastırıyor ve orgazmım beni sert bir şekilde vururken haykırıyorum. O kadar sert ki her yerim titriyor, karnım sıkışıyor ve ellerim yastığı kavırıyor. Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum ve her iki adamın da yüzüstü bitirişini izliyorum. O kadar sıcak ki, Damon'ın hâlâ arkamda olduğunu, nefes nefese kış yanağıma masaj yaptığını fark etmem bir saniye sürüyor.

"Lanet olsun. Bu inanılmazdı. Sen-" Leon araya giriyor, nefes nefese ama net. "Bizimkiler." "Bu doğru," diyor Jasper. "Sen bize aitsin."

Damon çekilip beni göğsüne yaslarken yorgun kahkahalar dudaklarımdan süzülüyor. Dudakları nazik bir öpücükle benimkilerle buluştu. Beş dakika önceki coşkısına hiç benzemiyordu. "Bunu sakın unutma."

Çocuklara yalnız gitmeme izin vermeleri için yalvardığım bir saatten sonra tren istasyonunda Falin'i bekliyorum. Doğum günü haftamda beni havaalanından almak için zahmete girmek istemediğini söyleyerek önce şehre uçmuş, sonra da trenle buraya gelmişti. Ben çocuk değilim. Doğum günüm için koca bir haftaya ihtiyacım yok ama Falin'e göre "bu tamamen saçmalık."

Tren gıcırdayarak durduğunda banktan fırlıyorum ve perona çıkan kalabalığı arıyorum. O kadar uzun zaman oldu ki, artık saçlarının ne renk olduğunu bile bilmiyorum. Saçlarını iki ayda bir boyamasıyla ünlüdür; hem uzatır hem de keser. Acaba büyük teknoloji işi parlak renklerini korumasına izin veriyor mu?

Uçağını kaçırdığı için gergin hissederek, cevapsız bir arama var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Falin hariç herkesten gelen bildirimler arasında gezinirken arkamdan bir çift el gözlerimi kapatıyor. "Tahmin et kim?"

Çılgılık atarak en iyi arkadaşımınla yüzleşmek için dönüyorum ve onu toplayabildiğim en büyük ayı kucaklamasına sarıyorum. "Seni velet, endişelenmeye başlamıştım."

"Hayır, benim için asla endişelenme. Gandalf gibiyimdir, tam istediğim zaman gelirim." Yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor, kesinlikle koyu kırmızı rujunun izini bırakıyor ve beni kol uzunluğunda tutuyor. "Kendine bir bak, Bee. Kelimenin tam anlamıyla parlıyorsun."

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Gerçekten mi? Çok stresliyim ama burada olduğun için mutluyum."

Gözlerini kısar ve alaycı bir ses tonuyla şöyle der. "Son zamanlarda sikilmişsin. Bunu söyleyebilirim."

Göğsümü tutup şok olmuş gibi yapıyorum. "Ne? Bir bakıştan bunu anlamamanın imkânı yok."

"Yapabilirim. Bu bir yetenek. Ben buna sikiş radarım diyorum. Bilirsiniz, radar gibi, ama sikişmek için." Omuz silkiyor ve spor çantasını omzunda daha yükseğe çekiyor. "Bunu zaten biliyor olmalısın. Ethan'la ilk seferini nasıl bildiğimi hatırlıyor musun? Lafi açılmışken, burada olduğumu biliyor mu? Annesinin oğluyla mümkün olduğunca az zaman geçirmeyi tercih ederim."

Arabama doğru yan yana yürüyoruz, ben ne söyleyeceğimi düşünürken çıtırdayan yaprakların sesi sessizliği dolduruyor. "Artık onunla birlikte değilim. Sana söylemek istemedim çünkü çıldıracağını ve buraya gelmek için iş seyahatini kısa keseceğini biliyordum ama yaz sonunda beni aldatırken yakaladım."

Donup kalıyor ve çantasını düşürüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? O pislik *seni* aldattı *mi*? Ethan mı? Üzerinde yelkenli olan tişörtler giyen annesinin oğlu mu?"

İçimden yumuşak bir kahkaha patladı. "Tanrım, o gömleği unutmuşum."

"Beni ona götür. Aletini keseceğim." Yumruklarını sıkı ve sert bir nefes verdi. "Hayır, bu çok ileri gitmek olur. Onun yerine taşaklarını tekmeleyeceğim. Bırak da savaş botlarımı giyeyim."

"Gerçekten sorun yok, aşkım. Ben onu aştım. Cidden, beni aldatması hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan tekneydi. Ayrıca, başka biriyle tanıştım." Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum.

"Aman Tanrım, sikiş dürbünüm hiç yanılmıyor. Bana her şeyi anlatsan iyi olur." Arabaya ulaşıyoruz ve binmeden önce eşyalarını arkaya atıyor. "O kim? Nasıl tanıştınız? Penis boyu? Kullanabiliyor mu?"

Başımı sallıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. "Sana her şeyi anlatacağım. Hadi öğle yemeği yiyelim. Açlıktan ölüyorum, sen de öyle olmalısın."

"Bu yeni nazlı Blakey'den hoşlanmadım. Evet, beni besleyebilirsin ama cevaplara ihtiyacım var yoksa bana anlatman için sana gıdıklayarak işkence yaparım."

"Olmaz, önce seni bağlayacağım." Gıdıklanmaktan nefret ediyorum ve o da bunu biliyor, bu yüzden ağzımı sıkı tuttuğumda benden bilgi almak için son çare olarak bunu kullanıyor. O şeytani iblis.

"Oh, kulağa iyi bir zaman gibi geliyor. İşkence ve ipler. Tam bana göre bir gece." Ben caddeye çıkarken kahkahalara boğuluyoruz. Dikiz aynasından siyah, kaslı bir araba görüyorum ve gözlerimi deviriyorum. Damon'dan daha azını beklediğimden değil. Zaten zorba biriydi ve bu benim hedef olduğumu öğrenmeden önceydi.

"Brennan nasıl? Yine onunla yaşamak hoşuna gidiyor mu?" Falin camı açar ve avucunu arabanın dışına dayar.

"O iyi. Senin gibi çok meşgul. Sanırım biz konuşurken o Asya'da bir yerlerde. Onu özlüyorum. İşinde kat ettiği yolu ne kadar sevsem de, hiç boş vakti olmuyor." Tüm bunlar ortaya dökülürken, son zamanlarda Brennan'ı düşünmekten nasıl kaçındığımı fark ediyorum. Onu kaybettiğimi bilmek çok acı veriyordu.

tek bir akrabam kaldı ve o da ulaşamayacağım bir yerde. Diğer herkesi kaybettikten sonra, keşke onu yakınımda tutabilseydim.

"Neden bu kadar çok çalışıyor? Sanırım bu aptalca bir soru ama hayatta farklı yerlerdeyiz. Yuva kurmak istemiyor mu? Adı neydi, onunla bir aile kurmak?"

"Mischa," diyorum.

"Evet, o. Bayan Friendly." Haksız değil.

"Ona defalarca kredi almakta bir sakınca görmediğimi söylememe rağmen okul harcımı ödemek istiyor. Bunu duymak istemiyor. Ve Mischa ile aralarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, onu aldattığından oldukça eminim. Ya da belki de açık bir ilişkileri vardır, bilmiyorum." Omuz silkiyorum ve ana caddeye dönüyorum.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor alaycı bir şekilde.

Restoranın hemen önünde bir yer buluyorum ve cüzdanımı karıştırıp taksimetre için biraz bozuk para arıyorum. "Bu konuda. Uyku planlarında ufak bir değişiklik oldu."

Falin başını eğiyor, gözleri sorguluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Brennan'ın evinde kalamayız. Orası güvenli değil. Tüm detayları anlatacağım ama evet, Mischa'yla karşılaşacağından şüpheliyim." Taksimetreye birkaç çeyreklik atıp Falin'in eline uzanıyorum ve onu öne doğru çekiyorum. Oyuncak reyonundaki inatçı bir çocuk gibi olduğu yerde duruyor.

"O zaman nerede kalacağız? Arayıp bir otel odası ayırtayım mı?" Sesi endişeyle karışık.

"Bu tamamen sana bağlı," diyorum, birden midem bulanıyor. "Erkek arkadaşımın evinde onun iki seksi oda arkadaşıyla kalmanın senin için sorun olup olmadığına bağlı."

"Blake Alexandra Hyland, bana yeni erkek arkadaşın ve onun iki oda arkadaşıyla birlikte yaşadığını söylüyorsun, seks dürbünüm çıldırıyor ve bunu ilk kez mi duyuyorum?"

"Saç rengini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Platin sana çok yakışıyor," diyorum tatlı tatlı.

"Konuyu değiştirme, velet. Kıçın o restoranda bir sandalyeye sağlam bir şekilde oturduğunda, bana her şeyi anlatacaksın yoksa söz konusu kıçta dokuz numara savaş botumun izi olacak."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam, dramatik olmaya gerek yok. Sana her şeyi anlatacağım. Ama önce bir otel odası tutalım mı?"

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve "Bu birkaç şeye bağlı. Neye benziyorlar demiştin?"

"Seninle gelemem," diyorum gülerek ve telefonumu çıkarıyorum. "Erkek arkadaşım Damon'a mesaj atacağım ve bana Jasper ve Leon'un fotoğraflarını göndermesini isteyeceğim. Ama Fal, onlara bulaşmayacağına söz vermelisin. İşler..." Tereddüt ediyorum. "Karmaşık."

"Sana yine tam adını vermek üzereyim." Gözlerini kısar. "Hadi, o yuvarlak kıçını dövmeden önce yemeğe gidelim."

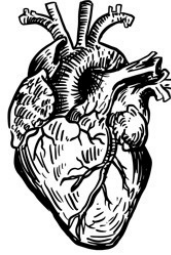
"Unutma, bu hafta benim doğum günüm." Gülümseyerek kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" diyor sırtarak. Arka taraftaki bir masaya oturuyoruz ve alışkanlıktan olsa gerek, tanıdığım biri var mı diye etrafı tarıyorum. Oturmamızın üzerinden iki dakika geçmeden kapı açılıyor ve üç adam da içeri giriyor.

Sanırım artık fotoğrafa ihtiyacım yok.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DAMON

BLAKE RESTORANIN KARŞISINDAN BANA BAKIYOR.

yapacağını biliyordum. Yine de çok kötü. İşimi şansa bırakmayacağım. Kameralarımız son iki gün içinde Blake'in evinin önünde aynı arabayı defalarca gördükten sonra olmaz.

Ona söylemeyeceğim. Onu daha fazla strese sokmak ve üzmemek için bir neden yok. Bu onun doğum günü haftası ve ben bunu onun için en iyisi yapmak istiyorum.

"Birkaç sandalye çekip onlara katılacak mıyız?" Leon soruyor. "Yoksa bu gizli bir şey mi?"

"Geldiğimizi zaten gördü, o yüzden biz de onlara katılabiliriz," diye cevap veriyorum.

"Tatlım, açlıktan ölüyorum. Sence burada iyi ne var?" Jasper birkaç üniversiteli gencin oturduğu masadan bir menü kapıyor ve onlara pis pis sırtıyor. "Blake dışında."

Kolunu yumrukluyorum, "kötü" kolu olduğunu umursamadan. Bu noktada, her şey için onu sağdığını ikna oldum. Ya öyle ya da hâlâ kullandığı ağır kesiciler çok işe yarıyor. Masaya ulaşıyoruz ve Blake'in arkadaşı Falin yavaşça başını çevirip bize bakıyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Blake, ses tonunda sinirlilikle soruyor.

"Kaba olma Blake. Bizi arkadaşınla tanıştır," diye araya girdi Jasper. Falin'i kontrol edişinde gizli saklı bir şey yok.

"Birkaç sandalye kapıp size katılmamızın bir sakıncası var mı?" Leon cazibesini ortaya koyarak soruyor.

Falin ve Blake sessiz bir konuşma yaparlar; geniş gözler ve kalkık kaşlar. Sonunda Blake yumuşar. "Peki, ben de tam Falin'e sizden bahsediyordum, sanırım zamanlama o kadar da kötü değil."

"Umarım her şey yolundadır?" Boş bir masadan bir sandalye kapıyorum ve Blake'e olabildiğince yaklaşıp avucumu kalçasına dayıyorum. Başını omzuma doğru eğiyor, böylece yanağına bir öpücük kondurabiliyorum.

"Henüz iyi kısımlara gelmedik. Bu arada ben Falin Sinclair'im." Dumanlı gri gözleriyle her birimizi inceliyor. "Sen belli ki Damon'sın," diyor bana. "Ve sanırım şu iri sarışın da Jasper." Leon'un az önce yanına bir sandalye çektiği tarafa dönüyor. "Peki sen Leon musun?"

"İyi tahminler," diyorum.

Omuz silkiyor. "Her zaman insanları okumanın bir yolunu bulmuşumdur. Polis bir ailede büyüdüm, kan bağı olmayanlar bile. Şef benim vaftiz babam, tüm departman üniversite mezuniyetime geldi. Bazı şeyler doğuştan gelir."

"Göz korkutucu... Hoşuma gitti." Leon'a bakıyorum ve kafasının içinde dönen çarkları şimdiden görebiliyorum. Falin, Bailey'i bulmamızda çok yardımcı olabilir.

"Silah kullanabilir misin?" Jasper soruyor.

Çenesini avucuna dayıyor ve Jas'a sırtıyor. "Elbette yapabilirim. Büyük, küçük. Hepsiyle başa çıkabilirim ve çıktım da."

Servis görevlisi siparişimizi almak için masamızda durdu ve dikkatimiz dağılmışken Jasper eğilip hem Blake'in hem de benim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle fısıldadı. "Sanırım aşık oldum."

"Kesinlikle olmaz," diye azarlıyor Blake kapalı dudaklarının arasından. "Ellerini en iyi arkadaşımdan çek."

"Tatlım, kıskandın mı? Merak etme, sen hâlâ bizim en iyi kızımızsın." Tam Blake masanın altından onun kaval kemiğine tekme atarken kaşlarımı kaldırıp uyarıyorum. "Ah, Tanrım! Bunlar ne, çelik burunlu botlar mı?"

"Hayır, ama fikir için teşekkürler," diyor muzip bir gülümsemeye.

Öğle yemeği sipariş ediyoruz ve hemen Leon ve Falin teknoloji dünyası hakkında sohbete dalıyorlar. Leon'un konuşkan olduğunu görmek güzel. Son zamanlarda çok çekingendi. Jasper ve ben ondan işle ilgili olmayan birkaç kelime bile zor alıyoruz.

Jasper'a fısıldıyorum, "Biraz rakibin olabilir, dostum." Alay ediyor ama Leon'a pis bir bakış fırlatıyor. Kahretsin, ortalığı karıştırmaya bayılıyorum.

"Düşünüyordum da, belki Falin ve ben Brennan'larda kalsak iyi olur. Orada yalnız kalmam ve siz de her şeye göz kulak olursunuz," diye öneride bulundu Blake.

"Asla olmaz. İkiniz için de güvenli değil," diyorum. Jasper da benimle aynı fikirde olduğunu söylüyor.

"Neler oluyor? Brennan'ın evi neden güvenli olmasın ki?" Falin soruyor.

Blake hiçbirimize fırsat vermeden cevap veriyor. "Bu insanlar var, kötü insanlar, benim peşimde olabilirler. Geçen gün kapımın önüne bir yığın fotoğraf bırakmışlar."

Falin'in ses tonu ciddileşir. "Neden insanlar senin peşinde olsun ki?"

Blake bakışlarımı karşılıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bizim yüzümüzden onu hedef alıyorlar. Bu grup Blake'le yakınlaştığımızı fark etmiş olmalı, bu yüzden gözümüzü korkutmaya çalışıyorlar ama merak etmeyin, ikinize de bir şey olmayacak."

"Neden sizin peşinizde olduklarını sormak ister miyim?" Falin lafı dolandırmaz. Bir insanda bunu severim.

Leon başıyla bana doğru işaret ediyor ve Jasper "Söyle onlara" diyor.

"Size her şeyi anlatamam, burada olmaz ama uzun lafın kısası... Jasper'ın kız kardeşi Bailey yaklaşık bir yıl önce kaçırıldı. Bazı arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve gece için ayrıldı ama

eve hiç dönemedi. Polis elinden geleni yaptıktan sonra, ki bu kesinlikle hiçbir şey değildi, okulu bıraktık ve şimdi günlerimizi onu bulmaya çalışarak geçiriyoruz." Elimi saçlarımın arasından geçirip nefesimi serbest bırakıyorum. Bailey hakkında konuşmayalı uzun zaman olmuştu, silahım şakağına dayanmış, sandalyeye bağlanmış birinden bilgi almadığım sürece.

Blake elimi sıktı ve bir özür mırıldandı. Bu onun için de yeni bir haber. Ona yaptığımız işin bazı yönlerini anlattım ama hikâyenin tamamını değil.

"Tahmin edeyim... Yöntemleriniz tam olarak doğru değil mi?" Falin sorar.

"Endişelenmene gerek yok," diye cevap veriyor Leon. "Her şey kontrolümüz altında ve onu bulmaya hiç olmadığımız kadar yakınız."

Falin, Blake ile göz göze gelerek sessizce mesajlarını iletir. "Kaybınız için üzgünüm. Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Eğer Blake için sorun yoksa, senin evinde kalabilirim."

Göğsümdeki gerginlik azalıyor ve başparmağımla Blake'in kalçasında daireler çiziyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Eğer odanızı çalabilirsek ben iyiyim," diyor gülümseyerek. "Ve siz de bize nefes almamız için biraz zaman vermelisiniz. Derslerden uzun bir hafta sonu tatilim var ve en iyi arkadaşım burada. Tatil dönemine kadar eğlenmek için tek şansım bu olabilir. O zaman bile ders çalışıyor olacağım."

Servis görevlisi tabaklarımızı teker teker önümüze bırakıyor ve yemeğe dalmadan önce ona teşekkür ediyoruz. Falin ısıklıklar arasında sodasından bir yudum alıyor ve "İşte bu yüzden buradayım. Hep çalışıp hiç oynamamak Blakey'i sıkıcı bir kız yapar."

"*The Shining*. Onu çok severim," diyorum.

Blake bana göz kırparak, "Ben *Elm Sokağında Kabus*'u tercih ederim," diye ekliyor.

Ona sırtıyorum. "Böyle devam et. Bir gün bunu söylediğine pişman olacaksın."

"Neden yap I hissetmek gibi Biz konuşmak hakkında daha fazla filmlerden daha mı iyi?" Jasper gözlerini aramızda gezdirerek söylüyor.

Blake bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Sebebi yok," diyor. Çok tatlı ve bunun farkında.

Falin değiş tokuşumuzu sırtarak izliyor. "Bu hafta sonu çok eğlenceli olacak."

Arabalarımıza doğru yola çıkarken kolum Blake'in omzunda sallanıyor. Günlerimin en zor kısmı ondan ayrı kalmak, ama Falin'in yanına yerleşmek istediğini biliyorum ve yapmamız gereken işler var.

"Birkaç şeyi kontrol etmemiz gerekiyor. Doğruca daireye git ve oraya vardığında kapıyı kilitle." Avucumu boynunun arkasına dolayarak onu bir öpücük için kendime çekiyorum. "Kendine iyi bak ve eğer bir şey görürsen ya da tuhaf bir şey hissedersen beni ara."

Onları Blake'in arabasına götürüyorum ve GPS takip cihazlarını algılayan uygulamamı açıyorum, kendi cihazım hariç arabasını temiz bulduğumda bir nefes alıyorum. Günde birkaç kez kontrol ediyordum. Çok dikkatli olamam. Onu güvenli bir şekilde bağladıktan ve uzaklaşmalarını izledikten sonra çocuklara dönüyorum.

"Biriniz sürebilir. Ben çok endişeliyim." Terli avuçlarım direksiyondan kayardı.

"Kahretsin, arabayı sürmemize hiç izin vermedin. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Jasper soruyor. Ona anahtarları atıyorum ve o da sürücü koltuğuna atlıyor. Leon arka koltuğa tırmanıyor ve ben de yolcu koltuğuna oturuyorum.

"Blake iyi olacak," diyor Leon. "Her yerde kameralarım var. Onların sınırları içinde bir yaprak düşerse uyarı alacağım." Omzumu okşuyor ama ben omuz silkiyorum.

"Ben iyiyim. Gidelim ve şu işi bitirelim." Leon başını sallar ve koltuğunda geriye yaslanır. Biliyorum, sesim

Bir pislik gibi. Sanki Bailey'i bulmak artık benim için önemli değilmiş gibi. Belki de bu kısmen doğrudur. Bir yıldan fazla oldu ve ben çok yıprandım. Blake beni hayata döndürdü ve onu kaybetmemin imkanı yok. Ne Bailey ne de başkası için. Eğer bu beni boktan bir arkadaş yapıyorsa, umurumda değil.

Blake'in evine giden arabanın geri kalanı sessizdi, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık. Arabadan inip çevreyi kontrol etmeye başladık, ancak araba yolundan her şey temiz görünüyordu. Blake'in yatak odasının penceresine ekstra dikkat gösteriyorum, hala güvenli olduğundan emin olmak için test ediyorum.

"Ray bizimle burada mı buluşacak?" Leon'a sordum. Daha önce bize mesaj atmış ve bir gelişme olduğunu söylemişti.

Leon telefonunu kontrol eder. "Kızlar az önce daireye geldi." Sırıttıyor ve ekliyor, "Ve görünüşe göre içki dükkanını satın almışlar."

"Bir bakayım," diyorum telefonunu kaparak. İşte oradalar, omuzlarında çantaları ve ellerinde şarap şişeleriyle arabadan iniyorlar. "İlginç bir hafta sonu olacak."

Leon kıkırdar. "İlginç demek yetersiz kalır. Falin'in Blake'in henüz görmediğimiz bir yönünü ortaya çıkardığını hissediyorum."

Haklı olabilir. Eğer öyleyse, görmek için sabırsızlanıyorum. Kızımın her tarafı mükemmel; utangaç tarafı, alıngan tarafı, inek tarafı. Beni taşaklarından yakaladı.

"Ray hakkında mı? Geliyor mu?" Ona hatırlatıyorum.

"Şimdi ona mesaj atıp bizimle içeride buluşmasını söyleyeceğim." Mesajı yazıyor ve eve yaslanıyor. "Umarım iyi haberleri vardır. Ama pek öyle görünmüyordu."

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum ama bu, çukurun içime daha da batmasını engellemiyor.

Jasper arazinin kendi tarafını bitiriyor ve yerinde olmayan hiçbir şey bulamıyor. Biz de içeri girip aynısını yapıyoruz. Ana mekanlarda küf kokusu var, sanki evin bir süredir

bir süredir boştu. Blake'in varlığı olmadan cansız. Kardeşi ve kız arkadaşı hangi cehennemde?

Ray Leon'a dışarıda olduğunu mesaj atıyor, biz de işimizi bitirip mutfak adasının etrafında toplanıyoruz. Ray, benim düşündüğüm orta yaşlı, bitkin, görevden alınmış polise hiç benzemiyor. Jasper'dan daha uzun boylu ve bir defans oyuncusu gibi yapılı, belki otuzlu yaşlarında ya da kırklı yaşlarının başında. Ağır bir New York aksanı var, ağzından çıkan ilk kelimelerden anlaşıyor.

"Güzel bir ofisiniz varmış," diyor Ray, etrafına bakınarak. "Neden bu kadar uzun süredir boş olduğunu biliyor musun?"

"Blake, hedefledikleri kişi, bizimle kalıyor. Burası kardeşinin evi. O ve kız arkadaşı iş için seyahat ediyorlar."

Ray başını sallıyor ve çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Bu konuda doğru olmayan bir şeyler var gibi. Senin kız... bunun kardeşi için normal bir davranış olduğunu mu söylüyor?"

"Evet, bildiğim kadarıyla," diye cevap verdim.

"Ondan daha fazlasını almaya çalış. Bu zenginlerin bir bahçıvan ya da temizlikçi bile tutmadan çekip gitmesi gibi değil." İşaret parmağını süpürgelikte gezdiriyor ve başparmağının arasında ovuşturuyor.

"Bizim için neyiniz var?" Leon sorar. Jasper telefonuyla uğraşmayı bırakır ve içeri girer.

Ray telefonunu çıkarıp bir araba fotoğrafını yakınlaştırıyor. Kameranın yakaladığımızın aynısı. Ama bu sefer plakayı net bir şekilde görebiliyor. "Etrafta dolandıklarını gördüğümde bu arabayı takip ettim. Beni oldukça manzaralı bir yolculuğa çıkardılar." Blake'in kampüsünün, Ana Cadde'nin ve son olarak da evimizin önünün birkaç fotoğrafını tarıyor.

Leon kaydırma yapmasını engellemek için elini uzatırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Dün," diyor. "Orası senin yerin, değil mi?" "Siktir!"

Adanın altındaki dolabı tekmeliyorum. "Bunu yapmamız lazım. geri dön."

"Bekle, bir şey daha var. Bu kızı tanıyor musun?" Ray bir sonraki fotoğrafa geçiyor; uzun, düz kahverengi saçlı, önlük giymiş bir kadın resmi. Gözlerimi kısıyorum ve aklıma geliyor. "Kahretsin. Evet, Blake'in arkadaşı. Adı Julie."

"Ben olsam onu kontrol ederdim. Dün birkaç takipçisi vardı, kötü niyetli görünmüyorlardı ama onlara güvenmiyorum."

Jasper'la göz göze geliyorum ve o da başını sallıyor. "Ray, çünkü tüm adreslere ve o plaka numarasıyla ilgili bulabileceğin her şeye ihtiyacımız olacak."

"Üzgünüm dostum, kontrol ettim ve plaka çıkmaz sokak. Yarış camiasında popüler olan sahtelerden biri."

Çenem o kadar sıkı sıkılmış ki zonklamaya başladı. "O kulübe geri dönmeliyiz. Hayalet bir kasaba olduğunu biliyorum ama arabanın oralarda bir şeyle eşleşip eşleşmediğine bakmalıyız."

"Bunu yapabilirim," diyor Leon. "Neden sen ve Jasper gidip arkadaşını kontrol etmiyorsunuz?"

"Peki ya Blake ve Falin?" Jasper soruyor. "Onları korumasız bırakmayı doğru bulmuyorum."

"Bizimle gelebilirler," diyorum. "Şimdi ona mesaj atacağım."

"Bugün benden istediğin başka bir şey var mı?" Ray soruyor.

"I

Birkaç saat içinde ateşli bir randevum var ve kendimi hazırlamam gerekiyor. Birkaç kez otuz bir çek ki sonuncusu ben olayım."

Sol parmağında bir alyans görüyorum. Zavallı kadın neye bulaştığını bilmiyor bile... ya da belki biliyordur. Adamla evlendi. "Karını dışarı mı çıkarıyorsun?"

Beni yüzüğüne bakarken yakalıyor ve kıkırdıyor. "Hayır, o evde çocuklarla birlikte. Bu genç ve ateşli. Yirmi bir yaşına yeni girdi." Ellerini birbirine sürtüyor ve sırtıyor. "Bu gece bana ihtiyacın varsa, yok. Anlarsın ya."

Leon omzuma sert bir el koyduğunda yumruklarım iki yanımda toplanıyor. "İyi geceler, dostum. Teşekkürler. Bir şey bulduğumuzda seni ararım."

Ray ayrılıyor ve yola çıkmadan önce bir plan üzerinde anlaşıyoruz. Leon kulübü tekrar araştırarak. Artık elinde arabanın sağlam bir fotoğrafı olduğuna göre, belki bir eşleşme yapabiliriz. Arabayı kullanan pisliği görürsek bonus puan. Blake ve Falin bizimle gelmek zorunda oldukları için heyecanlanmadılar ama ikna gücümü kullandım.

Çok geçmeden Julie'nin kampüsten birkaç blok ötedeki dairesine gidiyoruz. Ethan'inkine ne kadar yakın olduğunu fark ettim. "Burası kampüs konutları mı?" Blake'e sordum.

"Sayılır. Burada çoğunlukla yüksek lisans öğrencileri yaşıyor" diyor. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Gidip onu kontrol edeceksin," diyorum. "Ona notlara ya da başka bir şeye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Gerçekten bu kızın tehlikede olabileceğini mi düşünüyorsun?" Falin soruyor. "Bu yolculukta *Law and Order*'ın boktan bir bölümünü yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

Jasper onun yanında kıkırdıyor. "İyi bir tane."

"Önce onu aramalı mıyım?" Blake soruyor. "Habersiz gelmek tuhaf hissettiriyor."

Düşündüm taşındım ama sürpriz unsuruna karar verdim. Eğer tehlikedeyse, telefonunu izliyorlardır. "Hayır, telefonunu evde unutmuşsun gibi davranabiliriz." Bir blok öteye park ederken başını sallıyor. "Pekâlâ, ben Blake'le gideceğim, siz ikiniz de binanın köşesinde takılın. Tarife uyan araba var mı kontrol edin."

Silahımı kotumun içine sokup Blake'in kapısını açmaya gidiyorum. Alt dudağını çiğniyor, ama onun dışında güçlü duruyor. Eğilip fısıldıyorum, "Eğer içeride bir şey görürsek, deli gibi kaç, tamam mı bebeğim? Jasper'a koş, o seninle ilgilenir."

"Evet, tamam." Sesi endişeli bir fısıltı gibiydi. Onu kollarıma çekiyorum ve alnından öpüyorum.

Julie'nin dairesi zemin katta, ulaşması kolay. Blake zili çalmadan önce elimi sıktı. "Burada olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Birazdan göreceğiz," diyorum.

Cevap gelmeyince kapıyı birkaç kez sertçe tıklıyorum ve Blake onun adını söylüyor. Çenemdeki ağrı boynuma ve omuzlarıma doğru ilerliyor. Blake kapının kolunu çeviriyor ama kapı kilitli. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Kenara çekil," diyorum ve yumruğumla kapıya bir kez daha vuruyorum. Ayak sesleri duymayınca bir adım geri atıyorum ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeliyorum. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. "Julie!"

"Julie, ben Blake."

Koridorun sonundaki bir odadan müzik sesi geliyor ve Blake'le göz göze gelip arkama geçmesini işaret ediyorum. Silahımı çekip duvarın kenarlarına yapışıyoruz ve sesi takip ediyoruz. Kapı kapalı ama müziği tanıyorum... Nickelback. Çok garip bir seçim. Blake'in iri gözleri her hareketimi izlerken parmaklarımı kaldırıp üçten geriye doğru sayıyorum.

Birde, kapıyı kırıp açmadan önce kolu çevirip içeri bakıyorum. Julie çırılçıplak sırt üstü yatmış, ana kuzusu Ethan'dan başkası onu yatağın altından bir dildo ile sikmiyor. Yerlerinden fırlıyorlar, dildo Ethan'ın elinden fırlayıp duvara çarpıyor ve Julie kızışmış bir kediden daha yüksek sesle çığlık atıyor.

"Bu da ne böyle?" Ethan Julie'nin üzerine bir battaniye atarak bağılıyor. Sonra arkamda Blake'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bee?"

"Aman Tanrım, Ethan? Neler oluyor? Julie, şimdi de onunla mısın?" Blake bakışlarını her birinin suçlu yüzünde gezdirdikten sonra odanın içinde dolaştırır. Yatağa bakan bir tripodla kurulmuş bir kamera var.

"Dairemde ne halt ediyorsun?" Julie çığlık atıyor. "Çık dışarı!"

Kollarımı kavuşturup Ethan'a bakıyorum. Hâlâ boxer'ını giyiyor... Çok yazık, el işimi görmek isterdim. Beni tanıdığı anda anladım. Çenesi düştü ve

gözleri yuvalarından fırladı. "Sen mi?" Suçlayıcı bir parmakla işaret ediyor. "Banyodaki pislik sensin!"

Gülümsüyorum ve ses tonumu değiştiriyorum, böylece şakacı biri gibi görünüyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Seni hayatımda hiç görmedim."

"Bee, bu psikopatla birlikte misin?" Ethan'ın sesi titrer.

Blake bana gülümsüyor ve ben de kolumu onun omzuna doluyorum. "Evet. Ve bu psikopat bana bir kraliçe gibi davranıyor. Senden çok daha iyi."

"Neden hala buradasın?" Julie bağırıyor. "Ethan, gitmelerini sağla."

"Keyfini çıkar Julie," diyor Blake. "O tamamen senin."

"Ondan geriye ne kaldıysa," diyorum ve Blake'i apartmandan dışarı çıkarıyorum. Dışarı çıktığımızda ona sarılıyorum. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Gerçekten öyleyim. Sanırım buna ihtiyacım vardı. Artık onun hakkında zerre kadar suçluluk hissetmeme gerek yok."

"Asla yapmadın. O dünyanın pisliği, Angel. Ve seni bir daha asla rahatsız etmeyecek." Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu öpmek için kendime çektim. Dudakları çok tatlı ve bana karşı erime şekli de öyle.

Jasper ve Falin'in beklediği yere doğru yürürken, "Julie'ye yazık oldu," diyor. "Sanırım onun hakkında haklıydın."

"Beni sertleştiriyorsun. Bir daha söyle," diye takılıyorum. Gözlerini deviriyor. "Haklıydın."

I inlemek düşündürücü ve o
kırılmalar içine Kahkahalar. "Hadi, gidip şu ereksiyonla ilgili bir şeyler yapalım."

"Sen kesinlikle delisin," diyor.

Duruyorum ve onu Julie'nin binasının duvarına yaslıyorum, bana yaptıklarını hissetmesine izin veriyorum. "Çılgınca ve tamamen senin."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

DİZÜSTÜ BILGISAYARIM ODANIN ÖBÜR UCUNDAN BENİ ÇAĞIRIYOR. HENÜZ Yıllardır çalışmaya bu kadar ara vermemiştim ama Falin'in gözü üzerimde ve çalışmaya kalkarsam beni dövmele tehdit etti.

Falin'den bahsetmişken, o ve Jasper mutfakta glütensiz krep yapmanın doğru yolu üzerine kavga ediyorlar. Dün gece döndüğümüzden beri bir şey yüzünden birbirlerini boğazlıyorlar. Onu cidden evden çıkarmalıyım.

Damon arkasında bir şey tutarak yatak odasına giriyor. Yaramazlık yaptığında çok sevimli oluyor. "Mutlu yıllar. Falin uyanık olduğunu söyledi."

Gözlerimi ovuşturuyorum ve yanaklarıma yavaş bir gülümsemenin yayıldığını hissediyorum. "Teşekkür ederim. Gel sarılalım, dün gece seninle uyumayı özledim."

Hayatımda gördüğüm en güzel çiçeklerden oluşan bir buket uzatıyor. Koyu mor renkteler, o kadar koyu ki uzaktan siyah görünüyorlar. Diğer elinde siyah bir kutu var. "Bunlar hediyelerinin sadece ilki," diyor sırtarak yanımdaki yatağa yerleşirken.

"Bunlar muhteşem. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemişim. Nedir bunlar?" Vazoyu yan tarafa koyuyor.

ve tek bir sap çıkarır.

"Onlara siyah güzellik  akayıkları deniyor. Rengi bana senin saçlarını hatırlattı." Onu ba ımın yanındaki yastı a koyuyor ve e ilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Oturduğu yerden beni inceliyor, sanki bir tablonun konusuymu um gibi. Kendimi aynı anda hem sıcak hem de savunmasız hissediyorum. Ona teşekkür ederken sesim bo uk çıkıyor ama duygu dalgamı zapt ediyorum. Bugün benim doğum günüm, kutlanacak bir gün, tıkanmak için değil.

"Kutuyu a ." Aya a kalktım ve kutuyu titrek ellerinden aldım. Hediye ya da iltifat alma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Bu üzerinde  alı tı ım bir şey, özellikle de çocuklar hayatıma girdiğinden beri. "Umarım be enirsin."

"Bu senden. Alaca ımı biliyorum." Kutunun kapağını a tı ımda yüzüm kızarıyor ve ortaya muhteşem bir gümüş anatomik kalp kolye çıkıyor. Dikkatlice kadife kılıfından çıkarıp yakından bakıyorum. " ok güzel, bayıldım."

"Bu bir madalyon. Dur sana göstereyim." Elini uzatıyor ve kalbi dikkatlice avucuna yerle tiriyorum. " inde benim kanımla dolu bir  i e var."

Daha iyi bakabilmem için bana geri verdi. Biraz ürkütücü ama Damon bu. "Bir anlamı var mı?"

"Bu her şey demek. Yaşam gücümün bir parçasına sahip olmanı istedim, böylece her zaman seninle birlikte olurum. Birinin kanını taşımak ruhani bir ba ı payla tı ınız anlamına gelir. Büyülü bir niteliği var. Eskiden insanlar sevdiklerinin sa  tellerini mücevher olarak taşır ya da kıyafetlerine dikerlerdi ama bu daha iyi." Arkamı dönmemi işaret ediyor, saçlarımı yana topluyor, sonra kolyeyi boynuma takıyor. Kolye Bryan'ın ba parma ının izinin olduğu yerde asılı duruyor. Kendimi anda kalmaya zorluyorum, Bryan'ı ya da annemi düşünmek beni üzecek ve Damon bu kadar tatlı davranırken ihtiyacım olan son şey bu. "  te," diyor. "Senin için seve seve daha fazla kan d kerim Angel. Her parçam senin."

Kesik kesik nefes alıyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Teşekkür ederim.

Bu şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye."

Dudaklarımız normalden daha nazik bir şekilde birbirine değerken yüzümün iki yanını tutuyor. Dillerimiz birbirine dolanıp keşfederken göz kapaklarım kapanıyor. Dilini dudaklarıma değdiriyor, daha derine inmeden önce beni tadıyor, nefesimi yakalıyor.

Her şey kayboluyor -mutfaktan gelen sesler, ders çalışmanın stresi, peşimizdeki her kimse onun karmaşası. Sadece Damon ve ben varız. Dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Bir nefes tıslıyorum ve onun enerjisine karşılık veriyorum, alt dudağını emiyorum ve ısıırıyorum.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında, elimi gömleğinin altına sokarken. "Lütfen."

Damon geri çekiliyor. Gözbebeklerinin şiştiğini ve ağır nefes aldığını fark ediyorum. Ona ne yaptığımı görmek beni cesaretlendiriyor, sanki istediğimi alabilirmişim gibi. Gömleğini başından çekiştiriyor ve ellerimi göğsünde gezdirip dövmelelerinin üzerinde gezdiriyorum. Onun için yanıp tutuşuyorum ve eşofmanındaki şişkinlikten onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Avucumu boyunun etrafına sararak inlemesini sağlıyorum. "Arkana yaslan. Henüz kahvaltı etmedim."

Karnımı avuçluyor ve beni yatağa doğru iterek bacaklarını bedenimin iki yanına yerleştiriyor. Ona uzanıyorum ama ellerimi bir arada tutarak başımın üzerinde sabitliyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı ona doğru kaldırarak rahatlamak istiyorum.

"Şşş, bebeğim," diye fısıldıyor Damon. "Sadece arkana yaslan ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Damon vücudumdan aşağı doğru kayarak elini iç çamaşırlarımın bel bandına sokarken ellerimi yastığıma bırakıyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum ve iç çamaşırlarımı tamamen indirip bacaklarımdan çıkarmasına izin veriyorum. Beklentiyle titriyorum... bana dokunması, tadıma bakması, herhangi bir şey için kelimenin tam anlamıyla ölüyorum.

Parmağı yarığım boyunca kayıyor, ben kalçalarımı sallayana kadar durup klitorisimin etrafında dönüyor. "Çok ıslaksın." Parmağını ağzına sokup emiyor. "Her lanet gün senin lezzetli amını düşünüyorum."

"Oh, Tanrım," diye inliyorum. Tüm vücudum onun dokunuşuna uyum sağladı. Canlı ve yanıyor.

"İyi bir kız ol ve benim için genişçe yayıl." Yüzünü amıma gömüp dilini klitorisime bastırırken inliyor. "Siktir, Blake, tadın çok güzel."

Klitorisimi emiyor ve diliyle fiskeler vuruyor, yavaşça başlıyor ve ben ona karşı öğütürken kalçalarımın ritmine uyuyor. Yüzünü tamamen ıslattığımı biliyorum ama umurumda değil. Başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Bir parmağını içeri sokuyor, beni beceriyormuş gibi pompalıyor. "Damon, çok yaklaştım... Lütfen, durma." Klitorisimi emerek beni sıkıştırıyor ve orgazmım içimde fıç gibi patlıyor. Başını yerinde tutuyorum, tırnaklarım kafa derisini kazıyor ve orgazmı atlatıyorum. "Aman Tanrım... Bu... Bu... Bilmiyorum bile," diyorum nefes nefese kalarak.

Saçlarını serbest bıraktığımda olduğu yerde kalıyor, sularımın son damlasına kadar tadına bakıyor. "İnanılmaz," diyor vücudumu öperek. "Tüm hayatımı bacaklarının arasında yaşayabilirim."

Yanıma tırmanıp sırt üstü uzandığında gözlerim ağırlaşıyor. Beni kendine çekiyor ve ben de başımı onun atan kalbine yaslıyorum. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Muhtemelen bayılırdım."

"Bu teoriyi bugün test edelim mi?"

Göğsünü öpüyorum ve hafifçe doğruluyorum. "Bence Falin kapıyı kırardı."

Kesinlikle yapardı. Doğum günü planlarını gerçekleştirmesine hiçbir şey engel olamaz. Damon bile.

Elimi gövdesinde gezdiriyorum ve pantolonunun kemerinin altından geçirip sikinin dibiyle alay ediyorum. "Blake."

Bir gülümsemeyle boynunun kıvrımına sokulup öpüyorum, vücudunun gerginleşmesinin ve sesinin çatlamasının tadını çıkarıyorum. "Damon."

Avucumu uzun aletin etrafında sıkıyorum ve yavaşça dipten uca doğru okşuyorum, dudaklarından keskin nefes alışını içime çekiyorum. "Bebeğim, yapmak zorunda değilsin-" Başparmağım daireler çiziyor

Ucundaki nemi topluyor ve aşığıya doğru yayıyor. Kolları etrafımda geriliyor ve kalçalarını elime doğru kaldırıyor. "Siktir... buraya gel."

Gölümseyerek tişörtümü yukarı çekip çıkarıyorum ve üzerine oturuyorum. Kendi yolumu bulmaya bayılıyorum. Pantolonunu indiriyor ve beni kaydırıyor, sikini giriş yerimle hizalıyor. Parmakları kalçalarıma giriyor, beni tam istediğı yere götürüyor, sanki çaresiz bir adammış gibi. Tanrım, o içimde olmadan bir saniye daha dayanmamam.

"Sikimi kullan. Boşalana kadar sür beni." Sikini içimde gezdiriyor ve ben de tamamen üzerine oturana kadar santim santim onun boyutuna alışıyorum. "İşte böyle. Siktir, böyle çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarımı döndürüyorum, pelvisimi açıyorum, böylece klitorisim ona sürtünüyor. "Evet... çok iyi hissettiriyor." Göğsümü emiyor, ağrıyana kadar meme ucumu kemiriyor. Utanmadan sikine binerken dişlerinin lezzetli sızısını severek diğerini de ona yediriyorum. Onu kullanıyorum, tıpkı bana söylediğı gibi, orgazmımı hızlı ve sert bir şekilde kovalıyorum. Bunda tatlı bir şey yok. Ham ve ilkel. Birbirimize karşı kayan tenimiz, dudaklarımızdan kaçan inilti, parmakların ve dişlerin ısırması.

Sanırım kapıya vurulduğunu duyuyorum ama çok uzaklardan geliyor. Biz bir boşluk, bir balonuz. Sadece biz ve peşinden koştuğumuz zevk var. "Yaklaştım... Oh, Tanrım."

Damon kalçalarını yukarı itiyor, içime pompalıyor. O kadar derin ki, yemin ederim onu göğsümde hissedebiliyorum. "Döllerimle o kadar dolu olacaksın ki bütün gün içinden akacak. Bunu istiyor musun, bebeğim?"

"Evet, lütfen. İçime gel." Bacaklarımdan aşağı damlayan döllerinin görüntüsü zihnimi dolduruyor ve kontrolümü kaybediyorum. Boşalırken tüm vücudum titriyor ve sıkılıyor, onun adını haykırıyorum. Damon'ın kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve inleyip beni tutmadan önce beni horozunun üzerinde yukarı ve aşağı kaldırıyor.

İçime boşalırken çenesi geriliyor ve gözleri kapanıyor. "Siktir, Blake... Tanrım."

Göğsüne yaslanıp kulağımı kalbine dayadığımda o kadar mutlu oluyorum ki patlayabilirim. Onunla sarhoş oldum. Boşaldığı zamanki görüntüsüne asla doyamayacağım. Ya da dokunuşuma, içimde olmaya nasıl tepki verdiği. Bağımlılık yapıyor ve beni değiştirmesinden korkuyorum. Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim ama çok ileri gittim.

"Aynen." Ona karşı bir kahkaha attım ve boynumdaki madalyonla oynadım. "Bu geçirdiğim en güzel doğum günü ve saat daha sabahın 10'u."

"Buna sevindim. Sen her zaman en iyisini hak ediyorsun." Huzurlu bir sessizlik içinde uzanırken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Ta ki Falin tekrar kapıya vurana kadar.

"İşiniz bitti mi? Bitirmişsiniz gibi görünüyor. Kahvaltı hazırladık ve soğuyor."

"Dışarı çıksak iyi olacak," diyorum. Burada neler olup bittiğini hepsinin duyduğunu bildiğim için yanaklarım kızarıyor. Falin benimle dalga geçecek.

"Emin misin? Sadece iki kez geldin. Sanırım içinde bir tane daha var." Elini göğsümden geçirip bacaklarımın arasından geçiriyor ve bir parmağını içeri sokuyor. "Bu döllerini mümkün olduğunca uzun süre orada tutacağım."

Bu çok ateşli.

"Blake Alexandra, seksi kıcını buraya getir!" Falin bağılıyor.

Damon iç geçiriyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hep böyle midir?"

Geniş bir sırtışıla, "Evet. Sarhoş olmadığı sürece, o zaman daha da yüksek sesle konuşuyor." diyorum.

"Eğlenceli." Kıyafetlerimizi almak için ayağa kalktı. "Burada yemek ister misin? Yatakta kahvaltı?"

Bu düşünce çok tatlı ama ben herkesle birlikte olmayı tercih ederim. "Hayır, sorun değil. Kalkmaya hazırım."

Jasper ve Falin tartışmaya devam ederken biz de lastik gibi krepleri ve pastırmayı yiyoruz. Çok eğlenceli. Eğer Jasper Falin'e ulaşacağını düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecektir. Leon'un da keyfi yerinde, daha çok gülümsüyor.

Onunla tanıştığımndan beri gördüğümnden daha fazla. Çocuklara baktığımda, geçen gece bizi izlediklerini düşününce hâlâ kızarıyorum. Bu konuda hiçbir şey söylemediler, bu yüzden konuyu açarken kendimi garip hissettim. Zaten ne istediğimi bilmem gerekirdi, ki bilmiyorum. Bu yüzden en iyisi olduğu gibi bırakmak, zaman zaman kalçalarımı sık mama neden olan sıcak bir anı.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Damon bir lokma krep yutarken soruyor. "Ne istersen, senindir." "Bu öğleden sonra alışverişe gidiyoruz," diye a r a y a giriyor Falin. "Daha sonra yapacağımız gösteri için mükemmel kıyafetler bulmamız gerekiyor." "Gösteri mi?" Damon soruyor.

"Evet, sana söylemeyi unuttum. Falin bize bu akşamki perili burlesk gösterisi için bilet aldı. Eğlenceli görünüyor. Belki siz de gelmek isterseniz hâlâ bilet vardır."

Falin kaşlarını kaldırır. "Hayır, hayatta olmaz. Bu gece kızlar gecesi. Doğum günün olduğunu biliyorum Blakey, ama bu gece hepimizin."

Omuz silktim ve çocuklardan *özür diledim*.

Damon bakışlarını ona diyor. "Perili bir burlesk gösterisinde tam olarak neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu da eğlencenin bir parçası. Bir kıyafet kuralı var, bu yüzden kostümlere ihtiyaç var. Bize bir gün ayırabileceğini mi düşünüyorsun, aşık çocuk? Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, silahını bana ver. Blake'i güvende tutabilirim." Falin sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve Damon'la doğrudan göz teması kuruyor. O kadar uzun süre ki ben bile rahatsız olmaya başladım.

Yine de, ben yüzleşmeyi seven biri değilim.

Damon çenesini ovuşturuyor ve bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Kızlar gününün tadını çıkarın." Cüzdanını karıştırıyor ve birkaç banknot çıkarıp Falin'e uzatıyor. "Blake ne isterse alır."

Neredeyse suyum masanın üzerine tükürecektim. "Damon, sen-"

"Blake." Gözlerindeki parıltıdan onunla tartışamayacağımı anlıyorum.

Falin ayağa kalkar ve tabağını mutfağa getirir. "Pekâlâ sürtük, hadi alışverişe gidelim."

Şehirdeki Cadılar Bayramı mağazasını ziyaret ettikten sonra bazı son rötuşlar için yakındaki alışveriş merkezine giderek çok iyi vakit geçirdik. Alışverişimizi tamamladıktan sonra Leaf and Ladle'da öğle yemeği için durduk ve Falin kafam büyüklüğünde çikolatalı pasta getirterek beni şaşırttı. Garson ona orada genellikle mutlu yıllar şarkısı söylemediklerini söylediğinde, "bir kevaşe gibi kokuyorsun ve öyle de davranıyorsun" gibi harika eklemeler içeren kendi yüksek sesli, akortsuz yorumunu söylemeye devam etti. Sanırım onun sevgi dili beni utandırmak.

Günün beklenmedik yanı Damon'ın beni gerçekten yalnız bırakmasıydı. Ne bir mesaj, ne bir arama, ne de rastgele bir görünme. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Falin'le aşırı dikkatli olamayacak kadar çok eğleniyordum. Ama belki de onun yapışkanlığına alışmıştım, çünkü bütün gün madalyonuma dokunup durdum ve yanımda olmasını diledim. En çok hangi kostümü seveceğini merak ettim ve Freddy eldivenini gördüğümde kalbim yerinden fırladı. Elbette satın aldım, ona verdiğimde alaycı yorumunu duymak için heyecanlıydım.

Ben dışarıdayken Brennan doğum günümü kutlamak için mesaj attı. Kısa bir mesajlaşmaydı ama beni yarın arayacağına söz verdi. En azından hayatta olduğunu biliyorum. Doğum günümde isteyebileceğim tek şey bu.

Eve döndüğümüzde, Falin ve ben hazırlanırken çocuklar Jasper'ın odasında birinci şahıs nişancı oyunu oynuyorlardı. My Chemical Romance'i bangır bangır çalıyor ve şarkı sözlerini avazımız çıktığı kadar söylüyoruz. Saçlarımın bir kısmını geriye çekip yarım at kuyruğu yapıyor ve geri kalanına biraz hacim kazandırıyor. Kendimi üniversiteye geri dönmüş gibi hissediyorum.

beni derslerimi bırakıp birkaç saatliğine dışarı çıkmaya zorlarken emo müzik dinliyorum.

Saçım ve makyajım yapıldıktan sonra, siyah dantel korse ve gotik bordo ve siyah etekten oluşan kıyafetimi giyiyorum. File çoraplarımı ve savaş botlarımı giyiyorum ve Damon'ın kolyesinin yanı sıra bir gerdanlık ve birkaç bilezikle aksesuarlarımı tamamlıyorum.

"Son olarak," diyor Falin, daha önce satın aldığımız gerçekçi görünümlü diş kutusunu bana uzatarak. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Aynı anda o da kendi kıyafetini giyiyor ve ardından iyi yerleştirilmiş birkaç sahte kan damlasıyla görünümü tamamlıyoruz. Sonunda aynaya bakıyorum ve bana bakan kişinin ben olduğuma inanamıyorum. Çok seksi görünüyorum, lanet olsun, kendimi bile becerirdim, çok seksi. Falin de öyle, ama bu yeni bir şey değil, o her zaman harika görünüyor.

Sanırım son zamanlarda okul stresi beni gerçekten etkiledi. Gala dışında kendimi rahat kıyafetler ya da önlükler dışında bir şeyle görmedim ve Ethan'la çıktığım onca yıl boyunca kesinlikle böyle makyaj yapmamıştım. Cadılar Bayramı'nda bile çok kışkırtıcı giyinmemden ya da doğal olmayan makyaj yapmamdan nefret ederdi. Falin'i ondan hemen soğutan şeylerden biri de buydu.

"Çok seksi görünüyorsun, Blakey. Bu gece bir sürü bedava içki alacağız." Başına hafif bir saç spreyi sıkıyor ve siyah rujunu tazeliyor.

"Damon'ın bize verdiklerinden bir miktar paramız kalmadı mı?" Ben soruyorum.

Falin başını öne eğip ve sırıtır. "Yani? Bu bedava içki kabul edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Hadi, seni tuttum. Bu gece eğlenmene bak ve hiçbir şey için endişelenme."

Doğru. Bunların onun meşhur son sözleri olduğuna eminim.

Damon kapıyı çaldı ve elinde bir pastayla yatak odasına geldi. Beni gördüğünde olduğu yerde donup kaldı. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve ben de o anki tepkimle

Kendimi örtecek bir şey. Geleceğinden emin olduğum sert sözlerle hazırlanarak ayaklarıma bakıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. "Sana bakmama izin ver." Vücudumu yavaşça incelemesi tenimi karıncalandırıyor ve aç bir gülümseme gösterdiğinde midem bulanıyor.

"Çok ateşli değil mi?" Falin aynaya dönüp Damon'ın tepkisini izliyor.

"Sıcak" bunu anlatmaya yetmez bile. Vay canına, Angel. Sen yürüyen ıslak bir rüyasın." Dişlerimi göstererek gülümsüyorum ve işaret parmağıyla ucunu hissetmek için uzanıyor. "Bunları daha sonra takacaksın."

Eli boynumdan aşağı iniyor ve zar zor zapt ettiğim göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Ve bu... hepsi."

"Bunu ayarlayabiliriz," diyorum, hissettiğim kadar dik durarak. "Orada ne var?"

Eski bir stand gibi görünen muhteşem pastayı bana uzatıyor. "Bayan Langston daha önce sizin için bıraktı. Alerjen dostu, bundan emin oldu."

"Çok tatlıydı. Daha sonra gidip ona teşekkür etmeliyim. Doğum günüm olduğunu ve alerjilerimi nereden bildi?"

Sırıttıyor. "Açıkçası senden bahsedebildiğim herkese bahsediyorum.

Zavallı kadın muhtemelen benim övgülerimden bıkmıştır."

Gülüyorum ve pasta standını şimdilik şifonyerin üzerine koyuyorum. "Ah, neredeyse unutuyordum. Sana bir hediye aldım."

"Ne? Ama bugün senin doğum günün," diyor şaşkınlıkla. Çantadan Freddy Krueger eldivenini çıkarıp sırtarak ona uzatıyorum. Görür görmez başını sallıyor ve kısa bir kıkırdama çıkarıyor.

"Mecburdum," diyorum. "Dene bakalım!"

Falin elleri kalçalarında bu alışverişi izliyor ve bize deliymişiz gibi bakıyor. Ki öyleyiz, yani sorun yok.

Eldiveni kaydırarak takıyor ve ben gülüp onu itene kadar yüzümün önünde birbirine vuruyor. "Şimdi bunun için çok varsın. Sadece bekle."

"Pekâlâ, bu gariplik her neyse ne yazık ki sona ermesi gerekiyor. Gitmeliyiz yoksa geç kalacağız," diyor Falin.

Damon'ın yanağına hafif bir öpücük konduruyorum ve Falin elimi tutup beni odadan dışarı çekerken koyu kırmızı rujumdan bir leke bırakıyorum.

"Size eşlik edeyim," diyor. "Sizi oraya bırakabilirim. Adres nedir?"

"Biz iyiyiz," diye cevaplıyor Falin. "Eğer çok fazla içersek Uber'e geri döneriz."

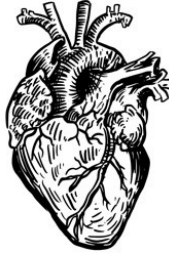
Damon bakışlarımla buluşuyor ve Falin'in tartışmasına fırsat vermeden sözünü kesiyorum. "Arabaya ihtiyacımız olursa seni ararım."

Hepimiz evde olduğumuz için park yeri sınırlı olduğundan sokağın aşağısına park etmek zorunda kaldım, bu yüzden arabaya birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Damon'ın eli elimde, beni şimdiki zamana bağlı tutuyor. Gecenin keskin esintisi tenimi üşütüyor ama kendimi canlı hissediyorum, sanki rüzgarın fısıltıları olasılıklarla uğulduyor. Arabama ulaştığımızda kuru yapraklar önümüzdeki yola saçılıyor. Damon'ın tutuşu sıkılaşıyor ve beni arkasına çekiyor.

"Sorun nedir?" Onun zaten fark ettiği şeyi görmeden önce soruyorum. Arabam tamamen harap olmuş.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DAMON

"KESİNLİKLE OLMAZ. GITMİYORSUN." BİR SÜREDİR

Falin on dakika boyunca Blake'le şovlarına gideceklerini söyledi.

"Polisleri çağırmadığımız sürece, burada oturmanın ne işe yarayacağını anlamıyorum. Eminim siz her şeyi kontrol altına alacaksınız. Bugün hâlâ Blake'in doğum günü. Bunun onun gününü mahvetmesini istemiyorum." Hâlâ şok içinde arabasına bakmakta olan Blake'e sarılıyor.

Elbette, her şey kontrolümüz altında... Eğer bizimle kimin uğraştığına dair hiçbir fikrimiz olmadığını kastediyorsa. Öfke yüzeye çıkıyor ama diğer dikiz aynasını yumruklamak gibi pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu bastırıyorum.

Bunu kim yaptıysa, vur kaçtan başka bir şey değilmiş gibi göstermiş. Sürücü tarafının tamamı, kapıyı ezecek kadar büyük bir güçle yandan çarpılmış. Hemen adamları aradım ve arabayı yoldan kaldırmama yardım etmeye geliyorlar.

"Gerçekten hâlâ dışarı çıkmak istiyor musun?" Blake'e sordum. Yapmak istediğim son şey, tesadüf olsun ya da olmasın, bunun onun gününü mahvetmesine izin vermek.

Falin tutar Blake at kollar uzunluk vebir şeyler fısıldar düşük yeterli o I yapamam Duydum.

Blake başını sallar. "Falin'in Doğru. Tabii ki Biz gidiyor için Ara Bu içine bütün gece oturup hayıflanmamız için bir neden yok. Giyindik kuşandık ve ben hâlâ doğum günümün tadını çıkarmak istiyorum." Tabii ki bunu söyleyecekti. Arabaya yaslandım.

Ben düşünürken bacağım titriyor. "Tamam, ama ben de seninle geliyorum." Falin'in ağzını açmaya başladığını görünce araya giriyorum. "Tek seçenek bu. Sana daha önce de söylemeye çalıştım, Blake şu anda güvenli değil. Yani ya ben gideceğim ya da o kalacak."

Yanından geçen bir arabanın vınlaması Blake'i soluk soluğa bırakacak kadar ürkütür. İster kabul etsin ister etmesin, sarsılmıştı ve bu hiç de iyi değildi. Gözlerimiz kilitleniyor ve sonunda bana hak vererek başını sallıyor. Kız kıza alışveriş gezisi konusundaki ısrarı beni daha önce durdurmamıştı. Blake bugün bir dakika bile gözümün önünden ayrılmadı.

Çocuklar geldikten ve arabayı Leon'un yerine koyduktan sonra anahtarlarımı alıp kapıyı açıyorum ve hızlıca bir sigara içerken kızların yerleşmesini izliyorum.

Leon, elinde Blake'in anahtarlarıyla oraya yöneldi. "Orada buluşalım mı?"

"Evet, ama tedbirli ol. Kızmalarını istemiyorum. Ama sen benimlesin, değil mi? Bunun bir kaza olmasına imkan yok."

Omuz silkiyor ve Blake'in arabasına bakıyor. "Söylemesi zor ama bu şartlar altında risk almamalıyız."

"Jasper yukarı mı çıktı?" diye sordum.

"Evet, sanırım ilaçlarını falan alması gerekiyordu ama merak etmeyin, arkanızdayız."

Omzunu okşuyorum ve sigaramı botumun altında eziyorum. Çok endişeliyim ama Blake için kendimi toparlamalıyım. Bu gösteriye gideceğiz, eve döneceğiz ve sonunda Blake'e gerçek hediyesini verebileceğim. Başka hiçbir şey bunu mahvedemez.

Yerel fuar alanında kurulmuş büyük bir çadır olan alana varıyoruz. Her yer kostüm giymiş insanlarla dolu. Bazıları tamamen makyajlı ya da maskeli, bir adam ayaklıklar üzerinde yürüyor. Sırada bekleyen misafirlerin gergin kahkahaları ve çığlıkları, gizli hoparlörlerden gelen uğursuz bir müzik parçasıyla birlikte havayı dolduruyor.

Falin Blake'i önüne çeker, ikisi de heyecandan sersemlemiştir. "Bu çok eğlenceli görünüyor! Aman Tanrım, şu adamın kostümüne bak." Başsız atlı gibi giyinmiş birini işaret ediyor. Ben bile kostümün oldukça hasta olduğunu kabul ediyorum.

Titreyen jack-o'-lanternler ve sahte örümcek ağları mekânı süslerken, korkutucu aktörler etrafta dolaşarak masum misafirlerin omuzlarına dokunuyor. Blake'e dokunmasalar iyi olur. Hiç havamda değilim.

"Hadi biraz selfie çekelim," diyor Falin telefonunu çıkararak. Blake'le birlikte çadırın arka plan olduğu birkaç fotoğraf çekiyorlar. "Damon, Blake ile bir tane ister misin?"

Boğazımı temizliyorum. Çift olarak birlikte hiç fotoğraf çektirmedik. Blake'in sadece ona ait kaç tane fotoğrafım olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Tabii ki."

Onu kendime çektim ve kameraya gülümsedik. Sonra yanağımı öpmek için dönüyor, ama dudaklarını yakalamak için zamanında hareket ediyorum. Onu tatmak mide kaslarımı gevşetiyor, vücudum rahatlıyor. Falin'le birlikte olması için ona alan tanımak için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor.

Ayrıldığımızda arkamızdan birinin ıslık çaldığını duyuyorum. "I luuuv a pre-showww," diye mırıldanıyor adam. Yaklaşık bir metre boyunda, korsan kostümü giymiş ve sarhoş olduğu her halinden belli, ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Onu bir daha öp... bu sefer yüzünü bana dön."

"Romu bırak Jack Sparrow," diyorum dişlerimi sıkarak. Falin hâlâ telefonunu çıkarmış, büyük ihtimalle kaydediyor.

"Aman Tanrım." Ellerini dengesizce havaya kaldırıyor ve bir adım daha yaklaşarak tökezliyor, tam arkamızdaki insan grubuna çarpıyor. "Ama insanların bakmasını istemiyorsan... o zaman bu boku... evde yap, anlıyor musun?"

Blake elimi tutup sıktı. "Buna değmez." Elbette haklı ve onun için burada olmalıyım. Eğer bu pisliğin suratına bir yumruk atarsam, dışarı atılırım. "Sanırım elma şarabı kokusu alıyorum. Bize biraz getirebilir misin?"

Oflayıp pufluyorum ve arkamıza bakarak sarhoş korsanın çenesini kapatıp kapatmadığını kontrol ediyorum. Neyse ki tökezleyerek sıradaki yerine geri döndü. Geri çekildiği için şanslı. Başımı sallayıp başka bir şey isteyip istemediklerini sorduktan sonra iplerin altından geçip yiyecek stantlarının olduğu yöne doğru yürüyorum. Ciğerlerimi havada asılı kalan duman ve baharat kokusuyla doldurup sinirlerimi yatıştırmalarına izin veriyorum. Bir sigara daha içebilirim ama Blake'i gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Standa ulaşıyorum ve üç tane sıcak elma şarabı ve biraz su ısıtıcısı mısırı sipariş edip nakit ödüyorum. Beklerken telefonumu kontrol ediyorum.

Leon: Geldik. Jas aldığı ilaçlardan dolayı oldukça kötü durumda. Ne kadar yardımcı olur bilmiyorum ama ben sıranın etrafında takılacağım. Bize de bilet aldım.

Mükemmel, teşekkürler. Arkamızdaki korsana göz kulak ol. Adam kafayı bulmuş ve ağzından salyalar akıyor.

Leon: Anladım.

İçkilerimizi alıp yanlarına gittiğimde sıra ilerliyordu. İçeri girdiğimizde, ön tarafa yakın koltuklar buluyoruz. Sirk gibi kurulmuş, ortada büyük bir sahne ve her tarafta oturma yerleri var. Tüm çadır kırmızı ışıkla yıkanırken, sis makineleri zeminde ağır ağır ilerleyen sisler püskürtüyor. O ürkütücü müzik burada, en az yüz kişinin gevezeliğinden bile daha yüksek. Elma şarabını içerken Blake'in bacakları heyecanlı bir enerjiyle titriyor.

"Bu çok iyi," diyor. "Bunlardan birkaç tane içersem kesinlikle kafam güzel olacak."

Benimkinden biraz içiyorum ve sıcak yanığın boğazımdan aşağı kaydığını hissediyorum. Haklı, içkiyi eksik etmemişler. Bu kadar kalabalık bir yerde bu kadar çok insan olması beni huzursuz ediyor. Dışarıdayken durum farklıydı ama burada sanki çadır bizi yutuyor. Zombi gibi giyinmiş bir çift yanımdan geçip Blake'in yanına kayıyor, o kadar yakınlar ki kalçaları birbirine değiyor. Elini tutup nazıkçe sıkıyorum ve elma şarabımdan uzun bir yudum daha alıyorum.

"İyi misin?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Evet, iyi. Sadece burası kalabalık." Ellerini boynumun arkasına doluyor ve yumuşak bir öpücük için beni kendine çekiyor. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum, dudaklarının tadına bakıyorum ve nabzımın sakinleştiğini hissediyorum.

"Başka bir bedava gösteri daha," diyor arkamızdan bir ses. *Mükemmel*. Yine o korsan puşt olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. İğrenç öpüşme sesleri çıkarıyor ve "Kissssyyy... *hic...* kissshyyy." diye inliyor.

Ona yapmak istediğim her şey aklımdan geçiyor. ağır çekim bir montaj gibi. Onu bu çadırdan boğazından tutup nasıl sürükleyeceğimi ve toprağa nasıl atacağımı. Blake'e bakmaya cüret ettiği için gözlerini teker teker oyardım. Çılgınlıklarının sesi benim kişisel senfonim olurdu. Zavallı dilini kesip boğazına sokana kadar notaların havada süzülmesine izin verirdim.

Blake parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, tırnaklarıyla kafa derimi kaşıyor ve ben gözümü kırpıştıtararak şimdiki zamana geri dönüyorum. "Bak, sanırım başlıyor."

Sahnenin ortasında iskelet gibi giyinmiş bir adamın üzerinde spot ışıkları parlıyor. "Gecenin yaratıkları, vampir cadalogların ve uğursuz sirenlerin sizi büyüleyeceği ve şeytani cazibeleriyle tuzağa düşüreceği *Kabus Malikanesi*'ne hoş geldiniz. Korkunç cazibe ve ürkütücü maskelerin en derin ve karanlık fantezilerinizi uyandıracığı yer. Hayali sanatçılarımız ve hayalet göstericilerimiz duyularınızı harekete geçirecek ve kemiklerinizi ürpertecek. Her ikisine de meydan okuyan gösterilere tanıklık edin

Tehlikeli derecede çekici oyuncularımız coşku ve dehşet arasındaki çizgiyi bulanıklaştırırken, yerçekimi ve ölümlülük. Heyecan verici, değil mi? Ama uyarıma kulak verin: Kalbi en kara olanlar bu duvarların içinde kendilerine kalıcı bir yuva bulacaklar. Ruhunuz saf kalırsa, buraya nüfuz eden baştan çıkarıcı karanlık tarafından lekelenmemişse, çıkışı sağınızda bulacaksınız. Geri kalanınız için... umarız sonsuzlukta geçireceğiniz zamandan keyif alırsınız."

Blake ve Falin kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkışlıyor ama ben hâlâ kırmızı görüyorum. O lanet korsan arkamdan bağırıyor, küfürler savuruyor.

"İlk sanatçımız, Vampirin Kucaklaşması adlı gösterisiyle Gölgelelerin Sevgili Sahibesini." İskeletor sahneyi terk eder ve ışıklar yanıp sönerken düşük kan kırmızısı bir renge dönüşür.

Görüntüler tuval duvarlarına yansıtılır, gölgeler ve titrek ışıklar süzülürken unutulmaz bir melodi çalmaya başlar. Blake'in giydiğine benzemeyen uzun gotik bir elbise giyen, gür siyah saçlı muhteşem bir kadın sahnede süzülüyor. Yavaş, hipnotik hareketlerle, kalçalarını sallayarak ve kollarını hareket ettirerek hareket ediyor.

Blake elimi sıkarak, "Vay anasını, çok seksi," diye fısıldıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Senin kadar ateşli değil," diyorum, birbirine dolanmış ellerimizi kalçasına dayayarak.

Müzik ilerledikçe hareketleri de onu takip eder. Avını takip ederek yerde sürünüyor ve eteğinin bir katını çıkarıyor.

"Taaaake it offfff baaabyyyy!" diye bağırıyor korsan, iki parmağı ağzındayken ıslık çalmadan önce.

Falin, solumuzdaki çiftin kıs kıs gülmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle, "Ne sikim bir alet," diyor.

Gösteri devam ediyor, dansçının umurunda değil. Ama ben fokur fokur kaynıyorum. Onun gibi pislikler Blake gibi insanlarla aynı alanı paylaşmamalı. Dansçı baştan çıkarıcı bir şekilde sıçrayıp yere iniyor ve daha da etkili olması için saçlarını savuruyor. Müzik

Kreşendo yükselir ve ön sıradan şaşkın bir adamı çekerek sahnenin ortasındaki tahta bir sandalyeye oturtur. Adamın etrafında dans ediyor, onunla oynuyor, geri çekilmeden önce kolunu ısıtıyormuş gibi yapıyor. Bir katman daha çıkararak, artık üzerinde sadece bir korse ve külotla adama doğru süzülüyor ve müzik bittiğinde baştan çıkarıcı bir şekilde adamın boynunu ısıtıyor, geri çekilerek kanlar içinde olduğunu gösteriyor.

Kalabalık kükrüyor; ben bile alkışlıyorum. Ama korsan dikkatimi dağıtıyor, önündeki kişinin kafasına tutunuyor ve onu ayakta durmak için kaldıraç olarak kullanıyor. Sıranın içinden çıkışa doğru sallanışını izliyorum.

Başka bir şey düşünmeden Blake'e doğru eğildim. "Gidip biraz daha içki alacağım. Hemen dönerim."

Başını sallıyor ve bakışlarını ileriye odaklıyor, iskelet adam sahneye girerken alkışlıyor. Dikkatleri üzerime çekmemek için yavaşça sıramızdan çıkıyorum. Onu rahat bırakmam gerektiğini biliyorum. O benim zamanımı ya da enerjimi hak etmeyen sarhoş bir pislikten başka bir şey değil, ama o kadar gerginim ki, sadece şiddetten gelen rahatlama için derim karıncalanıyor.

Yumruklarım yanımda sıkılı halde, birkaç müşterinin yanından geçerek dışarı çıkıyorum, gözlerim sadece bir kişiye odaklanmış durumda. Onu görüyorum, yiyecek ve içecek alanına doğru ilerliyor ve göğsümde beklentinin ürpertisi yükseliyor. Arkasından yaklaşarak içki satan küçük standın önünde sıraya giriyorum. Birkaç katlanır masanın arkasında, elma şarabıyla dolu soğutucular ve mataralarla iki kostümlü genç kadından başka bir şey değil.

"Neeeed a whis... key... dub-ble. Ve bir beeeer... o im-por-ted saçmalıklarından hiçbirisi. Bana... bana bir Coorsss ver." İki kadın birbirleriyle göz göze gelir ve seksi bir cadı gibi giyinmiş olan kadınlardan biri konuşur.

"Efendim, müdürümüzü çağırmam gerekecek. Burada fazla servis yapmamıza izin verilmiyor. Lütfen kenara çekilin, birazdan sizinle ilgileneceğiz." Önümdeki kişiye eliyle işaret ediyor ama korsanın buna tahammülü yok.

"Lanet olsun bu saçmalığa!! Ben para ödeyen bir küfür müşterisiyim ve tanrımı istiyorum... lanet olası driiink!" Dudaklarının kenarından tükürükler akıyor ve yumruğunu masaya vuruyor. Kadınlar geri çekiliyor, içlerinden biri telefonuyla konuşuyor.

Bu kadarı yeter. En tatlı gülümsememle sıraya girip cadıyla konuşuyorum. "Hey, onunla ben ilgilenirim. Bunun için çok üzgünüm. O benim amcam, kafası pek yerinde değil. Bir bira alabilir miyim ve onu bütün gece saçından uzak tutabilir miyim?" Birkaç yirmilik çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum. "Zahmetin için."

Başını sallıyor, küfürler savuran ve tökezleyen korsana bakıyor, sonra da bana bir kutu Bud uzatıyor. Ona teşekkür ediyorum ve korsanın yanına gidiyorum. "Ne istiyorsun? Ohhh... ben sevgi dolu çocuk... nerede senin güzel kız arkadaşın?"

Kolumu omzuna atıp ona birayı gösteriyorum. "Bak sana ne aldım. Bu birayı ister misin?" Biraya uzandı, ama ben onu tersledim. "Buraya gel, serinlemek için sessiz bir yer bulalım."

Birayı yem olarak kullanarak onu stantlardan uzaklaştırıp fuar alanının karanlık kısmına doğru götürüyorum. Gösterinin gürültüsünün ve dışarıdaki müşterilerin boğuk seslerinin kaybolacağı kadar uzaklaştığımızda, kutuyu kırıp ona uzatıyorum. Cebimden bir sigara çıkarıp yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum.

"Başka var mı?" diye soruyor, sigaramı göstererek.

Önünde tutuyorum. "Sigara ister misin?" Her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek soruyorum. Göğsümdeki baskı patlamaya hazır, artık kendimi tutamıyorum. Ona baktığımda, alaycı bakışlarının Blake'in üzerinde olduğunu görüyorum. Ona bakarken çıkardığı ıslak, özensiz öpüşme seslerini duyuyorum.

Sigaramı alır gibi elimi cebime atıyorum ama sustalı bıçağımı çıkarıyorum. Sarhoş haliyle anlayabileceğinden daha hızlı hareket ederek bıçağımı elinin ön kısmına ve bira kutusuna saplıyorum. Çığlık atmak için ağzını açıyor ama boştaki elimle ağzını kapatıyorum.

Burun deliğine yakın bir yerde sigara yanıyordu. "İyi dinle, seni bok parçası. Buradan ayrılacaksın, evim dediğin bok çukuruna gideceksin ve hayatına iyice bir bakacaksın. Eğer bir daha kadınlara saygısızlık ettiğini öğrenirsem, hiç beklemediğin bir anda ortaya çıkarım ve bir dahaki sefere bu kadar affedici olmam."

Bıçağımı çekip çıkarırken iniltileri parmaklarımın arasından süzülüyor. Yarasından sızan bira kutusundaki birayla karışık kan dökülüyor. Elimini bırakıyorum ve o hemen ciyaklayarak yaralı elini diğer eliyle sarıyor. "Kahretsin... sen... sen beni bıçakladın. Heeeelp! Heeelp!"

Bana başka seçenek bırakmıyor; ne salak herif. Sigaramı yaralanmamış eline bastırıp söndürdükten sonra bıçağımın sapıyla kafasına vuruyorum. Kolayca yere düşüyor, yüzü ait olduğu yere, toprağa gömülüyor.

Omuzlarım anında gevşiyor ama uzuvlarım salgılanan adrenalinle titriyor. Blake ve Falin'in yanına dönmeliyim. Zaten çok uzun süredir yalnızlar. Ona son bir kez baktıktan sonra ağzıma bir nane şekeri atıyorum ve çadıra geri dönüyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BLAKE

FALIN'IN HAKKINI VERMELİYİM, BU SEFER BİR KAZANAN SEÇTİ.

Damon'a "Bu inanılmazdı," diyorum ve sesimi alçaltarak "Çok tahrik oldum," diye ekliyorum.

"Öyle mi? Hadi buradan çıkalım ve şu işi halledelim." Belime sarılıyor ve beni kendine çekiyor. "Falin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok, gitmeden önce hızlıca tuvalete gidiyordu. Dur onu arayayım." Telefonumu çıkarırken insan kalabalığının içinde Falin'i görüyorum. "İşte orada, bu tarafa doğru geliyor."

"Ve o yalnız değil," diyor.

İskelet adamla kol kola girerken, Jasper ve Leon da onu yakından takip ediyor.

"Geldiklerini biliyor muydun?" Damon'a sordum. Alt dudağını ısırtıyor ve bana suçlu bir bakış atıyor. "Biliyordun! Bunca zamandır burada mıydılar? Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Falin hep... *bu kızlar gecesi*. Görünüşe bakılırsa fikrini değiştirmiş."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorlar ve Falin beni Damon'ın kollarından çekiyor. "Bu Blake, bugün onun doğum günü." Beni iskelet adama doğru döndürdü. "Blakey, bu Ian. Bizi partilerine davet etti ve ben de seve seve gidebileceğimizi söyledim."

"Merhaba," dedim. "Harika bir gösteri... Özellikle Perili Kukla'ya bayıldım. Ürkütücüydü." Ayaklarımı sürüyerek Falin'in teklifini nazikçe geri çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Bu benim kız kardeşim, Meg. Çok iyidir, değil mi?" Ian soruyor. "Hepiniz hoş geldiniz. Genelde çadırda takılırız, her gösteriden sonra birkaç saat parti yaparız."

Damon gözlerimle buluşuyor ve ben sessizce bunun dışında her şeyi yapma isteğimi iletiyorum. "Teklifin için teşekkürler dostum, ama kız arkadaşımın doğum günü için bazı planlarım var."

Falin tartışmak için ağzını açıyor ama elimi göğsüne götürerek onu durduruyorum. "Bütün gün benimleydin. Neden kalıp biraz eğlenmiyorsunuz?" Gözlerimi kocaman açarak Jasper ve Leon'a dönüyorum. "Çocuklar kalıp size göz kulak olabilirler, değil mi?"

Falin'in yüzündeki küçük değişiklikleri görebiliyorum, bu da bana onun yumuşadığını söylüyor. Oflayıp pufluyor ve elimi sıkıyor. "Tamam, ikinize de iyi geceler. Detaylara sabah ihtiyacım olacak."

Gülerek ona sarılıp veda ediyorum ve çocuklara kaldıkları için teşekkür ediyorum. Jasper Ian'a hançer fırlatıyor ama onu ve Falin'i çadıra kadar takip ediyor.

"İyi misin?" Damon Leon'a sorar.

Başını sallıyor, bir eli kot pantolonunun cebinde. "O ikisine göz kulak olacağım. Eve sağ salim dön ve Blake, bunu sana daha önce vermemi unuttum."

Bana bir kâğıt parçası uzatıyor ve ben teşekkür edemedenden dönüp uzaklaşıyor. Damon bana gülümsüyor, sanki az önce bana nadir bir mücevher verilmiş gibi. Telefonunun ışığını açıyor ve kâğıda tutuyor. "Aç şunu."

Açıyorum ve siyah mürekkeple yapılmış muhteşem bir çizimim ortaya çıkıyor. Benzerlik inanılmaz... Daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bunu o mu çizdi?"

"Görünüşe göre Leon'un kalbini kazanmışsın." Alnıma bir öpücük konduruyor ve elimi tutuyor. "Kolay bir başarı değil."

"Bayıldım. Yarın bir çerçeve almamız gerekecek." İçimi bir sevinç dalgası kapladı. Bu kadar çok insanın

ve beni sevgiye boğmak alışık olduğum bir şey değil.

"Ne istersen," diyor. "Hadi, bir sürprizim var."

Pencereler açık, açıkta kalan tenim serin gece havasıyla yıkanırken araba kullanıyoruz. Damon'ın eli kalçamda duruyor ve benimki ensesindeki saçlara dolanıyor. Kollarımdaki tüylerim diken diken olsa da göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse olmadığını biliyorum.

Karanlık, toprak bir yola sapıyoruz. Damon rastgele noktalardaki toprak yığınlarından ustalıkla kaçınırken gevşek kayalar arabanın altına çarpıyor. Araba beni bir o yana bir bu yana iterken pencereden ağaçların bulanıklığını izliyorum. Farlar uzakta, katlanabilir bir masa ve birkaç kamp sandalyesi ile kurulmuş bir açıklığı aydınlatıyor.

Damon park edip kapımı açıyor ve beni elimden tutarak kuruluma götürüyor. "Buraya ilk taşındığımızda burayı buldum. Gerçekten şans eseri idi. Çocuklardan biraz uzak kalmaya ihtiyacım vardı, kafamdan çok fazla şey geçiyordu, bu yüzden uzun bir yolculuğa çıktım ve bir şekilde buraya geldim. Gel otur, ben gidip bagajdan bir şeyler alayım."

Berrak gökyüzündeki yıldızların dağılışını hayranlıkla seyretmek için başımı arkaya sarkıtıyorum. Ay ışığı çıplak dalların arasından geçerek mükemmel miktarda ışık sağlıyor. Damon arkamdan geliyor ve omuzlarıma sıcak bir battaniye sarıyor. "Mmm, teşekkür ederim."

"Ateş yakacağım," diyor ve kayalardan oluşan bir halkanın yanına birkaç kütük bırakıyor. Birkaç dakika içinde közler çatırdayarak canlandı ve üşümüş uzuvlarıma nefis bir sıcaklık yaydı.

Damon ateşin parıltısındaki kıvılcımları izlerken her zamankinden daha sessiz. Keşke aklını okuyabilseydim. Kaşlarının arasındaki çizgilere neyin sebep olduğunu görebilseydim. Benim için mi endişeleniyor? Yoksa Jasper'ın kız kardeşi için mi? Beyninin derinliklerinde ne tür planlar yapıyor?

"Hediyen için hazır mısın?" Avuçlarının arasında bir dal yuvarlıyor ve yanan kütükleri dürtüyor.

"Bana başka bir şey almana gerek yoktu." Yine de merakımı uyandırdı.

"Biliyorum ama bu özel bir şey. Bekle, arabadan alacağım." Ayağa kalkıyor, dalı ayaklarının dibine bırakıyor ve y a n ı m d a n geçerken ellerini gerginmiş gibi birbirine kenetliyor. Bu Damon'ın farklı bir yönü. Bu sevimli. Kırılğanlığını görmek onu bir şekilde daha az kuşatıcı hissettiriyor. Sanki gerçek duyguları olan gerçek bir insanmış gibi.

Önümde diz çöküyor, böylece göz göze geliyoruz ve elimde olmadan uzanıp elimi yanağına koyuyorum. "Gergin misin?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Evet, sanırım öyleyim. Bu tarafımı gördüğünde kaçacağından endişeleniyorum - gölgeli kenarlarımı ve kırık parçalarımı. Ama ruhumun her bükülmüş, karanlık santimini bilmeni istiyorum, Blake. Bu hediyeyle sana tam olarak kim olduğumu ve sevdiğim insanlar için neler yapabileceğimi gösteriyorum. Seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim."

Başını kucağıma çekiyorum ve nazikçe saçlarını okşuyorum. Kalbim göğsümde fırtınalar koparıyor. Bana ne göstereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama geri dönemeyeceğimiz bir şey olacağını biliyorum. "Freddy," diyorum ortamı yumuşatmak için. "Bana bak." Gözleri benimkilerle buluşuyor, ateşin ışığında yanmış bakır gibi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, içimde bir meşguliyet duvarının ardına sakladığım bir şeyi uyandırdın. Kalbimi açmaktan çok korktuğum için dolu programımı bir kalkan olarak kullandım. Kederimi saklamak, sürekli hareket halinde olmak ve devam etmek daha kolaydı. Her taahhüt, her görev, her gereksiz çalışma saati, içimdeki derinliği bastırmanın daha fazla yolu.

Yalnızlık.

Kalp ağrısı.

Güvensizli

k.

Ama seninle tanıştığım da, en karanlık yanlarını gördüğüm de, aynı acıyı ve sızıyı hisseden tek ruhun ben olmadığımı anladım. Pek çok açıdan farklı olabiliriz ama burada aynıyız." Avucumu kalbine dayayıp sabit ritmini hissediyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Ama bu benim sana farklı bir şey yapman için baskı yapmam değil. Şu anda yıldızların altında seninle mutluyum."

Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle ısırırken yanağımı kavırıyor. Geri çekilip boynumun yamacına öpücükler konduruyor. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Bunu bildiğimden daha fazlasını hiç bilmedim. Sen ve ben, biz buyuz. Sonsuza dek biziz, Blake."

"Evet," diye mırıldanıyorum içimde bir sızı büyürken. "Sonsuza kadar." "Bunu söylediğini unutma," diyor, köprücük kemiğime bir öpücük daha konduruyor ve başparmağının ucuyla sert meme ucumu okşuyor. Dizlerinin üzerine oturur ve Telefon itibaren onun cebinde. "Ne zaman I sordu sen Trevor hakkında," diye başlıyor ve damarlarımdaki kanın soğumasına neden oluyor. Kendimi o anda kalmaya zorlayarak dudaklarının hareketine odaklanıyorum. "Blake, onu buldum. Gitmesine izin veremezdim."

Sana yaptıklarından sonra normal bir hayat yaşamak." "Sen ne yaptın?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Onu mahvettik, bebeğim. Senin eski lisende çalışıyordu, her gün seninle aynı yaştaki çocukların yanında. Bir daha asla çocuklarla çalışamayacağından emin olduk. İşte, bir bak."

Midem bulanıyor ama titreyen ellerimle telefonunu alıyorum ve neye baktığıma inanamıyorum. Trevor, onu son gördüğüm den çok daha yaşlı ve zayıf, bir spor salonu dolabına yaslanmış. Kucağında bir tabela var ve üzerinde şöyle yazıyor: *Benim adım Trevor Matlin ve ben bir pedofilim. Küçük çocukları avlayan bir istismarcı.* Gözlerimin kenarında yaşlar oluşurken göz kırpyorum ve tekrar okuyorum. "Anlamıyorum."

"Leon bunu okul bölgesindeki tüm sosyal medya hesaplarında paylaştı ve veri tabanlarındaki tüm e-posta hesaplarına gönderdi. İşi bitmiş. Bu adamın yaptıklarının yanına kâr kalmasına imkân yok. Eğer bu yeterli değilse, başka bir şeyim daha var. Gerçek hediyen." Ayağa kalktı ve beni elimden tutup çekti. "Bunu dün gece sen ve Falin uyurken hazırladım. Görmeni ve sürprizi mahvetmeni istemedim."

Açıklığın derinliklerine doğru yürüyoruz, yolumuzu gösteren tek ışık Damon'ın telefonundan ve dalların arasından sızan ay ışığı parçacıklarından geliyor. Duruyor ve yaklaşık üç metre önümüzü işaret ediyor. Gözlerimi kısıyorum ve bir insan gövdesi seçiyorum. "Bu bir kukla mı? Karate derslerinde kullandıkları türden mi?"

"Onun gibi bir şey," diyor iki elimi de avuçlarının içine alarak. "Bir kapanış yapmanı istedim. Acını dindirmenin bir yolu ve sen dövmeyle ilgili o şeyi söylediğinde ne yapmak istediğimi anladım."

Beni ileriye, kuklaya yaklaştıırıyor. Sert ve hızlı nefeslerim yüzünden kurumuş yaprakları ezerek attığım ayak seslerimi zor duyuyorum. "Aman Tanrım," diye boğuluyorum. Trevor'ın yüzülmüş derisi, bükülmüş bir tuval gibi gerilmiş ve sabitlenmişti. On dört yaşımdan beri rüyalarımın giren dikenli telden kalbi kuklanın göğsünün tam ortasında asılı duruyor. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet. Merak etme, onu öldürmek istememe rağmen öldürmedik. Senden çaldığı her bir yıllık huzur için bir kilo et koparabilseydim koparırdım ama Jasper soğukkanlılığını koruduğumdan emin oldu."

Soğukkanlılığını korumak dediği şey bu mu?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyorum gıcırdayan dişlerimin arasından. O fotoğrafı, benden her şeyimi alan adamın bedenini görmek çok fazla. Sırtımı dönüp yüzümü avuçlarıma gömüyorum ve burnumdan yavaş, derin nefesler almaya zorluyorum. Damon bana doğru koşuyor ve beni sıcak kucağına çekiyor. Burun deliklerimden onun kokusunu çekiyorum; nane ve odun dumanı. Tedirgin düşüncelerimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

"Şşş, her şey yolunda bebeğim. Ben buradayım, yanındayım. Bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim." Birbirimizin bedenlerinin rahatlığı içinde uzun bir süre yan yana sallanıp durduk. Nefes alışımın yavaşlamasına ve kafamdaki fırtına bulutlarının dağılmasına yetecek kadar uzun bir süre. Geri adım atıyor, eli hâlâ omuzlarımda. "Bana güveniyor musun?"

Yavaşça başımı sallamadan önce bu soru üzerinde düşünmem sadece bir anımı alıyor. Beni silah zoruyla kaçıran adama nasıl güvenebildiğim bir gün terapist koltuğunda düşüneneceğim bir şey ama şu anda, bu gece, güvendiğim tek insanlardan biri o.

Arkasına uzanıp tabancasını çıkarıyor ve yere doğrultuyor. "Daha önce hiç silah kullandın mı?"

Başımı salladım. "Asla."

"İster misin? Bende bu da var." Cebinden bir sustalı bıçak çıkarıyor. "Bunu çıkarmanın seni özgürleştireceğini düşünüyorum. Eğer istersen?"

Gözlerim Damon'ın elleri ve kukla arasında gidip geliyor. Kendimi o dövmeye bakmaya, acıyı hissetmeye ve dökülen gözyaşlarını hatırlamaya zorluyorum. Öfke, patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi içimde kaynıyor ve titreyen bir elle Damon'dan sustalıyı alıyorum.

Ayaklarım bedensiz parçalar gibi mesafeyi kat ederken gözlerim dümdüz ileriye sabitlenmiş durumda. Kaslarım zorlukla kontrol altına alınmış bir enerjiyle titriyor, en ufak bir yerinde olmayan hareketimde yanacağım. Beni mahveden canavarın derisi odak noktama gelirken yumruğumu bıçağın sapına sıkıyorum. Etrafımdaki tüm görüntüler ve sesler donuklaşıyor ve göğsümün derinliklerinden bir çığlık salıyorum. Kolum havaya kalkıyor ve aşağıya inerek kuklayı tekrar tekrar deliyor. "Seni bok parçası! Hayır kelimesini bilmiyor musun? Neden? Neden ben? Neden yaptın bunu? Seni sevmiştim! Seni sevmiştim!" Çığlık atıyor ve hıçkırıyorum, gözlerimdeki yaşlardan göremeyene kadar bıçağı derisine saplıyorum.

Damon yere yığılmak üzereyken beni yakalıyor, elini bıçağın etrafına sarıp bir kenara fırlatıyor. Beni kollarına alıp ateşe doğru götürüyor ve her adımda övgü dolu sözler mırıldanıyor. "İnanılmazsın. Seninle gurur duyuyorum, Angel. Şşş, sorun yok."

Sonunda konuşabilecek kadar sakinleşene kadar onun kollarında zaman geçiyor. "Bu katartıktı," diyorum başımı omzundan kaldırarak. "Teşekkür ederim."

"Seni bunu yapmaya zorlamak istemedim ama yapacağını umuyordum." Açıklığa doğru bakıyor. "Şuradaki kuklaya bir numara yaptın. Doktor bir şampiyon gibi bıçaklıyor."

Gözlerimi silerek küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sanırım bir cerrah olarak bunu başarabilirim."

"Güzel kelime oyunu," diyor. Uzun parmakları kaçan saçlarımı okşuyor.

"Umarım Bryan beni hayal kırıklığına uğratmaz," diyorum gece gökyüzüne bakarak. "Bu olay olduğunda aileme hiç söylemedim. Bryan Trevor'ı çok seviyordu. Sürekli birlikteydiler, hatta bir ev tutma planları bile vardı. Bryan kullanmaya başlayınca her şey değişti. Trevor'ın yanımda kaldığından bile emin değilim. Kendimi evden olabildiğince uzak tuttum. Müfredat dışı işler, bebek bakıcılığı, hafta sonları gönüllülük. Onunla yüzleşmemi ya da gözlerindeki hayal kırıklığını görmemi engelleyecek herhangi bir şey. Bir insana bir gün deli gibi aşık olup ertesi gün..." Sözümü kesiyorum. Yeterince konuştum zaten.

"Bu konuyu benimle istediğin zaman konuşabilirsin, tamam mı? Her şeyi. Bryan, annen. Artık kederini tek başına taşımak zorunda değilsin." Kederimin parçalarını duvar kağıdını soyar gibi kopardığımı ve parçaları bir kolaj gibi Damon'ın üzerine yapıştırdığımı hayal ediyorum.

"Bu ağır bir yük oldu," diyorum nefesimi bırakarak.

"Anlıyorum. Ben de annemi lisedeyken kaybettim. Jasper ve ailesi yanımdaydı, bana yardımcı oldular ama onun ölümünü tam olarak sindirebildiğimi hiç sanmıyorum."

"Çok gençtin. Özür dilerim." Aramızda derin bir sessizlik var. "Peki ya baban? Buralarda mıydı?"

Damon kıkırdar. "Hayır... Ben sadece baba sorunları olan başka bir üzgün piçim. Sorun değil, gerçekten. Annem vefat haberini almadan önce iki yıldan fazla bir süre beni Shea'lara bıraktı. Bunun olması kaçınılmazdı. Sanırım içten içe hep bunu öğrenmeyi bekliyordum."

"Ve çok geçmeden Jasper'ın kız kardeşi kaçırıldı?"

Yüz hatlarındaki değişimi, alnındaki kırıışıklığı, gözlerindeki endişeyi izliyorum. Bailey'i kaybetmek onu kendi annesini kaybetmekten daha çok etkiledi. Jasper'ın ailesiyle olan ilişkisi hakkında öğrendiklerimden bunun nedenini anlayabiliyorum.

"Evet, üniversiteye yeni başladı. Bir gece arkadaşlarıyla bir partiye gitti ve bir daha geri dönmedi." Sertçe yutkunuyor ve parmaklarını saçlarımda dolaştırmaya devam ediyor. "Dışarıda bir yerlerde hâlâ hayatta olduğuna dair umut beslemeye çalışıyorum ama her geçen gün tutunmak daha da zorlaşıyor. Ve lanet olsun, buraya geldiğimizde sağlam bir ipucumuz olduğunu sanmıştım. Ama belli ki bu dedektiflik işine uygun değiliz."

"İnancını kaybetme," diyorum. "Neye inandığımı bilmiyorum, bir Tanrı mı var, evrensel bir varlık mı, yoksa gökyüzünde tek boynuzlu dev bir diktatör mü?" Damon sırtıyor ve yüzündeki gerginliğin bir kısmı gidiyor. "Buraya getirilmenin bir nedeni olduğunu biliyorum."

"Belki de o sebep sendin."

Beni kucağına doğru kaydırırken bakışlarını dudaklarımda sabitliyor. Sert uzunluğunun bana doğru bastırıldığını hissediyorum. Gözlerim kapanıyor ve beklenti damarlarımı dolduruyor.

Ancak Damon'ın telefonunun gecenin sessizliğinde sarsıcı bir alarm gibi çalmasıyla anımız kısa kesiliyor.

"Aldırma," diyorum ve elimi ereksiyonunu kavrayacak şekilde aşağı indiriyorum. Tıslıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Sonunda öpüşmelerimiz açlaırken cınlama duruyor. Parmaklarımı saçlarından geçirerek bir inilti çıkarıyorum.

Yine telefon çaldı ve geri sıçramama neden oldu.

"Siktir, kim olduğuna bakayım." Damon nefesini içine çeker ve cebinden telefonu çıkarır. "Ben Leon. Hemen geliyorum."

"Devam et," diyorum, ayağa kalkmak için itmek üzereyken kalçalarımı çeviriyor ve beni kucağına sıkıca oturtuyor.

"Leon, ne oldu?" Başını arkaya yaslıyor ve inliyor. "Emin misin?" "Tamam, şimdi oraya gidiyoruz."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Leon kameralardan bir uyarı aldı ve oradan çıkması biraz zaman alacak. Bir araca ya da Uber'e ihtiyaçları var. Gidip kontrol etmemizi istiyor. Üzgünüm, buna evde devam edebiliriz."

Benimle arabaya kadar yürüyor ve yangını söndürmek ve parçalanmış Trevor kuklası da dahil olmak üzere tüm eşyalarımızı toplamak için geri dönüyor. Leon'un isteğindeki aciliyetle ilgili bir şey beni geriyor.

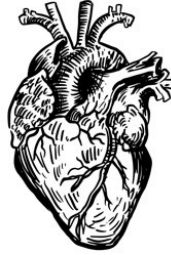
"Sence her şey yolunda mı?" Arabayı sürmeye başladığımızda soruyorum. Damon'ın direksiyonu sıkıca kavradığını ve keskin, odaklanmış bakışlarını fark etmeden edemiyorum.

"Evet, eminim sorun yoktur."

Göğsümdeki gerginlik aksini söylüyor. Elimi Damon'ın kalçasına koyuyorum ve kendime endişelenmememi söylüyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DAMON

ARABADAN INERKEN BLAKE'I VÜCUDUMLA ENGELLİYORUM.

Bir şeyler doğru gelmiyor. Havada tüylerimi diken diken eden bir durgunluk var. "Arkamda kal."

Dudakları titreyerek başını sallıyor ve sessiz adımlarımı takip ediyor. Arazinin kenarlarında durup etrafı hızlıca tarıyorum. Etrafın temiz olduğunu görünce merdivenlere doğru işaret ediyorum, köşeyi dönerken tabancamı kavriyorum.

"Burada bekle," diye fısıldıyorum, kapımızın önünde durduğumuzda. Tüm düşüncelerin aklımdan çıkmasına izin veriyorum ve kendimi en kötüsüne hazırlayarak şimdi ve buraya odaklanıyorum. Kapı kolunu yavaşça çevirerek dairenin içine bakıyorum. "Merhaba! Orada kimse var mı?"

İlk bakışta, mekân aynen bıraktığımız gibi görünüyor. Enerji içeceği kutuları tezgâhı kaplıyor. Lavaboda kahvaltı tabakları. Ayakkabılar kapının yanına bırakılmış. Ev hiç olmadığı kadar sessiz.

Her odayı baştan aşağı kontrol ettim ve aykırı bir şey bulamadım. "Blake, içeri girebilirsin."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, keskin köpek dişleriyle dudağını yoklayarak.

"Öyle görünüyor." Kapıyı kapatmadan önce tekrar koridora bakıyorum. Bir terslik var, bunu içimde hissediyorum. Bu

Leon'un Blake'le geçirdiğim zamanı bölmek için araması hiç de onun yapacağı bir şey değildi. "Gecemizi kısa kesmek zorunda kaldığımız için kendimi kötü hissediyorum."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Burası bize ait. Burası hiç bu kadar sessiz olmaz." Kaşlarını çattı. "Ve hâlâ vampir dişlerimi takıyorum."

"Bu, güneş doğana kadar seninle baş başa kalacağım anlamına mı geliyor?" "Belki," diye alay ediyor. "Ama önce..." O dışarı dips ve pastasıyla geri döndü. "Pastasını denemeyi Bayan Langston'a borçluyuz."

Blake pastayı tezgâhın üzerine koyup bıçağını çıkarırken bakışlarım pastanın üzerinde sabitleniyor. Bu kadar garip hissettiren şeyin ne olduğunu anlıyorum. Bunu daha önce de hissetmişim ama şimdi yüzümde bir neon tabela gibi duruyor: sessizlik. Bayan Langston'ın pembe dizilerinden oluşan gece müziğimiz son ses çalıyor.

"Bu harika görünüyor. Sizin için çok mu pişiriyor?" Blake tatlıyı keserken sohbet ediyor.

"Burada kal, hemen döneceğim." Başka bir açıklama yapmadan tabancamı aldım ve aceleyle aşağı indim. Beni takip etmek için kapıdan koşarak çıktı. Bunu yapacağını bilmeliydim.

"Sorun ne?" diye soruyor çılgınca.

Bir parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ediyorum. Eğer beni takip edecekse, zarar görmesine izin vermem mümkün değil.

Dışarı çıkıp Bayan Langston'ın girişine doğru ilerliyoruz. Kapıyı sert bir elle çalıyorum. "Dolores? Uyandın mı?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kapının kilidini açtım. Blake'i içeri sokarak oturma odasının köşesine, çok sevdiği koltuğunun yanına işaret ediyorum. "Ben evi kontrol ederken Leon'u arayabilir misin?" Başını sallıyor, gözleri korku dolu. Bakışlarımın oyalanmasına izin vermiyorum. Onu rahatlatmak için içimdeki çekim çok güçlü. "Dolores?" Tekrar sesleniyorum.

İlk bakışta ev her zamanki gibi görünüyor, ta ki yatak odasına ulaşına kadar. Dolores sırt üstü yatmış ve

Kafatasında bir kurşun deliği. Safra boğazıma doğru tehdit ediyor. "Siktir... Blake, buraya gelme!"

İki büküm oldum, bir sürü küfür savurdum. Hepsi bizim suçumuz. Onu korumak için burada değildik. Bunu biz yaptık. Ne yapacağımı bilmiyorum ama onu bu şekilde bırakamam. Bulanık bir görüşle odaya bakıyorum ve Dolores'in yan masasında aceleyle karalanmış bir not buluyorum.

Alacağımı mermi ve etle alacağım. Senin hamlen.

Blake'in nefesi beni şimdiki zamana çekiyor. "Aman Tanrım.

Kalp masajına başlayayım mı?" Sesi titriyor ama tıp fakültesi eğitimini kanallıze ettiğini söyleyebilirim. Nabzını kontrol etmek için Dolores'in yanına koşuyor. "Ölmüş. Biri onu öldürdü mü?"

İkimizin de zaten bildiği bir şeyi teyit etmenin anlamı yok. "Leon ne dedi?"

Gözyaşları yanaklarından süzölürken onun başında duruyor, elini tutuyor. Bunun için zamanım yok, harekete geçmeliyim. Telefonumu çıkarıp Leon'u arıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Buradan çıkmaya çalışıyorum ama Falin o iskelet adamla bir yerlerde ve Jasper'ı da hiçbir yerde bulamıyorum." Müzik, sarhoş partililerin aralıksız konuşmalarıyla birlikte hoparlörden süzölüyor. "Onları bırakmalı mıyım? Neler oluyor?"

Koridora çıktım ve sesimi alçalttım. "Dolores öldü. Bir not bırakmışlar. Bırak onları, sana burada ihtiyacım var."

"Siktir," diye kelimeyi uzatıyor. "Pekâlâ, dostum. Sıkı tutun, yakında orada olacağım. Bu arada Ray'i arayacağım."

"Ray?" Ben soruyorum. Bize yardım etmek için ne halt edecek?

"Polisleri işin içine sokmamız gerektiğini düşünmüyorsanız, ona ihtiyacımız var. Bu tür işlerle ilgilenen bir ekibi var."

"O da mı temizlikçi?" Şok oldum. Sanırım eski dedektifimiz o kadar da kitabına uygun biri değilmiş.

"Ona ne derseniz deyin. Ama bu bize pahalıya patlayacak." Nefesinin altında küfrediyor. "Babamı aramalıyım ve

bir banka havalesi."

"Hayır, halledebileceğimize eminim." Leon'un sperm donörünü bu işe karıştırmak istememin imkanı yok. Buraya kadar onunla doğrudan temas kurmadan geldik. Leon aylık maaşını alıyor ve bu, üstlendiğimiz ek işlerle birlikte bizi rahat ettirmeye yetiyor.

"Benim bilmediğim fazladan yüz bin doların mı var? Bu Palm Cove'daki pislik gibi değil. Bayan Langston'ın düzgün bir ölü yakma törenine ihtiyacı var. Bunu hak ediyor."

Sadece bu da değil, New York'ta gerekli miktarda timsah dolu göl de yok. Florida birkaç şey için iyiydi.

"Haklısın." Bir nefes veriyorum. "Belki de bunu ihbar etmeliyiz? Notu ben alırım ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını iddia edebiliriz?"

"Notta ne yazıyor?"

Duvara yaslanıyorum, umutsuzca aşağı kaymak ve başımı ellerimin arasına almak istiyorum. "Buraya geldiğinde okuyabilirsin. Sadece kığını kaldır."

Sonraki birkaç saat tam bir kaos. Leon ve ben, Ray ve ekibiyle birlikte Dolores'in evindeki her bir kanıtın güvende olduğundan emin oluyoruz. Ray'in birkaç kasaba ötedeki bir cenaze evindeki ölü yakma görevlisiyle bir bağlantısı var. Ona iyi bakılacağından emin olacağına söz verdi. Vedalaştıktan ve Ray'in adamlarının uzaklaşmasını izledikten sonra onun kanepesine çöküp gözlerimi ovuşturuyorum. Leon birkaç dakika sonra bana katıldı.

Leon, "Jasper onu kaybedecek," diyor.

"Biliyorum." Bir sigara yakıyorum, başımı öne eğerek içime çekiyorum. "Babanla konuşuyor musun?"

"Hayır, asistanını buldum ama bana geri döneceğini söyledi. Ray'i mutlu etmek için ona büyük bir miktar verdim. Bu işte iyi olduğumuzu biliyor."

Kirazın yanışını izlerken, bir süredir düşündüğüm şeyi söylüyorum. "Ya şehirden siktir olup gitsek? Blake'in okul değiştirmesini sağlamaya çalışabilirim. Bir yerlerde güvenlik işi kurarız ya da senin yaptığın her neyse ondan biraz daha alırız. Hatta bir spor salonu bile açabiliriz. Florida'dayken bu fıkirden nefret etmemiştim. Yeni bir başlangıç. Hayatımızı yaşarız."

Leon, Langston'ların gençlik yıllarına ait çerçeveli bir fotoğrafa bir saat gibi gelen bir süre boyunca bakıyor. Bana döndüğünde gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Bailey'den vazgeçmek mi istiyorsun? Blake'le yeni bir hayata mı başlamak istiyorsun? Site içinde bir ev almak, bir golf kulübüne üye olmak, golf oynamak mı? Siktir git o zaman. Bailey dışarıda bir yerde ve ondan vazgeçmeyi reddediyorum. O yüzden durma, git. Tabii Blake de seninle gelecekse." Ayağa kalkıp ön kapıya doğru ilerliyor ama ben ayağa fırlayıp yolunu kesiyorum.

"Ne demek benimle gelirse? Gelecek. Bu benim için sadece bir takılma değil. Onu seviyorum dostum. Sevdiğin kişiyi korumak için her şeyi yapmanın nasıl bir his olduğunu biliyor olmalısın." Leon'un gözleri söylenmemiş bir öfkeyle parlıyor. Ne söylediğimin farkına varıyorum ve keşke suratıma bir yumruk atabilsem diyorum. "Kahretsin, üzgünüm dostum. Kastettiğim bu değildi. Dinle, yorgunuz. Uzun bir gün oldu. Güneş doğmak üzere. Gidip biraz uyuyalım, dinlendikten sonra konuşuruz."

"Neyin peşinde olduğunu biliyor mu? Aklını kaçırdığın ilk kadın olmadığını? Kameraları, resimleri ve özel gizli kutunu biliyor mu?" Alay ediyor. "Bana aşk hakkında bir bok anlatma. Hiçbir fikrin yok."

Hışımla kapıdan çıkıyor ve birkaç saniye sonra motorunun ani kükremesini duyuyorum. Dışarı çıktığımda ondan geriye kalan tek iz, sokağın aşağısından gelen motorunun uzaktan gelen vızıltısıydı.

Aptalca bir hata yapmaması için içimdeki tüm umutla arkasından bakıyorum. Hepimiz pervasız olabiliriz, bu defalarca kanıtlandı ama yıllardır tanıdığım Leon elimden kayıp gidiyor. Bailey'nin bu kadar uzun süre ortadan kaybolması ve babasının başına açtığı belalar yüzünden farklı biri oldu. Asabi. İçine kapanık. Sinirime dokunduğunu ve kendimi bok gibi hissettiğimi biliyorum ama bana bel altı vuruşlar yaptı ve şimdi kafamın içindeyim.

Belki de Blake'e karşı gerektiği kadar açık olamadım? Yaptığım onca pisliği bilse kalır mıydı?

Sikeyim.

Şimdi bununla başa çıkamam. Dolores'in bedeni hâlâ yatağın üzerindeyken ve bunu yapan pislikler hâlâ dışarıdayken olmaz. Bunu çözmek için kardeşlerimle çalışmalıyım, kavga etmemeliyim. Bu benim suçum.

Yukarı çıkmadan önce Leon'a mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Özür dilerim kardeşim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Dikkatli ol, tamam mı?

Blake yatağımda uyurken çok sakın görünüyor. Tam da olması gerektiği yerde. Koyu renk saçları başının yanında saten bir çarşaf gibi uzanıyordu. Hâlâ sahte kanla lekelenmiş ayırık dudakları yavaş ve düzenli nefesler veriyor. Bu durgun anlarda, savunmasız ve dünyaya karşı taktığımız maskeden kurtulmuşken, ona her zamankinden daha fazla ilgi duyuyorum.

Çabucak soyunup durulanıyorum ve suyun yorgun omuzlarıma vurmasına izin veriyorum. Yatak odasına geri döndüğümde battaniyenin kaymış olduğunu ve Blake'in muhteşem çıplak teninin ortaya çıktığını görüyorum.

Bugün yaşadığımız onca şeyden sonra, onun içinde olma ihtiyacım çok büyük. Aramızdaki her mesafeyi silmek, bedenlerimizi ayıran her molekülü ortadan kaldırmak, böylece benim nerede bitip onun nerede başladığını bilememek. İçimde akan arzu nefes almaktan daha önemli. Bu noktada onsuz bir saniye daha geçirmektense boğulmayı tercih ederim.

Battaniyeyi aşığı çekip yanına tırmanıyorum ve hafif bir dokunuşla kıvrımlarını izliyorum. Mırıldanıyor ve daha yakına kayarak dolgun kışını sikime bastırıyor. Uykusunu izlemekten zaten sertleşmişim, ama yumuşak tenini bana karşı hissetmek, lanet olası bittim.

Etrafına uzanıp elimi külotunun içine kaydırıyorum, onu benim için ıslak bulduğumda bir iniltiyi bastırıyorum. Avucuma tükürerek sikimi avuçluyorum ve içine kolaylıkla girebilecek kadar ıslandığımdan emin olmak için okşuyorum. Sabrım tükenmek üzereydi. Külotunu yana çekerek, ağrıyan sikimi yarığına dayıyorum ve içeri itiyorum, duvarları etrafımda sıkılaşıırken hareketsiz kalıyorum. Kaslarım kalçalarımı pompalama dürtüsüyle geriliyor, ama bu ihtiyaçla oturuyorum, tenimiz arasında bir inç bile bırakmadan tamamen içine dalmadan önce vücutlarımızın rahatlamasına izin veriyorum.

Hareket etme dürtüsüyle nefes alıyorum ama bu dürtü her şeyi tüketiyor. Bayan Langston'ın hayatının ne kadar çabuk söndüğünü görmek, uyanmak için ihtiyacım olan yumruk oldu. Bu dünyada tek bir saniyemiz bile garanti değil ve kim olduğumu saklayarak bir gece bile geçirirsem lanetleneceğim.

Blake benim.

Benim saplantım.

Varlığımın tek sebebi.

Boğuluyorum ve o benim soluduğum hava.

Kim olduğumu kabul etmekten başka çaresi yok. Varlığımın her zerresiyle ona tutunacağım. Onu bu dünyanın canavarlarından koruyacağım. Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Kolumu beline doluyorum ve göğsünü avuçluyorum, meme ucu sertleşip mükemmel bir tomurcuk haline gelene kadar etrafında dönüyorum. Dokunuşuma bir mırıltı ve hafif bir kaymayla tepki veriyor. Başparmağımı tekrar meme ucunun üzerinde gezdiriyorum ve yavaşça kalçalarımı gıcırdatıyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Hareket etmem

gerek. Onu

doldurmak için.

Onu benim olarak işaretlemek için.

İnlememek için dudaklarımı ısırıyorum, kalçalarını sabit tutuyorum ve yavaşça ucuna kadar çekiyorum. Kıpırdanmaya başladığında, hareketi yönlendirmek için kalçalarındaki tutuşumu kullanarak tekrar içeri itiyorum. Eli benimkini buluyor ve sıkıyor.

"İşte benim meleğim. İyi bir sürtük gibi sikim için uyanıyor." Sırtını kavislendiriyor ve ben içine girerken nefesini tutuyor.

Artık uyanık olduğu için kendimi tutamıyorum. Tutamıyorum. İtişlerim sert. Düzensiz. Ellerim her yerde. Kalçalarını ısırıyor, vücudunu benimkine göre şekillendiriyorum. Tutarsız inlemeler tenin tene çarpma sesiyle karışıyor. Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Seni doldurmam gerek bebeğim. Sen benimsin, bunu biliyorsun değil mi?" Saplantılı düşüncelerimin her birinin dökülmesine izin verirken ona doğru sürüyorum. "Nerede olursan ol seni izleyeceğim. Üzerinde kameralar olacak. Sana bakan herkesi öldürürüm."

Yanıt olarak mırıldanıyor ve beni lanet bir çılgınlığa sürüklüyor. Bu düşünceleri açık havada serbest bırakmak neredeyse boşalmak kadar iyi hissettiriyor. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir rahatlamaıydı, ama bu ana kadar bunu bilmiyordum.

Çılgınlığımı bastıramayıp çekiliyorum, onu yüzüstü çeviriyorum ve yüzümü kaygan amına gömerek iyice açıyorum. Tadı ve verdiği tepki beni çılgına çeviriyor. Dilimi onun şişmiş klitorisine doğru kaydırarak girişini kucaklıyorum.

"Aman Tanrım, tam orası." Kalçalarını daha yukarı kaldırıyor, titreyip adımın inletene kadar açgözlü amını utanmadan dudaklarıma sürtüyor.

Vücudunu yukarı kaydırıyorum ve tekrar içine dalıyorum, sikimi boğma şeklinden tıslıyorum. "Amin çok sıkı, Blake. Bana ne yaptığını hisset. Beni nasıl delirttiğini."

Acımasızca içine girerken dudaklarımdan düzensiz nefesler çıkıyor. Gözlerim yarı kapalı, coşkudan bulanık, ama vücudunun beni nasıl aldığını izlemek, kalınlığım için uzanmak, doldurulmayı talep etmek, vücut dışı bir deneyim.

Boğuk inilti ler odayı dolduruyor, o kadar kendimden geçmişim ki, benden mi yoksa Blake'ten mi geliyorlar bilmiyorum. "Siktir, bebeğim, klitorisini ovala. Benim için gel."

Karın calanmalar omurgam boyunca ilerliyor ve taşaklarım sıkıca içeri çekiliyor. Blake'in içindeki her damlayı boşaltmaya çok yaklaştım. Vücudunu yatağa doğru itiyorum, altımda titrerken boynunun arkasına kilitleniyorum ve beni sınırın ötesine itiyorum. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle, duvarları etrafımda nabız gibi atarken hâlâ içine giriyorum.

O kadar bitkinim ki görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor.

Aletimi içeride tutarak ikimizi de yanlarımıza döndürüyorum ve Blake'i göğsüme bastırıyorum. Titriyor ve ağır ağır nefes alıyor ama kısık bir kahkaha atmayı başarıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Sanırım bunun ne olduğunu biliyorsun." Parmaklarımı belinin kıvrımlarında gezdirip daha da yaklaşıtıyorum.

"Damon?" Elini benimkinin üzerine koyuyor ve dudaklarına götürerek avucumun ortasını öpüyor. "Yine içimde mi kalacaksın?"

"Cevabını zaten bildiğin sorular soruyorsun, Angel."

Bu gece uyuyabilmemin tek yolu bu. Nefes alış verişimiz yavaşlıyor ve Blake "Söylediklerinde ciddi miydin?" diye fısıldarken kendimi sürüklenirken hissediyorum.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Sana söylediğim ilk şeylerden biri neydi?" Yer değıştiriyorum, tekrar sertleştiğimi hissediyorum.

"Bu yüklü bir soru."

Brat.

"Sana söyledim, ben her zaman sözümü tutarım. Sözlerimi dikkatle seçerim ve her zaman söylediklerimde ciddiylimdir." Yine sustu, ben de ekledim: "Neden soruyorsun?"

"Kimin daha berbat durumda olduğuna karar vermeye çalışıyorum: söylediğin onca şey için sen mi yoksa onu sevdiğim için ben mi?"

Yavaş, uykulu bir kahkaha attım. "Biz aynı kalıptan çıktık, bebeğim. Senin ışığın benim karanlığımla dans ederek grinin mükemmel tonunu yaratıyor. Hiçbir şey berbat değıl

Arada kalan. Dışarıdaki tüm diğer sefil ruhlarla aramızdaki fark, korkmuyor olmamızdır."

"Sanırım böyle söylediğinde haksız değilsin," diyor, sesi benim hissettiğim kadar uykulu çıkıyor. "Ama haklı olup olmadığını da bilmiyorum."

"Sana ne kadar haklı olduğumu göstereceğim," diyorum kulak memesinin altına bir öpücük kondurarak. Ne kadar yorgun hissetsem de bu sabah Blake'le işim bitmedi, bitmeyecek de.

Yere düştüğümüzde öğleden sonra olmuştu ve ben bir önceki günün trajedisini neredeyse unutmuştum. *Neredeyse.*

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLAKE

UYANDIĞIMDA FALIN'I SIZMIŞ, KANEPEDİ KİÇ ÜSTÜ YATARKEN BULDUM. Jasper onun yanında yerde yatıyor. Burada bir hikâye var... Onu ikna etmek için bol miktarda kahve ve karbonhidrata ihtiyacım olacak. Çok huzurlu görünüyorlar. Uyandıklarında yapacakları bir konuşma her şeyi değiştirecek. Tatlı Bayan Langston'ı düşündükçe midem bulanıyor. Jasper'ın bu haberi ne kadar kötü karşılayacağını bilmek beni daha da hasta ediyor.

Leon'un odasından gelen Damon, "Leon hâlâ uyuyor," diyor. "Duş alacağım, sonra da dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler alacağım. Bu şakacıları uyandırmayı denemek ister misin? Seni burada korumasız bırakmak istemiyorum."

Beni bir öpücük için kendine çekiyor ve ben de başımı sallayarak onu selamlıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Biraz zorlama gerekiyor ama Falin ve Jasper uyanıyorlar, inleyerek ve ayaklarını sürüyerek banyoya gidiyorlar. Falin'i elinde bir fincan sıcak kahveyle kapının önünde karşılıyorum. "Senin en sevdiğim insan olduğunu hep biliyordum."

Jasper koridorda yanımdan geçiyor ve Falin'in fincanını kapıyor. "Kahveye ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyor ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Tabii ki hayır. Git kendi fincanını yap, seni et kafa."

"Ama seninkinin tadı daha güzel olacak." Sırıttıyor ve fincanı onun elinden çekerek uzun bir yudum alıyor. "Çok güzel."

"Umarım biliyorsundur, az önce kıyameti başlattın," diye uyarıyorum Jasper'ı. Falin koridordan çıkarken ona hançerler fırlatıyor.

"O tam bir şeftali," diyor vahşi saçlarını kaşıyarak.

"Dün gece ne oldu?" Falin mutfakta agresif bir şekilde dolapları açarak başka bir fincan arıyor. Adamların sadece iki fincanı olduğunu öğrenmekten nefret edecek.

"Yeni uyandığımda konuşacak çok şey var." Onu odasına kadar takip ediyorum, ağzından bir şeyler almaya çalışıyorum. Şifonyerinin çekmecesinden etiketsiz bir hap şişesi alıyor ve arkasında olduğumu fark ederek dönüyor. "Bir şey ister misin, tatlım?"

Kollarımı ona doladım, sıkıca sarıldım. "Hayır, sadece bu." Ayı pençesi gibi elleri sırtımda aşağı yukarı kayıyor ve ben hıçkırıklarımı bastırırken beni yatıştırıyor.

"Bir şeyi mi bölüyorsun?" Falin bir eli kalçasında, kapının pervazına yaslanmış bir şekilde konuşuyor. Geri çekilip avucumu yüzümde gezdiriyorum.

"Damon döndüğünde konuşmamız gerek." Ses tonumu nötr tutmaya çalışıyorum ama korkarım ki başarısız oluyorum.

"Ne oldu?" Falin tüm tavrı değişerek sorar.

Bakışlarımı yere odaklıyorum. Yıpranmış parkede, örtülü bakışlarımla neredeyse bir yüze benzeyen küçük bir oyuk var.

"Dün gece bir şey mi oldu?" Jasper soruyor, sesindeki tüm şaka ipuçları kaybolmuş.

"Bayan Langston öldü."

FALIN ve ben bir saatten fazla bir süredir Damon'ın yatağında uzanmış, dizüstü bilgisayarında bir film izliyoruz. Sadece birkaç dakikasını sindirebildim. Geri kalanı arka plan gürültüsünden başka bir şey değildi. Öyle bile olsa, çocukların yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve benim de Falin'le sessiz bir zamana ihtiyacım vardı.

"Gittiğine inanamıyorum," diyorum, daha birkaç gece önce evden çıkarken Jasper'ın poposunu yakalayan hayat dolu kadını hayal ederek. Onu sırt üstü, annemle aynı pozisyonda görmek kederimi yüzeye çıkardı. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm Bayan Langston'ın yüzü değil, onun yüzü oluyor. Acı, yıllar önce olduğu gibi bugün de taze.

"Çok özür dilerim. Harika görünüyordu." Falin bana yandan sarıldı ve saçımın bir tutamını döndürdü. "Zor birkaç gün geçirdiğini biliyorum ama biraz boş vaktimiz varken konuşmak istedim."

"Tamam," diyorum, kelimeyi uzatarak. "Aklında ne var?"

İç çekiyor ve düşüncelerini toparlıyor, bu da bir palavra atmak üzere olduğu anlamına geliyor. En iyi arkadaşım hakkında doğru olduğunu bildiğim bir şey varsa, o da ne isterse, elle sarılmış bir sigara gibi filtresiz söylediğidir. Bu o ve ben bunu seviyorum... çoğu zaman.

"Benimle San Francisco'ya gel. Bir sömestr tatil yap, biraz dinlen, birkaç okulu ziyaret et. Artık evimde bolca yerim ve en iyi arkadaşımı şımartmak için bolca param var. Bu adamlar hakkında bir şey bilmiyorum Blakey. İyi görünüyorlar ama onların hayatıyla seninki zıt yönlerde gidiyor. Beni yanlış anlama, istediğinin peşinden giden erkekleri severim ama Damon... O sadece bir kırmızı bayrak değil, bir tarla dolusu kırmızı bayrak."

Oturup alt dudacağımı dişlerimle yokluyorum. Aynı yeri sık sık çiğnediğim için oradaki deri kırmızı ve çiğ. "Güven bana, onun mükemmel olmadığını biliyorum ama ben de değilim. O tutkulu ve sadık biri ve bunu söylemedi ama ben

Beni sevdiğinden oldukça eminim. Aramızdaki ilişkinin yoğun olduğunu biliyorum ama belki de ihtiyacım olan şey budur."

Damon ve çocuklar hayatıma girdiğinden beri kendimi Blake the Bore gibi hissetmemiştim. Zihnimin arkasında sürekli fısıldayan güvensizlik sustu.

"Ethan sana bok gibi davranan bir pislikti ve ondan önce erkeklerle şansının pek yaver gitmediğini biliyorum ama Blakey, sen sevgiye, sağlıklı bir ilişkiye layıksın. Anlıyorum, akli dengesi yerinde olmayanlar yatakta vahşidir ve içimizde bir yerlerde bir kaşıntıyı, yeterli olmadığımızı söyleyen o küçük dırdırcı hissi kaşırlar." Parmağındaki gümüş yüzükle oynuyor ve bana gerçek bir endişeyle bakıyor. "Ben sadece senin için endişeleniyorum. Brennan sürekli yokken çok yalnız kalıyorsun. Peki şimdi ne olacak? Etrafında insanlar ölüyor, araban hurdaya dönüyor. Bunu sık sık söylediğimi duymayacaksın ama korkuyorum."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haksız değil. Karnımdaki çukur kendine kalıcı bir ev yaptı, hatta bir bahçe dikti ve bir çit ördü. Ama Falin'in bilmediği, başka hiç kimsenin bilmediği şey, bu çukurun kendimi bildim bileli orada olduğu. Bunun Ethan'la, Bryan'ı ya da annemi kaybetmekle ya da şu anda olanlarla hiçbir ilgisi yok. O kadar uzun zamandır benim bir parçam ki onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Sarılmak için yaklaşıyorum. "Korktuğunu biliyorum, ben de korkuyorum ama hayatımı kökünden değiştirmek istemiyorum. Damon'la aramızdaki bu şeyin yürüyüp yürümeyeceğini görmem gerek."

Bir işaretle ve omzuma doğru başını sallayarak, "Eğer kalacaksan, en azından tüm eşyalarına göz attın mı? Bu adamın kim olduğuna dair tam bir resme ihtiyacın var ve bunu başarmanın sadece birkaç yolu var."

Bana Trevor'ın derisini hediye ettiğinde gerçek yüzünü gösterdiğine eminim ama bu bilgiyi Falin'e söylememin imkânı yok. Hoşuma gitse de gitmese de beni kelepçeler ve kendisiyle birlikte geri götürür.

"Pek sayılmaz. Bunun için bir nedenim yok."

Yataktan kalkıyor ve kapının kilidini çeviriyor. "Tatlım, yapacak işlerimiz var."

Buna katılmak istemedim ama Falin çekmeceleri açmaya ve yatağın kenarını kaldırmaya başladığında kendimi kaptırdım. Damon'ın onaylamayacağı bir şey yaptığımı bilmek bana küçük bir heyecan verdi. Bu noktada kederden başka her duyguyu kabul ederdim.

Dolabında birkaç ceket asılı. Onları bir tarafa kaydırıyorum ve alanın geri kalanını tamamen boş buluyorum. Falin şifonyeri tamamlıyor ama şu ana kadar bol miktarda siyah giysiden başka b i r şey bulamadı.

"Bunun zaman kaybı ve mahremiyetin tamamen ihlali olduğunu hissediyorum," diyorum sonunda yatağa uzanırken.

"Ürkütücü bir şey bulursak bana teşekkür edeceksin," diyerek başka bir çekmeceyi iterek kapatıyor. "Yatağın altını kontrol ettin mi?"

"Bir gün senin çocuğun olmaktan nefret ediyorum. Hiçbir şey yanlarına kalmayacak." Onu yatıştırmak için dizlerimin üzerine çöküp yatağın altına bakıyorum. İlk başta sadece birkaç toz tavşanı görsem de cebimden telefonumu çıkarıp el fenerimi bir ayakkabı kutusuna tutuyorum.

"Tabii ki yapmayacaklar. Kitaptaki her numarayı kullandım zaten," diyor son çekmeceyi karıştırırken.

"Bir şey buldum." Karnımın üzerine çöküp kolumu uzatarak ona ulaşmaya çalışıyorum. "Bu bir ayakkabı kutusu."

"Aman Tanrım, biliyordum. Çabuk, onu yatağın üzerine getir." Sesi kesinlikle baş döndürücüydü. Kutu önümdeyken yatağa geri oturuyorum. "Hadi, aç şunu."

Elim aniden ağırlaştı. Yapmak üzere olduğum şeyin pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyorum. Damon eşyalarımı karıştırırsa çok kızarım. Çiftlerin makul miktarda mahremiyete ihtiyacı vardır. Bu sağlıklı ve normal. Bu ilişkide daha çok ihtiyacımız olan iki şey.

"Hayır. Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmeyeceğim." Bu kararı verdiğim anda göğsümden bir ağırlık kalktı.

Falin ben onu durduramadan kutuyu kaptı. "O adamla çıkmıyorum. İçine bakacağım."

"Falin, hayır. Geri koyalım." Ona yalvarıyorum ama faydası yok. Kapağı çekip çıkarıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Oh, kahretsin. Blake, buraya bakmak isteyeceksin."

Onu elime aldım ve eşyalarımın dolu bir kutuya baktığımı fark ettim. Parfüm şişem, iç çamaşırlarımın bir kısmı ve Brennan'daki odamda Falin'le birlikte çektiğimiz bir fotoğraf. Başka ne bulacağımdan korkarak o eşyaları çıkarıyorum. Midem bulanıyor. Bryan'ın parmak izi kolyesi, diğer birkaç rastgele mücevher parçasıyla birlikte kutunun dibinde karışık bir şekilde duruyordu.

Avucumun içinde tutarak nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Kahretsin, o Bryan'ın kolyesi mi?" Falin endişeyle soruyor. yüzünü kaplıyor.

Başımı sallıyorum, ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. "Bu neden onda olsun ki? Kaybettiğimi sanıyordum. Çok üzüldüm."

Madalyonu boynumda asılı duruyor ve bana kolyeyi kaybettiğimi başından beri nasıl bildiğini hatırlatıyor. Muhtemelen kendini hastalıklı bir şekilde tehdit altında hissetti ve kardeşimin yerine ondan bir parça taşıdığımdan emin olmak istedi. *Ne canavar ama.*

"Blake, hadi bütün bunları bulduğumuz gibi yerine koyalım ve gitmek için bir bahane yaratalım." Falin kutuyu daha önce olduğu gibi düzenlemeye başladı. Kolyeyi almak için elini uzatıyor ama ben reddediyorum.

"Kesinlikle olmaz. Bunu geri alamayacak. Bryan'dan bana kalan tek şey bu. İşte, bunu oraya koy." Bana verdiği madalyonun tokasını açtım ve Falin'e uzattım. "Onu istemiyorum."

Bana bakışından söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyorum ama kendini tuttuğu için minnettarım. Şu anda yapamam. Eşyalarını karıştırmama neden olduğu için ona kızgınım, benden çaldığı için ona kızgınım. Hepsini. Diyor ki

Ethan'a hiç benzemiyor ama bu aldatmadan daha kötü bir ihanet gibi geliyor.

"Uber çağırayım mı?"

"Bilmiyorum." Kutuyu alıp yatağın altına geri itiyorum ve cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt ediyorum. "Evet, biraz boşluğa ihtiyacım var." Ve neden böyle bir kutuya sahip olduğunu düşünmek için zamanım var. Yaptığı diğer şeylerden sonra gerçekten şaşırmalı mıyım?

"Bırak oraya gideyim. Bir şeyler uydururum."

Başımı sallıyorum ve gözlerimdeki nemi kırıştırıyorum. Eşyalarım odanın her tarafına dağılmış durumda ve banyo malzemeleri banyoda ama şu anda dizüstü bilgisayarım, şarj aletlerim ve diğer okul eşyalarım dışında hiçbir şey umurumda değil. Falin yarın ayrılıyor ve sonra gerçek hayata geri dönüyorum. Hedeflerim var ve Damon'ın gelip uğruna çalıştığım her şeyi raydan çıkarmasına izin veremem. Programıma geri döneceğim ve her şey yoluna girecek. Her zaman böyle atlattım, bunu da atlatacağım.

Damon'ın enerjisini ensemden bir diken gibi hissediyorum ve döndüğümde kapı aralığında beni izlediğinden emin oluyorum. Çantamı onun göremeyeceği bir yere, yatağın altına atıyorum. "Falin bu gece dışarı çıkmak istediğinizi söyledi. Nereye gitmek istediğinize dair bir fikriniz var mı?"

Bakışlarını nötr bir ifadeyle karşılamak, kalan tüm kararlılığımı alıyor. "Muhtemelen sadece akşam yemeği ve bir film. Burası çok gürültülü ve olanlardan sonra biraz rahatlamaya ihtiyacımız var."

Başını sallıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu iyi bir fikir. İçeri girip sana çocukların bu gece birkaç yere bakmak istediklerini söyleyecektim, bu yüzden senin halka açık bir yerde olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek."

"Bu doğru. Bu şekilde düşünmemiştim." Başını bir santim yana eğerek bakışlarını daraltıyor.

"Buraya gel, Angel. Korkmuş görünüyorsun." Kollarını iki yana açmış, yanına gelmemi işaret ediyor. Bu adama karşı artan duygularımla, onun bana karşı olan sarmalı arasında

şüphe ve korku zihnimin etrafında dolanıyor. Ondan ne kadar uzaklaşabilirsem o kadar iyi, ama şimdilik sakın davranmalıyım.

Onun kucağına adım atmak tatlı zehiri yudumlamak gibi; tadıyla beni cezbediyor, ama içtiğimde siyanür beni bitiriyor.

"Her şey yoluna girecek. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Avuç içlerini sırtımda aşağı yukarı kaydırırken derin mırıltıları içime yerleşiyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurarak uzaklaşıyorum. "Kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyorum."

Sözlerindeki ironi. Bana zarar verecek olan o.

"Güvende ol. Falin'in silahlı olduğundan emin olacağım." Ben itiraz edemedim kapıdan çıktım.

Nefesimi bırakıp evden çıktıklarını duyana kadar bekliyorum, sonra da ihtiyacım olan şeyleri toplamayı bitiriyorum. Falin aceleyle içeri girdi. "Tamam, gittiler ve Uber yolda."

Dairenin etrafına bakıyorum, bunun onu son görüşüm olup olmadığından emin değilim. Bu kadar kısa sürede burada o kadar çok anı biriktirdik ki, bunlar sonsuza dek zihnimde yer edecek anılar.

Falin kolunu omzuma atıyor. "Hadi gidelim. Yakında burada olur."

Bayan Langston'ın kapısının önünden geçerken gözyaşlarımı tutuyorum, sessizce daha iyi bir yerde olmasını umuyorum. Hurdaya dönmüş arabam hâlâ garaj yolunda unutulmuş bir şekilde duruyor ve bana sabah yapmam gereken telefon görüşmelerini hatırlatıyor. Belki de her şeyi boş verip Falin'le birlikte San Francisco'ya gitmeliyim. Hayatım arabamla aynı durumda ve yakın zamanda daha iyiye gideceğini sanmıyorum. Brennan'ın umursayacağından şüpheliyim. Zaten buralarda olmadığını biliyor.

Falin telefonunu kontrol ederken, "İki dakika içinde burada olacağını söylüyor," diyor. "Kahretsin, sanırım şarj cihazımı yukarıda unuttum. Kod ne? Koşup alacağım. Eğer Uber gelirse, benim için tut."

Ona kapının şifresini söylüyorum ve sokağın karşısında düşen sarı bir yaprağa bakıyorum. Geri dönüp

dönmeyeceğimizi

Brennan'a ya da bir otel odasına, umurumda değil. Sadece dinlenmek istiyorum.

Siyah bir sedan yanaşıyor, ben de çantamı alıp omzuma atıyorum. Yolcu camı açılıyor ve sürücü kocaman gülümsüyor.

"Uber şoförümüz sen misin?" Arka kapıya doğru adım atarak sordum.

Ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve Damon'ın ilk gece taktığına benzer siyah bir maske takan iri bir adam tarafından arka koltuğa çekildim. Mücadele ederken antalarımı düşürüyorum ama onu alt edemiyorum. Beni kavrayışı çok güçlüydü.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama kapalı elini dudaklarıma kapatıyor. "Şşş, küçük bebek. Yakında her şey bitecek."

Bir sızı hissediyorum ve görüşüm yanan kağıt gibi kenarlardan kararmaya başlıyor. Kollarımı sallamaya ya da bacaklarımı tekmelemeye çalışıyorum ama bedenim çok ağır. Ağırlaşıyorum ve boşlukta düşüyorum. Dünyam kararmadan önce son gördüğüm şey deri koltuk oluyor.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

O KADAR GÜÇLÜ BİR MİDE BULANTISI DALGASINA KAPILDIM KI Gözlerimi bile açamadan midem. Farkına vardım, kaçırılmışım. Suyun altına girmeden önceki o anların görüntüleri aklımdan geçiyor. Araba, siyah maskeli adam, deri koltuklar. Her şey o kadar çabuk oldu ki, zihnimdeki bulanık kenarları zar zor seçebiliyorum.

Ağzımı silmek için bağlı ellerimi kaldırdığımda başım zonkluyor. Gözlerim tamamen açıkken, onları yukarıdaki floresan ışığa göre ayarlamak için gözlerimi kırıştırıyorum. Bir tür mağaza dolabındayım, ayaklarım derimi ısırarak plastik bağlarla bağlı bir şekilde yere atılmışım.

Bağırmalı mıyım yoksa sessiz mi kalmalıyım bilemiyorum. Çığlık atmak yanlış kişinin dikkatini çekebilir ve bu ihtiyacım olan son şey. En azından yalnızım ve kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırabilirim.

Adamların beni bulmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

O zamana kadar nasıl hayatta kalacağımı bulmalıyım.

Temizlik malzemeleri ve mühürlü kutuların bulunduğu endüstriyel raflardan birine doğru kayıyorum. Raf kenarlarından biri bileklerimdeki fermuarlı bağları kesecek kadar keskin olabilir. Ellerimi serbest bırakabilirsem, ayaklarım çok daha kolay olacak.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken ve başım dönmeye devam ederken, elimden gelenin en iyisini yapıp fermuarları metal rafın kenarına testere hareketiyle sürüyorum. Omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum, geri döneceklerinden korkuyorum ama güçlü kalmam gerekiyor. Hayatımda teslim olmak için yeterince saçmalık yaşadım.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, gözlerime damlıyor. Terimi siliyorum ve çalışmamı kontrol ediyorum. Dakikalardır uğraşıyorum ama hiçbir şey yok. Muhtemelen enerjimi boşa harcıyorum ama korkudan felç olmuş bir halde burada öylece oturamam.

Kapının dışından sesler geliyor ve donup kalıyorum, ne dediklerini duymak için zorlanıyorum. "Ondan yeşil ışık bekliyorum. Erkek arkadaşının takip ettiğinden emin olmak istiyor."

Dehşet içimi sıkan bir yumruk gibi sıkıyor. Damon ve diğerlerine yem atıyorlar. Kahretsin. Buradan çıkmalıyım; zarar görmelerine izin veremem.

"Bu, önce onunla biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bu kızda hiç görmediğim bir kık var."

Olamaz. Sesleri yaklaşıyor.

Tek açık duvar parçasına doğru kayıyorum, ayaklarımı yerleştiriyorum ve duvarı itiyorum. Ayağa kalktığımda, bana yardım edecek bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için çılgınca etrafı araştırıyorum.

"Kardeşim, yerinde olsam bunu yapmazdım. Eğer öğrenirse..."

Bir paspas var. Onunla vurmayı deneyebilirim. Ya da belki bu kutulardan bazılarını üzerine indirebilirim.

Düşün, Blake.

Bir gümbürtü ve ardından sesler yükseliyor. Dışarıda kim varsa kavga ediyor gibi geliyor. Raflara tutunarak dolabın arkasına geçiyorum ve açık bir kutuya bakıyorum. *Evet.* Bir koli bandı dispenseri.

Kutuyu devirmemek için ekstra dikkatli davranarak onu aldım.

ve avucumda çevirerek işe koyuluyorum, böylece tırtıklı kenar ciltlememle aynı hizaya geliyor.

Kan damlaları parmaklarıma bulaşıyor ama bıçağın battığı yerin acısını hissetmiyorum bile. Kurtulmaya çok odaklanmışım. Çok yakın. Çektiğimde, bağların az da olsa gevşediğini hissedebiliyorum.

"Kahretsin!" Dağıtıcı parmaklarımdan kayıyor ve birkaç metre uzağa düşüyor. Eğilip sürünmem gerekecek.

Duvardan aşağı kayarken, kapı açılıp siyahlar giymiş iki heybetli figür ortaya çıkınca donup kalıyorum. Akraba gibi görünüyorlar. Belki de kardeşler. Sağdaki, ağarmış saçları ve yüzüne kazınmış sert çizgileriyle daha yaşlı görünüyor. Soldaki ise tüylerimi diken diken ediyor. Sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi çarpık dişleriyle bana gülümsüyor.

"Küçük bebek uyandı," diyor küçük kardeş. Ses tonundan beni yakalayan adamla aynı kişi olduğunu anlıyorum. Kanlı ellerime bakıyor. "Görünüşe göre eğlenceye bensiz başlamışsın." Etrafımdaki boşluk kapanırken titriyorum ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bant dağıtıcısını almak için eğiliyor ve kıkırdıyor. "Bruce, şuna bak."

Kanlı nesneyi kardeşine doğru iter. Bruce'un yüzü hareketsiz, taş gibi sert. Hangi adamın beni daha çok korkuttuğundan emin değilim. Parmak ucunu nemli kanımda gezdiriyor ve burnuna götürüp derin bir nefes aldıktan sonra ifadesiz bakışlarını üzerimde sabitliyor.

"Şimdi ne dediğimi anlıyor musun?" diyor küçük kardeş. "Bunu izliyordum. İsteddiği zaman alıngan olabiliyor."

"Kapıyı kilitle," diyor Bruce yaklaşırken. Bir eli kemerini çözmek için aşağı uzanıyor.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bunu yapmak istemiyorsun. Lütfen." Onlardan olabildiğince uzaklaşırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Şşşt," diyor genç olan kapıya doğru dönerken. "Birazdan bitecek. Uslu bir bebek ol." Görüşüm tekrar kayboluyor, ama herhangi bir ilaç yüzünden değil. Buraya daha önce de gelmişim,

Gidecek bir yere ihtiyacım olduğunda, zihnimi bedenime olanlardan korumak için. Karanlıktan kaçmak için ruhumun gölgeli bir girintisi.

Kilidin tıklama sesi zihnimde yankılanıyor. İşte bu kadar. Sondan bir önceki an. Adam üzerimde gezinirken boğuk bir nefes çekip göğsüme bastırıyorum. Dvşebilir, tekmeleyebilir ve çığlık atabilirdim. Ama bunun işleri daha da ktleştireceğini biliyorum.

Küçük kardeşin sataşmaları, üstümdeki adamın yorucu homurtularına karışıyor. Bağlı ve kanlı bileklerimi yumruklayarak beni soğuk betona çarpıyor, çarpmanın etkisiyle kafatasımda acı dolu şok dalgaları oluşuyor.

"Bağlarını kes," diye homurdanıyor, tozluklarımı mıncıklıyor. Kollarımı onun elinden kurtarmaya çalışarak kıvranıyorum.

Sustalı bıçağı bağıma temas ettiği anda telefonu çalıyor. *Lütfen*. Dua eden bir tip değilim ama onları benden uzaklaştıracak biri olması için her tanrıya dua ederim.

Çınlama sesi duvarlarda yangın alarmı gibi gümbürdüyor ve iki adam birbirlerine bakmak için saldırılarını durduruyor. "Kim o?" Bruce sorar.

Sustalıyı telefonuyla değiştirir. "Ah, lanet olsun. Bu o." Sesi sertleşiyor ve bana bakarken yüzündeki alaycı ifade yerini derin bir kaç atmaya bırakıyor. "Hey, patron... Uh, huh... Evet... Hayır. Onu getireceğiz."

Telefonu kapatıp cebine geri koyduktan sonra kardeşiyle sessiz bir konuşma yapıyor. Bruce kollarımı bırakıyor ve burun delikleri açılmış, gözleri kısılmış bir şekilde duruyor.

Küçük kardeş bana alay etmeye geri döndü. "Bugün senin şanslı günün, bebeğim. Belki de değil... Sana ne yapacağını gördüğünde, hala burada bizimle olmayı dileyeceksin."

Kutularla dolu başka bir depoda, metal bir sandalyeye bağlanmış bir halde yalnızım. Gerçekten bir dehşetten kurtuldum ama başka bir dehşete mi katlanacağım? Önsezi hissi içimi dolduruyor... sanki aldığım her nefes beni ölüme daha da yaklaştırıyor.

Kapı menteşelerinin gıcırtısı dikkatimi çekiyor ve içeriye bana çok tanıdık gelen bir adam g i r i y o r , rahatlama hissetmeliyim. Ama bakışlarındaki soğuk ifade tüylerimi diken d i k e n ediyor. Sağ eli kılıfındaki silahının kabzasında, her an çekip ateş etmeye hazır. "Blake... Umarım adamlarım sana iyi davranıyordur. İyi uyudun mu?" Hafif Rus aksanıyla konuşması

Sahte kibarlığına rahatsız edici bir cephe.

Kendimi toparlıyorum ve olabildiğince sakın konuşuyorum. "Alexander, bu bir yanlış anlaşılma olmalı. Eğer beni eve getirirsen, olanları kimseye anlatmam. Sadece bunu konuşalım."

Başka bir sandalyeyi beton zeminde sürüklüyor. Metalin gıcırtısı odanın içinde yankılanıyor. "Hata yok, Blake. İki seçeneğin var. Onları duymak ister misin?"

Onu olabildiğince uzun süre konuşturmam gerekiyor, bu yüzden başımı sallıyorum ve bakışlarımı soğuk mavi gözlerinde tutuyorum.

"Bu seçimler çok özel... Sana karşı hep bir zaafım olmuştur Blake. Anneni ve kardeşini birbirine bu kadar yakın kaybetmek... Ne yazık. Yine de keder sana yakışıyor." Silahının namlusuyla çenemi yukarı kaldırana kadar yere baktığımı fark etmiyorum. "Ne kadar hüznölü, güzel gözler... Senin gibi bir kız için iyi para kazanabilirim. Çalıştığım adamlar kırık dökük olanlardan hoşlanıyor. Ama sen..." Silahıyla yanağımı okşuyor. "Henüz o noktada değilsin ama yakında olacaksın."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Seninle olacağım. İstedğin bu değil miydi? Seni geri çevirdiğim için özür dilerim, sadece bir erkek arkadaşım vardı ve ben-"

Dudaklarından tehditkâr bir kıkırdama çıkar. "Bunun için artık çok geç, bebeğim. Şimdi seçenekleriniz: benimle gelirsiniz - tabii ki küçük erkek arkadaşlarınızı öldürdükten sonra - ve bana çok para kazandırabilirsiniz."

"Onları neden istiyorsun? Bunu hak etmek için sana ne yaptılar? Sen bir nakliye varisisin, bir tür gangster değilsin."

Yine o kahkaha odada yankılanıyor. "Eğlendiriyorsun, Blake. O yaşlı kadının gözlerinin arasına bir kurşun sıktığımdan beri gülmeye ihtiyacım vardı."

Bayan Langston. Oh, Tanrım.

"Madem sohbet ediyoruz, ben de sana anlatayım. Erkek arkadaşların benim en iyi adamlarımı öldürdü, kulübüme habersiz gelip onları vurarak öldürme cüretini gösterdi. Kuzenim Peter da onların arasındaydı. Bunun peşini bırakamam."

Bulmacanın parçaları zihnimde şekilleniyor. Jasper'ın vurulduğu gece buradaydılar... ya da her nerede olduysa. Alexander ve adamlarıydı. Bailey'i kaçıranın o olduğunu mu düşünüyorlar? Milyon yıl geçse de bunu hayal edemezdim ama şimdi bildiğimi sandığım her şey kendi üzerine çöküyor.

"Kaybınız için üzgünüm ama lütfen, daha fazla ölüm çözüm değil." Eğer ona yalvarabilirsem, belki mantıklı düşünmesini sağlayabilirsem, küçük de olsa bir şansımız olabilir.

"İki numaralı seçim için hazır mısınız? Birinci seçenek, eğer hatırlarsanız, benimle gelmek. İkinci seçenek ise erkek arkadaşlarınız izlerken sizi öldürmem." İç çeker ve bir elini özenle kesilmiş sarı saçlarının arasından geçirir. "İşte bu gerçekten utanç verici olurdu. Dediğim gibi, bana iyi para kazandıracaksın. Belki de yorgunum. Seninle sonuna kadar savaşacak gücüm yok, bu yüzden isteyerek gelmelisin. Ne olacak Blake?"

Telefonu titrerken bir an için bakışlarını kaçırıyor. Okurken yüz ifadesini izliyorum. Aldığı mesaj her neyse, yüzünü kızgın bir surat ifadesinden neşeli bir gülümsemeye dönüştürüyor.

"Bu düşünceni unutma. Bir dinleyicimiz olacak." Silahını sıkıca kavrayarak ayağa kalktı. Nabzım kulaklarımda uğulduyor. O kapıdan kimin gireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Damon'ın ya da adamların yaralanmasına ya da daha kötüsüne katlanamam.

Kapı açılıyor ve Brennan odaya bakıyor - ben kollarıma kan bulaşmış bir sandalyeye bağlıyım, en iyi arkadaşı hazırda bir silah tutuyor. O anda anladım. MechExpresses depolarından birindeyiz.

"Alex, kız kardeşim neden bir sandalyeye bağlı?" Brennan yavaşça yaklaşır, ellerini önüne uzatmıştır.

"Ne yazık ki iyi dostum, kendini bir karmaşanın içinde buldu. Suçlularla yatan fahişelere böyle olur. Bunu bir koyup iki almak gibi düşün. Seni ve onun erkek arkadaşlarını tek seferde kızdıracağım."

Brennan bana bakarken gözleri irileşiyor. "Bee, iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve göğsümün bir yerinden bir hıçkırık yükseliyor. Brennan da benim kadar şok olmuş olmalı... Bu adam son on yıldır onun en iyi arkadaşıydı. Ona hayatını değiştiren işi bulan adam. Onu uzun süreli kız arkadaşıyla tanıştıran adam. Hissettiği acıyı hayal bile edemiyorum. Alex bunu bize neden yapsın ki?

"Hadi diğer odaya geçip konuşalım. Eminim bir anlamaya varabiliriz," diyor Brennan, sesi sabit ve elleri yatıştırıcı bir hareketle açık.

"Bunun için çok geç. Erkek arkadaşları yoldalar. Lukas az önce onları kameralarda gördü." Bana döndü. "Daha akıllı suçlular seçmelisin, Blake. Daha çok kardeşine benzeyen birini."

"Alex," diye uyarır Brennan. "Hadi ama, mantıklı olalım."

Suçlu mu? Neden bahsediyor bu?

"Brennan?" Ona zar zor bakarak soruyorum.

Alex gülüyor, odanın içinde volta atıyor. "Hiçbir fikri yok, değil mi? Oh, bu altın değerinde. Gecenin eğlencesi için teşekkürler Brennan." Alexander yine karşımda oturuyor, partideki bir çocuk gibi sersemlemiş. "Sence Brennan

seni kurtaracak mı? Sana taktığı lakap neydi?" Çenesini kaşıyor. "Küçük Arı. İşte bu. Küçük Arı, ağabeyinin ne iş yaptığını bilmek ister misin?"

Alex silahını çıkarıp kafasına doğrultana kadar Brennan bir adım daha yaklaşır. "Ivan ne düşünecek? Hadi ama, bunun hemen şimdi olması gerekmiyor," diye yalvarır Brennan.

Alex onu görmezden geliyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Ağabeyim kadınları ve çocukları kaçırıyor. Değil mi, Brennan? Hadi, Küçük Arı'ya onları nasıl uyuşturduğunu anlat. Onları evlerinden nasıl aldığını ya da sokaklarda nasıl bulduğunu. Bazen taze olanlar için ekstra ikramiye alıyor... güzel üniversiteli kızlar ya da okuldan eve dönen gençler. Çok genç ve saf. İnsanların onlardan bir parça için ne kadar para ödediğini tahmin bile edemezsin."

"Bu kadar yeter!" Brennan bağıyor. "Pislik gibi davranmayı bırak ve ne istediğini söyle ki hepimiz eve gidebilelim."

"Fahişe Mischa'ya yaptığın iyilikleri çoktan tükettin. Nabzı atan herkese bacaklarını açarak neredeyse bizi ele veriyordu. Şimdi seni de bağlamak zorunda bırakma beni."

Alexander titreşimli telefonunu çıkarırken Brennan yaklaşıyor. Bakışlarımı yere kaydırıyorum, yeni öğrendiğim şey yüzünden midem çalkalanıyor. O benim kardeşim değil, o bir canavar.

Alex telefonda Rusça tartışırken, "Bee, bana bak," diye fısıldıyor. "Seni buradan çıkaracağım, bana güvenmek zorundasın."

"Beni buradan çıkar ve işimiz bitsin. Seni bir daha asla görmek istemiyorum," diye feryat ediyorum.

Çenesini eğmeden önce bir an için gözlerini kapatıyor. "Her şeyi açıklayacağım ama onun dikkati dağılmışken harekete geçmeliyiz."

Brennan beni sandalyeye bağlamak için kullandıkları ip üzerinde çalışırken, ben de gözlerimi her geçen saniye daha da sinirli görünen Alexander'dan ayırmıyorum. "Acele et," diyorum.

"Neredeyse aldım." O düğümlerle uğraşırken ip gövdeyi geriyor ve ben nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "İşte oldu."

"Ayaklarımdaki fermuarlar," diye fısıldıyorum. "Koşamayacağım."

"Siktir, tamam, sanırım bir yerlerde maket bıçağı var. Yürümeyi deneyebilir misin?" Beni ayağa kaldırırken başım dönüyor.

"Deneyebilirim."

Kolumla sandalyeye vurduğumda sandalye gıcırıyor ve Alexander'ın gözleri sese doğru kayıyor, eli hızlı bir hareketle silahını çekiyor. "Kahretsin, Bee, hareketlerimi takip et."

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum, bağlı bileklerim hareketlerimi sınırlandırıyor. Etrafımdaki zaman yavaşlarken görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Sweeper olduğun için benden üstün olduğunu mu sanıyorsun? Amcamın kendi kanından ve canından daha mı üstünsün? Yanılıyorsun."

Tetiği çekerken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Kan çanağına dönmüş gözlerini. Dudaklarının kenarındaki tükürük. Boynundan çıkan damarlar.

Doğrudan bana nişan alıyor ve bir saniye içinde ateş ediyor, oda sesle patlıyor.

Kulaklarım çınlıyor ve göz kırptıyorum, sonunda doğruyu görebiliyorum. Brennan yere yığılmış, gömleğinin üzerinde kan birikiyor.

"Brennan!" Göğsümün derinliklerinden gelen gırtlaktan bir sesle çığlık atıyorum. "Tanrım, Brennan, hayır!" Dizlerimin üzerine çöküyorum, dudaklarından hırıltılı nefesler çıkarken başını kucaklıyorum. "Sorun yok, yanımdayım. Dayan."

Bağlı bileklerimle yaraya baskı uygulamak için elimden geleni yapıyorum. "Bee," diyor nefes nefese kalarak. "Git. Çık dışarı."

"Seni burada ölüme terk etmeyeceğim." Gözyaşlarımdan arasından başımı kaldırıyorum ve Alex'in gittiğini fark ediyorum. Sonra duyuyorum, kapının hemen dışında kıyamet kopuyor. Hızlı

Silah sesleri öfkeli bağırışlarla karıştı. Damon olmalı. Beni buldu. "Brennan, Damon burada. İyi olacağız."

Hareket etmeyen gözlerine bakıp adını haykırıyorum. *Hayır, hayır, hayır.* Tanrım, nefes almıyor. "Hadi ama. Benim yüzümden ölemezsin. Elimde kalan tek şey sensin."

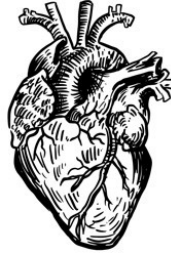
Titreyen ellerimle kanlı göğsünü pompalıyor, tekrar nefes almasını sağlamak için elimden gelen her şeyi çılgınca deniyorum. "Sana ihtiyacım var... Lütfen, Brennan. Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz."

Güçlü bir çift kol beni sararak Brennan'ın bedeninden geriye doğru çekiyor. Hıçkırıklar arasında çığlık atıyor, kurtulmak için kollarımı çırpıyorum. "Hayır! Onu bırakamam!"

"Blake, benim. Seni yakaladım. Güvendesin." Ses boğuk geliyor, sanki bozuk hoparlörlerden geliyor. "Buraya gel." Nazik eller beni kaldırıyor ve soğuk zemin yerini sıcak bir göğse bırakıyor. Hareket ediyoruz ama sonsuza dek ayrı düşerken gözlerim Brennan'ın hareketsiz bedenine takılı kalıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

DAMON

CESETLERİN ÜZERİNDEN VE KAN GÖLLERİNİN ETRAFINDAN GEÇİYORUM.

girişin yakınındaki şiddetli çılgınlık. Jasper ve Leon'un hayatları tehlikede ama Blake'i kollarıma almanın verdiği rahatlama ölçülemez. Hıçkırıyor ve titriyor, geri dönmem için yalvarıyor ve onun güvenliği için isteklerini göz ardı etmek beni öldürüyor. Ona dünyaları verirdim ama hayatını riske atmak pahasına değil.

Çıkışa o kadar yakınım ki, şafağın keskin havasının tenimi okşadığını neredeyse hissedebiliyorum. "Neredeyse geldik," diyorum ona. "Seni yakaladım."

Arkamdan gelen ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve üzerimizdeki duvardan silah sesleri gelince çömeliyorum. Blake'i yere bırakıp silahımı çekiyorum ve olabildiğince alçaktan ateş ediyorum.

Neredesin, orospu çocuğu?

Leon doğru hesapladıysa, sadece birkaç adam kalmış olmalı. Blake'i evin önünde yakalayanı bulup kalbine bıçağı bizzat saplamak isterdim ama bu, kimliğini öğrenmek için bazılarını hayatta bırakmayı gerektirir.

Köşeden bana doğru gelen başka kurşunlar, başımdan birkaç santim ötedeki duvara çarpıyor. Hızımı arttırdım ve

virajda suçluyu bulup gövdesine üç el ateş edeceğim. Kan kaybindan ölürken acıyı hissetmesini istiyorum.

"Damon!" Jasper bağılıyor. "Polisler!"

Kahretsin.

Blake'in yanına koşup onu kollarıma alıyorum ve adamın havayı dolduran çığlıklarını duymazdan geliyorum. Dışarı çıktığımda siren seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Blake, boş gözleri ve titreyen ayırık dudaklarıyla gevşemiş ve sessizleşmişti. Arabamın etrafında koştum ve onu yavaşça yolcu koltuğuna oturttum, aceleyle yanıma gelmeden önce kemerini bağladım.

Arabayı vitese takıp köşeyi dönerek Leon'un bisikletini arıyorum. Kaybolduğunu görünce rahatlayarak iç çektim. Bizden hemen önce çıkmış olmalılar.

Ana yola döndüğümde, plakasız siyah bir sedanın ters yönde hızla uzaklaştığını görüyorum. Peşlerinden gitmekten kendimi alıkoymak için Blake'e bir kez bakmam yetiyor. O pislikler serbest kalmayı hak etmiyor. Kahretsin, bu beni öldürüyor. Ama o daha önemli.

Önceden kararlaştırılan yere, otoyola yakın ucuz bir motele doğru ilerliyorum. Daire artık güvenli değil ve bazılarının depodan canlı çıktığını bilmek, burayı terk etme kararımızı daha da onaylıyor.

Yıkık dökük motele varmamız yaklaşık otuz dakika sürüyor ama arabadaki şaşkın sessizlik daha uzunmuş gibi hissettiriyor. Blake'in olanları sindirmesi gerektiğini biliyorum, bu yüzden onu konuşmaya zorlamıyorum. Elimi bir çapa gibi kalçasının üzerinde tutarak ona sahip olduğumu hissettiriyorum. Denize sürüklenmesine izin vermeyeceğim.

Leon'un bisikletini ofis girişine yakın bir yere park ettiğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Burası arka planda kaybolmamızı sağlayacak, ayrıca kimlik sormuyorlar ve nakit para alıyorlar. Telefonumu kontrol ederken Falin'den gelen bir mesajı fark ediyorum. Bizi on ve on bir numaralı odalara yerleştirmiş. Leon'un kapımızdan uzağa park etmesi akıllıcaydı. Ben de onu takip edip aynısını yapıyorum.

Blake kucağımdayken çevreyi gözden geçiriyorum. Çatlamış beton yürüme yolu, yüzeye çıkmış yabancı otlarla dolup taşıyor. Kırılmış cam kırıkları peri tozu gibi etrafa saçılmış, boş bira şişeleri ise pasla kaplı dış cepheye yaslanmış. Otoparkta sadece iki araba daha var; eski bir pikap ve beyaz bir minivan. İkisi de camlarındaki kir tabakasından uzun süredir burada oldukları anlaşılıyor.

Kapıyı iki kez çalıyorum ve Falin yüzünde paniklemiş bir ifadeyle kapıyı ardına kadar açıyor. "Kahretsin, o iyi mi?"

"Sanırım öyle, ama şokta."

Leon odanın arka tarafındaki harap bir masada oturmuş, bir yandan telefonunun ekranını kontrol ederken bir yandan da dizüstü bilgisayarında hararetle tıklıyor. Bizim gelişimimizle dönüyor ve ayağa fırlıyor. "Kahretsin, o iyi mi? Onu buraya getirin." Banyoya doğru bağılıyor. "Jas, sıcak suyu çalıştır."

Blake onların gözleriyle karşılaşmadan önüne bakıyor. Sırtında sakinleştirici daireler çizmeye devam ediyorum. Leon arkamdan geliyor ve avucunu onun kan lekeli yanağında gezdiriyor. Nefes veriyorum. "Şükürler olsun ki sağ salim çıktınız."

"Çok yakındı ama birçoğunu saf dışı bıraktık. Geldiğimizi açıkça biliyorlardı. Nasıl olduğunu bilmiyorum." Leon Blake'in alnına bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. "Polisleri kimin çağırdığı hakkında da bir fikrim yok."

Jasper banyodan çıkar, nemli yüzüne bir havlu sürmektedir. Kıyafetleri kahverengi kurumuş kanla kaplıydı. Kollarımdaki Blake'i gördüğünde omuzları çöktü ve burun delikleri açıldı. "O-"

"O iyi," diyorum o sormaya fırsat bulamadan. "Sadece şokta ve bitkin. Hadi onu temizleyelim ve birbirimize yetişelim. Falin, dairedaki eşyaları aldın, değil mi?"

"Evet, Bayan Langston'ın arabasına ne sığdırabilirsem." Pencereden dışarı bakmak için örtüyü bir santim çeker. "Takip edilmediğine emin misin?"

"Olabildiğince eminim," diyorum.

"Falin?" Blake kısık bir sesle söylüyor. Falin bir saniye içinde yanımıza geliyor ve en yakın arkadaşıyla alçak sesle konuşuyor.

"Neden siz arayı kapatırken Blake'le benim ilgilenmeme izin vermiyorsun?" Kollarım onun etrafında geriliyor ama Falin haklı. Bunun için daha iyi ve belli ki Blake'in ona ihtiyacı var. Başımı sallıyorum ve Blake'i banyoya götürüp kapalı tuvalet kapağının üzerine yatırıyorum.

Blake'le göz hizamda olacak şekilde eğiliyorum ama bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen dışarıda olacağım." Blake'in alnına yumuşak bir öpücük kondurarak dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Jasper yumruklarını sıkarak odada volta atıyor, Leon ise ekranlarının başına dönmüş. Yatağın kenarına yığılıyorum ve uzun soluklu bir "Siktir" salıyorum.

"Onu hangi odada buldun?" Jasper soruyor. "Ayrıldıktan sonra olan her şeyi anlat bize."

Sonraki birkaç dakikayı, onu büyük bir depoda bulana kadar nasıl kenarlarda kaldığımı, ofisleri ve dolapları aradığımı anlatarak geçirdim. Blake'i kardeşinin kanıyla kaplı olarak bulmadan önceki dakikalarda duyduklarımı anlattım. O adam ne dedi?

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Sweeper olduğun için benden üstün olduğunu mu sanıyorsun? Amcamın kendi kanından ve canından daha mı üstünsün? Yanılıyorsun."

Sweeper, bütün bu süre boyunca aradığımız adam. zaman tam düşündüğümüz yerdeydi. Adres doğruydı. Gerçek doğasını saklamakta herkesten daha iyiydi.

Jasper ve Leon bu yeni gelişmenin şaşkınlığı içindedir.

"Peki onu vuran adam? Kulüpteki aynı adam mıydı? King mi?" Leon sorar.

Başımı salladım. "Aynı pislik. Söylediğine göre, amcası da işin içindeymiş. Görünüşe göre asıl istediğimiz kişi o."

Jasper volta atmaya devam eder. "Ne halt edeceğiz biz?"

Başımı ellerimin arasına alıp yıpranmış halıya bakıyorum.
"Biliyorsam ne olayım, ama burada kalamayız." "Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değiliz. Ray'i arayıp son durumu bildireceğim. Ona arkasını k o l l a m a s ı n ı söyle. Jas, neden yan odaya gidip duş almıyorsun?" Leon diyor.

"Evet, tamam. Blake'i kontrol etmek için birazdan dönerim." Masadan diğer anahtar kartını alır ve kapıdan çıkar.

Leon, "Ben de diğer odaya gideceğim, sizi biraz yalnız bırakayım," diye ekliyor. Onun sempatik bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

Ayrılmadan önce, "Tekrar teşekkürler. Sen ve Falin o arabayı takip etmeseydiniz çok geç kalmış olabilirdik."

Dudakları yukarı doğru çekiliyor ama ifadesinde neşe yok. Oradan sağ salim çıktığımız için şanslıyız ama yine de kutlamak için bir neden yok. Hâlâ ellerimiz kan içindeyken olmaz.

FALIN ve ben Blake'i tam boy yataklardan birine yatırıp solmuş çiçekli yorganı çenesine kadar çekiyoruz. Yatağın başucundaki lambayı kapatıp odayı gölgelere boğduğumda göz kapakları çoktan düşmüştü.

Falin yatağın diğer tarafına geçmeden önce yüzündeki nemli saç telini fırçaladı. "Sen diğer odaya gitmelisin. Ben onunla kalacağım." Sesi kızgınlık ve kalp acısıyla doluydu.

"Onu terk etmiyorum," diyorum kesin bir ifadeyle. "Şu anda bana ihtiyacı var."

İç çekiyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Bak, bunu duymak istemeyeceksin ama umurumda bile değil.

Şu anda. İkinizin arasındaki her şey bitti. Gidiyorduk. Yani, senden ve tüm bunlardan uzaklaşıyorduk."

Gözlerim Blake'in uyuyan formu ile Falin'in affetmeyen bakışları arasında gidip gelirken göğsümdeki kas ipleri geriliyor. "Hayır. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Özür dilerim. Ona değer verdiğini söyleyebilirim ama bundan daha iyisine ihtiyacı var. Gitmesine izin vermelisin." Elini omzuma koymak için uzandı ama ben onu omuz silktim.

"Bu da nereden çıktı?" O kaçırılmadan önce her şey yolundaydı - Bayan Langston'ın burnumuzun dibinde öldürülmesinden beklenebileceği kadar yolundaydı.

Falin bakışlarını Blake'e çeviriyor ve dudaklarından çıkan yavaş ve düzenli nefesleri izliyoruz. "Yatağın altında senin ürkütücü küçük kutunu bulduk. Kardeşinin kolyesi mi Damon? Gerçekten mi? Uzman değilim ama ciddi bir yardıma ihtiyacın var."

Kalbim göğsümün sınırlarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor. "Daha önceydi... Her şeyi geri verecektim."

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Senin yardıma ihtiyacın var Damon, Blake'in de... Onun desteğe ihtiyacı var. Bryan öldükten sonra ve birkaç hafta sonra annesini kaybettiğinde yine yanımdaydım. Yemek yediğinden, duş aldığından ve uyuduğundan emin oldum. Ağladığında ona sarıldım, konuşmaya hazır olduğunda onu dinledim. Sen onun yanında bu şekilde durabilecek kapasitede misin?"

Utanç ve iğrenme duygusu midemin çukurunda çarpışıyor. Her iki duygu da bedenimde kalıcı bir yer ediniyor ama onları hiç şu an hissettiğim kadar hissetmemiştim. "Bilmiyorum."

Kendi itirafım karşısında şok oldum. Ama her zaman dürüstçe, bazen de acımasızca konuşmaya gayret ettim. Blake'e her şeyi anlatmak için çalışıyorum, Jasper'ın sevgiyle "saçmalıklarım" dediği şeyi açıyorum.

Eğer kafatasıma ulaşıp o berbat parçaları çıkarabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Amansız dürtüm, saplantılı doğam, DNA'm kadar benim bir parçam. Değişmez ve derinlerde kim olduğumun özünde var. I

Blake'in o yanımı sevdiğine gerçekten inanıyorum, sadece korkuyor. Onu kim suçlayabilir ki? Ona defalarca onu asla incitmeyeceğimi söyledim ama yalan söyledim. Umarım bu son değildir.

"O istemediği sürece gitmiyorum," diyorum sonunda.
"Lütfen."

Bana acıma dolu bir bakış atıyor ama başını sallıyor. Kabul ediyorum. Bu şekilde izin istemek farklı, ama vücudum için yapılmış yeni bir gömleği denemek gibi doğru hissettiriyor. Blake'e olduğu kadar Falin'e de onun için doğru kişi olduğumu göstermek istiyorum. Kalmak için burada olduğumu.

Tırnaklarımın altındaki kan kabukları gözüme çarpıyor.
"Ben temizlenmeye gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Su gecenin şiddet eylemlerini yıkarken, kendime *ne pahasına* olursa *olsun* diyorum. Blake olmadan yaşayamam. Sonuna kadar ben ve o, ne olursa olsun.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BLAKE

FARKINDA OLDUĞUM O ANLARDAN BİRİNİ YAŞIYORUM.

Uyandım ama gözlerim açılmayı reddediyor. Hafif sesler dikkatimi çekiyor ama tam olarak hazır olmaya hazır değilim. Arafta sıkışıp kaldım, uykunun rahatlığı ile gerçekliğin cehennemi arasında sıkışıp kaldım. Göz kapaklarım nihayet açıldığında, gerçeğe boyun eğmek zorunda kalacağım.

Brennan bir canavardı.

Brennan sonsuza dek gitti.

Bakmadan, Falin'in yanımda olduğunu biliyorum. Vücudunun sıcaklığını hissediyorum, sessiz ve rahatlatıcı horlamalarını duyuyorum. Gün ortası ya da gece yarısı olabilir. Doğduğum günden beri beni seven kişi öldüğünde zamanın bir anlamı kalmıyor. Onun hakkında bildiğim her şey bir yalandan ibaretken değil.

Burada, bu ucuz şiltenin üzerinde, sırtıma batan sarmallarla, kumaşa sinmiş bayat sigara kokusunu içime çekerek kalmak istiyorum. Bir topun içine kıvrılmak ve bu kabustan uyanana kadar burada kalmak istiyorum.

Ama yapamam. Bunu biliyorum. Tüm hayatım dengede duruyor ve yapmam gereken işler, planlar var. Brennan'ın olduğu adam hakkında kabul etmem gereken gerçekler var.

Sonunda gözlerimi açtığımda, görüşümü banyo kapısından gelen sarı ışık şeridine göre ayarlayarak

kahverengi lekeye ve tavadaki soyulan boyaya odaklanıyorum. Tek bir odak noktası seçerek ve kafamı boşaltarak birçok şeyin üstesinden geldim, bu görüntüler bazen beni rahatsız etmek için geri gelse bile.

"Blake?" Damon kısık bir fısıltıyla bana sesleniyor. "Uyanık mısın?"

Gözlerimi tekrar kapatıp kıpırdamadan durursam, belki benimle konuşmaz? Deniyorum ama burnumdaki bir kaşıntı bana ihanet ediyor.

"Orada hareket ettiğini görüyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Yatağı gıcırıyor ve ben cevap veremediğim yanıma çömelip sıcak avucuyla saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Hemen döneceğim."

Onun dokunuşunu kaybetmenin yasını hemen tutuyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Olan onca şeye rağmen, onun aldatmacasını, güvenime tamamen ihanet etmesini hâlâ unutamıyorum. Brennan'ın ölmesinin sebebi o. Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi. Neden hala onu istiyorum?

Kapının kilidi tıkırdıyor ve geri dönüp bir kez daha yanıma çömeliyor. "Sana biraz su ve tuzlu fıstık getirdim. Otomatta yiyebileceğin tek şey onlardı."

Gözlerimi tekrar açıyorum ve yüzündeki endişeyi fark ediyorum. Ağzım suyu geri çeviremeyecek kadar kuru ve bir şey yemeyeli yirmi dört saat olmuş olmalı. Yatak başlığına yaslanıp soğuk su şişesini kabul ediyorum ve uzun bir yudum alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum avucumu dudaklarıma silerek. Öne doğru eğilip bana bir poşet fıstık uzatıyor, kaşlarını kaldırarak paketi açmamı izliyor, sanki seçici çocuğuna sebze veren bir anne gibi. Onu yatıştırmak için birkaç tanesini avucuma silkeliyorum ve yavaşça koparıyorum. Rahatlamış gibi görünüyor.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, ben birkaç fıstığı çiğneyip yutarken o da başını eğmiş beni izliyor. Konuşmak için can attığını söyleyebilirim, ama zaman ayırdığı için minnettarım.

Sonunda, sudan bir yudum daha alıp kapağını kapattığım şeyeyi yatağın üzerine koyduktan sonra elimi tutuyor. Altın rengi gözleri loş ışıktaki nemle parlıyor. "Çok üzgünüm Blake. Kardeşin için, her şey için. Lütfen... sana yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyle? Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Üzgünüm bebeğim. Çok üzgünüm."

Başımı eğerek, kendi gözyaşlarımı uzak tutmak için bir nefes çekiyorum. Güçlü olmalıyım, ona *her şeyi* bildiğimi göstermeliyim. Bu sadece depoda olanlarla ilgili değil, onunla ve yaptıklarıyla da ilgili.

Ama bu konuşmayı yapmadan önce bir şeyi bilmem gerekiyor. Bakışlarına karşılık vererek soruyorum, "Brennan'ın cesedi nerede?"

Bu soruyu beklemiyordu. Cevap verirken kaşları birbirine çarpıyor. "Biz dışarı çıktıktan kısa bir süre sonra polis geldi. Sanırım onu yakaladılar. Karakola gidip sormamız gerekecek ya da Ray'i arayıp kontrol etmesini isteyebilirim?"

Brennan ve hain eylemleri hakkında öğrendiklerimden sonra ne istediğimi bilmiyorum. Ama orada bir morgda çürümesine izin veremem. Soyadlarımız farklı. Faturaların hiçbirinde adım yok. Polislerin beni bulması biraz zaman alabilir. Bu olayı geride bırakmak için bir sonuca ihtiyacım var.

"Veda etmek için onu görmem gerek." Damon yüzümü ellerinin arasına almadan önce yanağımdan bir damla gözyaşı yakalıyor. Gözleri gözlerimi yakıyor. O kadar yoğun ki, gözlerimi kaçırmak istiyorum.

"Bunu gerçekleştireceğim. Ne istersen, onu alırsın." Beni göğsüne doğru çekiyor ve bu anın tadını çıkarıyormuş gibi başımı öpüyor. "Özür dilerim."

"Sana inanıyorum."

Birkaç saatlik kesintili uykudan sonra, her birimiz birer birer uyandık, bu çöplükten çıkmak için sabırsızlanıyorduk. Bu sabah mikrobiyoloji dersinde olmam gerekiyordu ama yapmam gereken onca şey varken bunun olmasına imkân yok.

Damon ve ben karakola gitmek için ayrıldık. Falin havayolu şirketini arayıp uçuşunu değiştirmek için kalırken, çocuklar da kalabileceğimiz başka bir yer arıyorlar. Güvenli ve tercihen kamyon kornalarının her saat çalmadığı bir yer.

Damon sabırsızlanıyor. Polis karakolunun dünyada olmak isteyeceği son yer olduğuna eminim ama benimle gelmesini takdir ediyorum. Ellerimiz sarmaş dolaş, resepsiyona kayıp bir kişi hakkında soru soruyoruz, şüphe çekmemek için kelimelerimizi muğlaklaştırıyoruz. İfadelerimi gizleme konusunda doğuştan yetenekli değilim, bu yüzden konuşmanın çoğunu Damon'ın yapmasına izin veriyorum. Görevli memurumuza Brennan'ın fiziksel eşkalini veriyor ve ardından telefonumu açıp elimdeki en son fotoğrafını çıkarıyorum, gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısıırıyorum.

Memur duraklıyor ve oturmamızı söylemeden önce birkaç dakika fotoğrafı inceliyor.

"Onu tanıdı," diye fısıldadım. "Burada olmalı."

Damon kolunu omzuma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. "Evet, sanırım öyle. Harika gidiyorsun. Çok güçlüsün."

Övgüsü damarlarımdaki buzu ısıtıyor. "Evet, bu durumla ilgili biraz pratik yaptım."

Bryan'da durum farklıydı. Onu teşhis etmem için beni çağırdıklarında neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanıldıklarından emindim. Bir üst geçidin arkasında kolunda bir iğneyle buldukları kişi kardeşim değildi. Başka biri olmalıydı.

Soğuk metal tezgahları ve sert floresan aydınlatmasıyla o ürkütücü derecede hareketsiz odaya adım attığım an hala zihnimde net bir şekilde canlanıyor. Dezenfektanın yakıcı kokusu,

Karo zeminde ağır ağır ilerleyen adımlarım, görevlinin soluk çarşafı geri çekip kardeşimin cansız bedenini ortaya çıkardığı an.

İşte buradayım, tarihi tekrarlamak üzereyim, ancak şimdi neyin içine gireceğimi biliyorum. Bunu kabullendim ama bu işimi kolaylaştırmıyor. Bize koridorlarda rehberlik eden memurun görünüşünü fark etmiyorum ama sözleri kulaklarımda çınlıyor. "Özür dilerim."

O üzgün. Damon üzgün. Herkes üzgün.

Bu kelimelerden bıktım... Hayatım boyunca o kadar çok duydum ki, şimdi duyunca çılgılık atmak istiyorum.

Morga girdiğimizde buz gibi bir hava ve çürüme kokusuyla karşılaşıyoruz. Damon elimi sıkıyor, tutuşu çok ihtiyaç duyduğum bir can simidi gibi.

Sonraki beş dakika bulanık geçiyor. Görevlinin ve memurun benimle konuştuğunu biliyorum ama sözleri çınlayan kulaklarımda boğuklaşıyor. Damon yanımda sorulara cevap veriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar dışarıdayız.

Arabanın önünde duruyorum ve başımı ellerimin arasına alıp serin havayı içime çekiyorum. Damon her zaman olduğu gibi yanımda, beni kucaklıyor.

"Yavaş nefes al," diye mırıldanıyor. "Güzel ve kolay."

Panik atak belirtilerini biliyorum. Sadece bir ders kitabından değil, yıllardır onlarla yaşadığım için. Uzun zaman oldu ama olmasaydı bile, her seferinde ölümün kemikli parmaklarıyla içimi sıktığını hissediyorum.

"Yapamam," diyorum hızlı nefesler alarak.

Tanrım, parmaklarım uyuştı. Sırada ayaklarım var. Sonra buzlu suya dalmışım gibi hissettiren tüm vücut sarsıntıları.

Damon kollarımın altından uzanıp beni arabasının bagajına oturtuyor. "Bebeğim, bana bak. Yüzüme odaklan."

Çenemi yukarı kaldırıyor ama odaklanamıyorum. Kafam çok karışık. Çaresizce içime çekerek "Ç-şşşş," diyebiliyorum.

Ben gözlerimi kapatıp ön cama yaslanırken ve zihnimde karanlık bir boşluğa girerken dudaklarından rastgele küfürler dökülüyor. Brennan, Bryan ve annemin hayatta olduğu bir boşluk. Gülüyorlar ve acı çekmiyorlar. Göğsüm daralıyor ve uzuvlarım titriyor. Acıyor... Her şey acıyor.

Keskin bir his gözlerimi açmamı sağladı. Damon'ın belli belirsiz adımını söylediğini ve ardından daha boğuk kelimeler duyuyorum. "Blake, bunun için benden nefret etme."

Sözlerinin ardından metal bir kesik geliyor ve ben yine hissediyorum. Batıcı, keskin bir acı. Hissettiğim şeye odaklandığımda görüşüm netleşiyor; kolumu delen bıçağın iğneye benzer ısırtığı.

Başımı eğerek, solgun tenimde yumuşak gül yaprakları gibi açan kıpkırmızı damlalara odaklanıyorum. Kendi yaşam gücümün içimden döküldüğünü görmek çok güzel bir manzara. Dakikalar geçiyor ve ben bu manzaraya takılıp kalıyorum.

"Blake, bana bak." Başımı kaldırdığımda Damon'ın kehribar rengi gözleriyle karşılaşıyorum. "İyi misin?" Yavaşça başımı sallıyorum, burnumdan bir nefes çekiyorum. Gömleğinin kenarına bir kesik atıyor ve büyük bir parça koparıyor. "Hadi seni saralım."

Becerikli ellerinin kumaşı yaralarım boyunca sabitlemesini ve ucunu kendi içine sokmasını izliyorum. Beni kollarının arasına aldığı anda uzuvlarımdaki hisler geri geliyor.

"O da neydi?" Sesim ancak fısıltı halindeyken soruyorum.

Beni yolcu koltuğuna oturtuyor, kemerimi bağlıyor ve soruyu yanıtlamadan önce kendi tarafına geçiyor.

"Bir süre önce öğrendiğim bir şey," diyor geri çekilirken. "Fiziksel hisler panik atak sırasında bizi topraklamaya yardımcı oluyor."

Başımı koltuk başlığına yaslayarak zonklayan ağrıya konsantre oluyorum. Alışılmadık bir şey ama işe yaradı. "Teşekkür ederim. Bu kötü bir taneydi."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Elini kalçama koyuyor ve başparmağını sakınleştirici bir daire çizecek şekilde kaydırıyor.

"Sessiz bir yerde durabilir miyiz? Konuşmamız gerek." Ne kadar yorgun olursam olayım, bunu onunla daha fazla yapamam. Her şeyi açık havaya çıkarmadan olmaz.

Çenesi geriliyor. "Kendini yeterince iyi hissediyor musun?"

"Evet, iyiyim" diye yalan söyledim. Gerçek şu ki, söylemem gereken şeyi söyleyene kadar kendimi daha iyi hissetmeyeceğim.

Çenesini eğiyor ve çıplak ağaçlarla kaplı manzaralı bir yola sapıyor. Sadece birkaç kırmızı ve sarı inatçı yaprak hala dallara tutunmuş, kaçınılmaz ölümlerini kabullenemiyorlar. Camı açıp kuru yaprakların ve odun dumanının zengin kokusunu içime çekiyorum.

"Kahve?" diye sorarak beni şaşkınlıktan kurtarıyor.

"Evet, kulağa hoş geliyor." Diğer şeylerin yanı sıra kafeini de kullanabilirim.

Yakındaki bir kafeden içecek bir şeyler aldıktan sonra küçük, boş bir parkta durdu. Benim için kapıyı açıyor ve beni yüksek bir meşe ağacının altındaki ahşap bir masaya götürüyor.

Kahvemi yudumluyorum, ılık sıvının boğazımdan aşağı kaydığını ve sinir uçlarımı uyandırdığını hissediyorum. Damon kafasını çevirip burada gerçekten yalnız olup olmadığımızı kontrol ediyor.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum" diyorum. Son zamanlarda o kadar çok şey oldu ki sanki başka bir varoluş düzleminde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp buraya ve şimdiye odaklanıyorum, her şey boka sarmadan önce yaptığım planlara değil.

"Kolye," diyor. "Kutumu bulmuşsun."

Gözlerimi zorla açtım. "Biliyor muydun?"

"Falin bana sen uyurken söyledi. Blake," diye başlar. "Bunu neden yaptığıma dair saçma sapan bir bahane bulabilirdim. Yalan söyleyip düşünmediğimi ya da kolyeyi almak istemediğimi söyleyebilirim. Ama söylemeyeceğim. Sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Ayağa kalkıyor ve bankın uzunluğunu adımlıyor. "Devam et," diyorum.

"Kolyeyi aldım çünkü kıskanıyordum. Her şeyden çok değer verdiğin nesneye sahip olmam gerekiyordu. I

seni bir süre izledim. Sanırım bunu zaten biliyorsun. Derin düşüncelere daldığında, gergin olduğunda ya da korktuğunda ona nasıl dokunduğunu gördüm. Gözlerinde hüznü bir bakışla zincirdeki o küçük kalple oynardın ve... Bilmiyorum, Blake. Senden bir parça almam gerekiyordu. Karşı koyamadım. O sırada kardeşinizin olduğunu bilmiyordum, yoksa belki farklı hissedebilirdim. Diğer her şey -Parfüm, iç çamaşırı, fotoğraflar. Hepsi seni bana bağlı tutmanın yollarıydı." Kahve fincanıma bakıyorum, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. "Bir şey söyle lütfen," diye yalvarıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok mu berbat? Sorunların mı var? Sana kızgın mıyım? Dürüst olmak gerekirse, nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Yüz yüze gelecek şekilde oturuyor ve ellerini benimkilere doluyor. "Bunların hiçbirisi benim için yeni değil. Ne olduğumu biliyorum. Ama Blake, sana ilk günden beri kim olduğumu gösteriyorum. Bunu sakın unutma. Bir keresinde bana tüm berbat yönlerimi sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı? Yoksa bunu sadece sikim içinde olduğu için mi söyledin?"

"Ne oluyor be?" Fısıldıyorum. "Böyle şeyleri burada söyleyemezsin."

Derin bir kıkırdama çıkarıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Neden olmasın? Biz yalnızız. Seni burada, bu piknik masasının üzerinde becerebilirim ve kimsenin bundan haberi olmaz."

Beni bu masanın üzerine eğdiği, yıpranmış ahşabın çıplak tenimi parçaladığı düşüncesi yanaklarımı ısıtıyor. "Kesinlikle hayır." Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak ekliyorum, "Ve söylediğim şeyi bu yüzden söylemedim."

"Ne? Seni duyamıyorum." Ne dediğimi çok iyi biliyor, sadece dalga geçiyor.

"Sırf yakınlaşıyoruz diye o yanlarını sevdiğimi söylemedim," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak.

"Şimdi utanma. Senin pis ağzını daha önce de duydum. Sikişmek diyebilirsin, Blake. İki aç hayvan gibi sevişirken." O kadar kendini beğenmiş ki onu tokatlayabilirim. Yapardım ama eminim hoşuna giderdi. "Bu seni tahrik ediyor mu? Senin

güzel yanaklar pembe." Sesini alçaltarak derin bir mırıltı çıkarıyor. "Mükemmel amcığınla aynı renkte."

Gözlerim titreyerek kapanıyor ve burnumdan kontrollü nefesler alıyorum. *Başka bir şey düşün, Blake. Seni etkilemesine izin verme.* "Konuşmamıza geri dönelim. Sana güvenebileceğimi bilmem gerek yoksa asla çalışamayız. Çok şeyle başa çıkabilirim ve senin tarzını sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum-"

"Sevmek mi? Sanırım doğru kelime aştı."

Gözlerimi deviriyorum ve nefes alıyorum. "İyi... Seni olduğun gibi seviyorum ama-"

"Aması yok, sen benim halimi seviyorsun. Ne kadar sahiplenici olduğumu seviyorsun. Seni aynı anda hem heyecanlandırıp hem de germemi. Seni her zaman ilk sıraya koymamı seviyorsun, kendimden bile önce. Vücudunun her bir santimine nasıl taptığımı. Benimleyken olduğun kişiyi seviyorsun. Lanet olsun Blake, söyle işte."

"Ne söylememi istiyorsun?" Bağıriyorum. Bir kez başladım mı, o kadar iyi, o kadar özgür hissettiriyor ki, duramıyorum. Bankın üzerinde duruyorum ve başımı arkaya atıyorum. "Seni sevdiğimi söylememi mi istiyorsun Damon? Beklediğin şey bu mu? Peki, tamam! Seni seviyorum, tamam mı? Ve belki de bunun beni nasıl bir insan yapacağından korkuyorum."

Bakışlarıyla buluştuğumda göğsüm kabarıyor. Dudaklarında yavaş bir gülümsemenin yayılışını, gamzelerinin belirişini izliyorum. Titreyen elleriyle yüzüme uzanıyor ve yanaklarımı kavırıyor. "Bu seni benim yapar."

Dudaklarımız bir diş ve dil karmaşası içinde birbirine çarpıyor, sanki her bir duygumuzu birbirimize üflemeğe çalışıyormuşuz gibi. Dudağımı emişi ve ağzımı sahiplenışı beni zayıflatıyor ve titretiyor.

Bir an için geri çekiliyor, boynuma sokuluyor ve kulak mememi öpüyor. "Seni seviyorum, Blake. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve bu dünyadaki son nefesimi verene kadar da seveceğim."

Ağızlarımız aynı acelecilikle tekrar buluşuyor. Elleri gömleğimden yukarı tırmanıyor, göğüslerimi avuçluyor ve sert meme uçlarımın üzerinde geziniyor. Parmak uçlarının altında tenim elektrikleniyor ve doğrudan içime arzu dalgaları gönderiyor. "Gözlerini kapat" demeden önce alt dudağını şakacı bir şekilde ısırarak emiyorum.

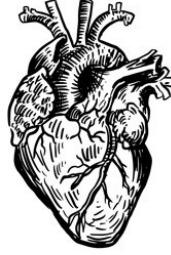
Mırıltılı bir kıkırdama çıkarıyor. "Otoriter olman hoşuma gidiyor."

Boynuna öpücükler kondurup kulağının dibine ulaşıyorum ve fısıldıyorum. "Ona kadar say ve sonra gel beni bul."

"Siktir." Kelimeyi en lezzetli şekilde çıkarıyor. Dudaklarına son bir öpücük konduruyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi arkamızdaki ağaçlara doğru koşuyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

DAMON

"KAÇSAN İYİ OLUR, BLAKE!" RÜZGARA DOĞRU BAĞIRIYORUM. NASIL DA Nasıl bu kadar şanslı olabildim? O beni seviyor. Artık mutlu bir adam olarak ölebilirim. Yaşadığı onca şeyden sonra onu böyle neşeli görmek gerçekten harika bir şey. Ona hayranım. Gücüne, direncine, ruhuna. Benim aşkımın ciddiyetini bile tam olarak kavrayamıyor, ama öğrenmesini sağlayacağım.

Ona kadar sayıyorum, sonra eski günlerin hatırına torpido gözünden maskemi alıyorum. Ormana doğru yavaş ve istikrarlı adımlarla ilerlerken çoktan sertleşmiş ve onun için yanıp tutuşuyordum. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve nabzımın beklentiyle çarpmasına neden oluyor.

"Umarım benim için hazırsınızdır," diye bağırıyorum ağaçların örtülü kütlesine doğru. Sesim çıplak dallarda yankılanıyor ve birkaç kuş kaçışıyor.

Ben sık ormanın derinliklerine doğru ilerlerken gölgeler gövdeler boyunca dans ediyor. Saklanacak sayısız yer var ama Blake'in de en az benim onu bulmak istediğim kadar bulunmak istediğini biliyorum. Birkaç metre ileriden hafif bir hışırtı sesi gelince kulaklarım dikiliyor. Hava değişiyor ve ben kıpırdamadan en ufak bir hareket olup olmadığına bakıyorum. Her iyi avcı sabrın anahtar olduğunu bilir. Avının harekete geçmesini beklemek,

gözünüzün önünde yakalanmalarına izin vermek. Heyecan, coşkudan başka bir şey değildir.

Gözümün ucuyla koyu renk bir saç parıltısı yakaladım. Nabzım hızla atarak döndüm ve Blake'in geri çekilen formuna doğru koştum. Nefes nefese kahkahası esintiye karışıyor, ayaklarının altındaki dökülmüş yaprakların çıtırtısına karışıyor. Ağaçların ve düşen dalların arasından geçerek onu bir kol boyu uzakta tutuyorum. "Seni bulamayacağımı mı sandın bebeğim? Benden saklanamazsın, seni her zaman bulurum."

"O zaman yakala beni Freddy," diye alay ediyor, nefes nefese.

Hızımı arttırıyorum ve beline yapışıp onu kollarıma alıyorum. Nefes alıp verirken kıkırdıyor. "Yakaladım seni, kötü kız. Şimdi ödülümle ne yapmalıyım?"

Onu daha yükseğe kaldırarak boynuma doluyorum, bacakları bir tarafa sarkıyor ve elimle kığını sıkıca tutuyorum. "Damon, aman Tanrım. Beni düşürme."

Düz bir avuç içiyle kığını tokatlıyorum, yankıdan zevk alıyorum. "Bir daha böyle bir şey söylersen seni cezalandırmak zorunda kalırım." Dudaklarından müstehcen bir inilti çıkıyor, ben de tekrar yapıyorum. "Hoşuna gitti mi? Seni benim için güzel ve ıslak yapıyor mu?"

"Mhm."

İçine girmek için yanıp tutuşurken, onu omuzlarımdan kaldırıp en yakındaki ağaca yaslıyorum. Bir elimi başının üstündeki sert ağaç kabuğuna dayayarak çenesini yukarı kaldırıyorum, ağzım görünecek şekilde maskemi çekiyorum ve dolgun dudaklarına karşı yumuşak bir şekilde konuşuyorum. "Sana bu kıyafetleri çıkarman için iki saniye veriyorum yoksa onları senden söküp alırım."

Nefesini bırakıyor ve önce kot pantolonunu, ardından da tişörtünü indiriyor. Avuç içlerimle kıvrımlarının izini sürüyorum, teninin benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiğine bakıyorum. "İşte benim iyi kızım, küçük bir sürtük gibi bu ağaca karşı sikilmeye hazır."

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

İç çamaşırını dikiş yerinden yırtıp orman zeminine düşerken gülümsüyorum. Sırılsıklam olmuş amını avuçlarımla kavrayarak onu ağaca doğru itiyorum. "Tekrar

söyle."

"Ne?" diye kekeliyor, başını sert ağaç kabuğuna yaslıyor.

Baskı uyguluyorum ve yüzümü boynunun eğimine dayıyorum. Kulağına fısıldayarak, "Beni sevdiğini söyle." diyorum. Yumuşak kulak memesini emiyorum, o inleyene kadar dişlerimin arasında küpeleriyle oynuyorum.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, lütfen." Kelimeler dudaklarından umutsuz bir yalvarışla döküldü.

Pantolonumu indirip boştaki elimle boyumu okşuyorum. Blake uzanıp elimi itiyor ve hareketi devralıyor. "Henüz değil, muhtaç kıız. Önce sen gel."

Önünde diz çöküyorum, ki tam da olmam gereken yerdeyim. Maskemi çıkarmak üzereyken elini yüzüme koyarak beni durduruyor. "Takmaya devam et." Ben kıkırdarken maskeyi burnuma doğru yuvarlıyor.

"Çok talepkâr." Bacaklarını bedenime göre daha geniş açıyorum ve dudaklarımı amının üzerinde gezdiriyorum. "Hemen hemen bunun gibi ormanlarda büyüdüm. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Kalçalarını öne doğru atıyor ama ben onu sabit tutuyorum. "Sonunda sevdiğim kadınla sevişebileceğim anlamına geliyor. evim dediğim yer. Evimin en güzel yanını bilmek ister misin Angel?" Bir parmağımı onun kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum, yanıtını beklerken onunla oynuyorum.

"Ne?" diye soruyor, nefessiz ve çaresiz, ihtiyaçtan zonklamama neden oluyor.

"İstediğin kadar yüksek sesle çığlık atabilirsin ve kimse seni duymayacak." Parmaklarımla onu ayırdım ve dilimi klitorisine doğru soktum.

Açık havada inlerken bacakları titriyor. Tadı o kadar güzel ki, hemen şimdi ve burada boşalabilirim. Klitorisini kucaklıyorum, baskımı artırıyorum ama kalçalarını sallayıp yüzüme sürtünene kadar aynı lezzetli hızı koruyorum. "İşte böyle, bebeğim. Ne istiyorsan al. Yüzüme sür. Her yerine boşal."

Bir parmağımı içine sokup kıvırıyorum ve bacakları gerilip titrerken kalçalarının hızına ayak uyduruyorum. "Oh, Tanrım, çok yaklaştım."

Daha hızlı fiskeler vurarak orgazmının güzel bir kreşendoya dönüştüğünü hissediyorum. Klitoris dilime karşı titreşirken kasları parmağımı sıkıca emiyor. "Benim için çılgılık at."

Tekrar içeri dalıyorum, boşalırken klitorisini dudaklarımın arasında emiyorum, serin esintiye karşı adımı haykırıyor. Lezzetli boşalmasının her damlasını kucaklıyorum, zar zor ayakta durabilene kadar açgözlü amını parmağım ile beceriyorum.

"Lütfen, Damon... Yapamam." Bacakları tutmayınca onu kollarımın arasına alıp ağaca yasladım.

"Bacaklarını etrafıma sar. Seninle işim henüz bitmedi." Aletimle girişini kızdırıyorum, tam hizaya gelene kadar sıırılsıklam dudaklarının arasından kendimi kaydırıyorum. "Sırtın acıyor mu?" Derisinin yivli ağaç kabuğuna sıkıştığını hatırlayarak soruyorum.

"Biraz," diye cevap veriyor, hâlâ nefes nefese.

"Güzel. Günlerce bunu hissetmeni ve sikimi bu şekilde nasıl aldığını hatırlamanı istiyorum. Adımı haykırmaktan sesini kaybetmeni istiyorum. Kahretsin Blake... Şu anda bu sıırılsıklam kalçalarından döllemin damlamasını istiyorum."

Onu kaldırıyorum ve kaygan amına sanki beni almak için yaratılmış gibi giriyorum. O kadar sıkı, o kadar mükemmeldi ki. Derisinde morarmış parmak izleri bırakacak kadar sert bir şekilde kıcını kavrayarak içine pompalıyorum.

"Damon... Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

Boynunu emiyor ve kulak memesini dişliyor, kabaca içine giriyorum. İnanılmaz hissediyordu. "Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun, bebeğim. Bu sıkı amcık tamamen benim."

Kontrolümü kaybetmek üzereyken çekiyorum ve bizi yere indiriyorum. Kurumuş yapraklar ve kırık dallar etrafımıza saçılmıştı ama umurumda bile değildi. Blake önümde bir tanrıça gibi uzanırken olmazdı. Bu pozisyonda meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlamakta, çimdiklemekte, ısırmakta özgürüm. O

Tişörtümü çekip beni aşağı indiriyor, böylece vücutlarımız ten tene oluyor. Sikim tekrar içine girmek için yalvarıyor.

"Becer beni, Damon. Bedenimi bu toprağı göm ve beni döllerinle doldur." Tırnakları kıcıma batıyor, beni eve götürüyor.

"Tanrım, o ağız. Benim için ne kadar da pis bir sürtük." Kalçalarım hareket ederek onu toprağı daha çok bastırdı. Bana onu doldurmamı söylediğı anda kendimi kontrol etme yetimi kaybetmişim. Vahşı hayvanlar gibi acımasızca sevişiyorduk. İlkel ve kaotik ama bir o kadar da mükemmel.

"Seni çok seviyorum bebeğim. Benimle gel, mükemmel amcığınla sikimi sık." Kelimelerim iniltieler arasında dökölüyor. Çok yaklaşmışım. Vücudumdaki her sinir ucu aynı anda ateşleniyor, toplarım sıkılaşıyor ve daha sert itiyorum.

Blake avucunu aramızda kaydırıyor, adımını inletirken klitorisini ovuşturuyor. "İşte böyle, ovala kendini. Siktir, Blake. Fuuuck, çok iyi hissediyorsun."

Kendimi onun içine boşaltırken içimden bir zevk dalgası fışkırıyor. Beni sıkarak kuruturken vücudu altımda titriyor.

Maskemi çıkarıp yüzünü kavriyorum ve dudaklarına yapışıp dilimi onunkine sürüyorum. Göğsümde bilinmeyen bir his büyüyor, yayılan sıcak bir parıltı gibi. Öpüşmelerimiz yavaş, birbirimizin tadını çıkarıyoruz, her nefesi paylaşıyoruz. Onun için o kadar bitmişim ki, fiziksel olarak ağıriyorum.

Avuçlarımla bastırarak aramızda birkaç santim boşluk bırakıyorum, böylece şu anda ne kadar mükemmel göründüğünü anlayabiliyorum. Kızarmış yanakları, dolgun kırmızı dudakları, yarı kapalı gözleri.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye soruyor bilinçli bir kahkahayla.

Fırtına bulutu gözlerine derin derin bakıyorum, daha önce tanıdıklarımdan daha güçlü bir bağı hissediyorum. Bu yoğun bir bağı, kalabalık bir odada dile getirmediğim sözlerimi anlayan ve beni gerçekten gören tek ruhu bulmak gibi.

"Damon, beni korkutuyorsun." Eliyle yanaklarını fırçalıyor. "Ne oldu?"

"Bu anı sonsuza dek yanımda taşıyabilmek için ezberliyorum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Şu tatlı haline bak."

"Aynı zamanda bir ağaç dolusu yaprak var
Saçlarına bakmak oldukça eğlenceli." Sırıttıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

Omzumu şakacı bir şekilde iterek dengemi bozdu ve çıplak kıkımın üzerine toprağa düştüm. "Hak ettiğini buldun."

Ben onun yanında sırt üstü yatarken kahkahaları etrafımızdaki havayı dolduruyor. Giyinmeye ve gerçeklerle yüzleşmeye hazır değilim. Henüz değil. Sessiz durgunlukta nefeslerimiz senkronize oluyor ve ellerimiz iç içe geçiyor. O kadar memnunum ki, neredeyse böyle uyuyabilirim.

Blake usulca, "Sana bir şey söylemem gerek," dedi. "Brennan hakkında." Yanıma dönerek onu göğsüme çektim. "Sen oraya gelmeden önce beni bağladıklarında, onun hakkında bazı şeyler öğrendim. Hiç bilmediğim şeyler. Sana söylemekten utanıyorum... Kendimi çok aptal ve parçalanmış hissediyorum. O benim kardeşim ama yaptıklarının yanına kalmasına izin veremem. Belki de bunun Bailey ile bir ilgisi vardır."

Parmaklarımı karmakarışık saçlarında gezdirerek dinlemeye devam ediyorum. "Sorun değil, bana anlatabilirsin. Sen çok güçlüsün bebeğim. Bunu başarabilirsin."

"Onu vuran adam... Alexander'dı, Brennan'ın en iyi arkadaşı. Uzun hikaye ama Brennan her zaman bizimle ilgilenen kişiydi. Liseyi bitirene kadar iki işte çalıştı. Bu işlerden biri MechExpress içindi. Yarı zamanlı hademe olarak işe başladı; yerleri süpürüyor, kışın kar kürüyordu. O kadar sıkı çalışıyordu ki Alexander onu fark etti ve yakın çevresine aldı. Hatta onu kuzeni Mischa ile tanıştırdı. Brennan'ı şirketin CEO'su Ivan'la tanıştıran da Alexander'dı.

ve onu terfi ettirdi. Bunca zaman kardeşimin bir nakliye şirketinde çalıştığını, dünyayı dolaşıp hiç anlamadığım işlerle uğraştığını sanıyordum ama..."

Derin bir nefes alırken sözleri kesiliyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Senin için çok zorsa sorun değil."

"Hayır," diyor. "İhtiyacım var." Derin bir nefes daha alarak devam ediyor. "Brennan insan kaçakçılığına bulaştı. Ayrıntıları bilmiyorum, sadece hepsinin kötü insanlar olduğunu biliyorum. MechExpress bir tür paravan şirket olmalı ve Brennan da bu işin içindeydi. Ya Bailey'i kaçıran oysa?"

Sesi hıçkırıklara karışıyor. "Bunu bilmemizin hiçbir yolu yok. Cevaplarını asla bulamayacağımız şeyler için endişelenme. Shh, seni tuttum."

Duyduklarının devamını anlatırken ona sıkıca sarılıyorum. "Ben de olmaya çok yakındım. Benim üzerimden bir sürü para kazanacağını söyledi."

Çenemi sıkıyorum ve o pisliğin kafasına bir kurşun sıktığımı hayal ediyorum. "Güvendesin bebeğim. Seni tutuyorum."

"Onu bulmalıyız Damon. O adamlar tarafından tecavüze uğramasına izin veremem. Kardeşimin bunun bir parçası olduğunu bilerek yaşayamam."

"Yapacağız, merak etme."

Artık isimlerimiz olduğuna göre, onlar için her şey bitti.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama Brennan'ın ölmesine sevindiğimi düşünmeden edemiyorum. Eğer bu başka bir canavarın sokaklardan çekildiği anlamına geliyorsa, o zaman memnunum." Gözlerini siliyor, yüzü kir ve gözyaşı karışımıyla kaplanıyor. "Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Hiç de karışık değil. Bu dünyada hiçbir şey siyah ve beyaz değildir. Hem sevdiğin kardeşinin yasını tutabilir hem de onun dönüştüğü kötü adamdan nefret edebilirsin. Kendini kaybetme, Blake. Benimle kal."

Başını sallıyor ve başını göğsüme gömüp sessizce hıçkırıyor. Tüyleri diken diken olana kadar uzun bir süre bu şekilde kaldık. Onu sessizce giydiriyorum ve yürüyebileceği konusunda ısrar etmesine rağmen arabaya kadar taşıyorum.

Yerleştikten sonra telefonumu kontrol ediyorum ve Leon'dan yeni bir adres içeren bir mesaj buluyorum. Blake'e dönerek soruyorum: "Bilgi almak için evi kontrol etmeye ne dersin? Belki Brennan'ın masasında bir şeyler vardır? Ayrıca, bu oraya son gidişimiz olabilir. Onun bazı eşyaları sende olmalı."

Riskli ama bu yeni gelişmeyle birlikte potansiyel ipuçlarını kontrol etmeden bırakamayız. Çocuklar onları dahil etmediğim için bana kızacaklar ama bu, Brennan'ın eşyalarını aramak kadar Blake'in kapanışı yapmasıyla da ilgili.

"Sanırım iyiyim, ama orada uzun süre kalmak istemiyorum. Orası Mischa'nın evi, yani onun ailesine ait. Bizim için güvenli değil."

Gğşüm gururla kabarıyor. "En fazla on beş dakikalığına uğrarız." Ona Leon'dan gelen mesajı gösteriyorum. "Görünüşe göre bize birkaç kasaba ötede geçici bir kiralık ev bulmuşlar. Artık motel yok."

"Tanrıya şükür, o yer tüylerimi ürpertti." Radyonun sesini açıyor ve ekliyor, "Hadi şu işi bitirelim."

BÖLÜM 33

BLAKE

Sonraki hafta huzursuz bir uyku, telefon görüşmeleri ve evrak işleriyle geçen bulanık saatler içinde akıp gitti. Brennan'ın evini ararken, benim adımın tek lehtar olarak listelendiği bir hayat sigortası poliçesi bulduk. Birkaç gün boyunca bu parayla bir şey yapmak isteyip istemediğimle mücadele ettim, ancak okuldan izin aldıktan ve yaşayacak hiçbir yerim ve kendimi geçindirecek param olmadığını fark ettikten sonra pes ettim.

Fonlarla yapacağım ilk şey, insan kaçakçılığını sona erdirmek için mücadele eden küresel bir vakfa büyük bir bağış yapmak olacak ve kendime sadece bir plan bulana kadar idare edecek kadar para bırakacağım.

Geçen hafta ben karakolda panik atak geçirirken Damon da Brennan'ın iş arkadaşlarının cenaze evine naklini ayarlıyordu. Dün, bir kolye yaptırmak istemem ihtimaline karşı küllerini almaya gittik ve yanımızda başparmak izinin bir kalıbını da götürdük. Düşünceliliği beni yine gözyaşlarına boğdu. Son zamanlarda gözyaşlarım sürekli akıyor - sadece içinde boğulduğum derin keder kuyusundan değil, aynı zamanda Damon, Falin ve arkadaşlarının söze dökülmeyen nezaketinden de.

Tek ailemin Brennan olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Etrafım umduğumdan çok daha fazla sevgiyle çevrili.

Zamanla bunu atlatıp daha güçlü ve daha zeki olacağım.

Şu anda evimiz dediğimiz yer, medeniyetten en az beş mil uzakta, üç yatak odalı şirin bir ev. Dış cephe kaplaması yıpranmış ve sundurması gıcırıyor ama yalnızlığı seviyorum. Evin içi, kırkyama yorganlar ve porselen biblolarla eklektik bir büyükanne tarafından dekore edilmiş gibi görünüyor. Havada hafif bir naftalin kokusu bile var. Ama güvendeyiz ve birlikteyiz. En önemli şey bu.

Dışarıda uzun otlar ve kır çiçekleriyle çevrili bir yerde oturmuş, bir dişi geyik ve yavrusunun ahududu çalılarını kemirmesini izliyorum. Doğada bu şekilde oturup hangi sınava çalışmam gerektiğini ya da bir sonraki dersimin ne zaman başlayacağını düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Haftalardır kafamda insan anatomisini bile ezberlemedim. Her zaman doktor olmak istemişimdir ve olacağımı da biliyorum ama ihtiyacım olan şey bu. Plansız ve programsız zaman. Duygularımı işlemek için alan. Belki kendime hayatta olduğumu hatırlatacak birazcık tehlike bile.

Kapı gıcırıyor ve geyikleri korkutup kaçırıyor. Arkamı döndüğümde Damon'ı kapının önünde pusuya yatmış buluyorum. "Böyle gıcırdayan bir kapıyla ürkütücü bir takipçi olamazsın," diye takılıyorum.

Kısık bir sesle kıkırıyor. "Bir kutu WD-40'ın düzeltemeyeceği bir şey değil."

Ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatarak ona doğru ilerliyorum. "Jasper ve Falin hâlâ içeride tartışıyor mu?"

"Tabii ki. Yemin ederim zaten sevişmiyorlarsa, her an sevişebilirler." Kollarını bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum," diye şaka yapıyorum.

Göğsü kahkahalarla gümbürdüyor. "Muhtemelen haklısın. Yine de kışına bir tekme yemeye ihtiyacı var, bu yüzden onaylıyorum."

Leon'un sesi içeriden geliyor. "Bir şey buldum. Buraya gel!"

Damon ve ben şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş ettik. Hepimiz Brennan'ın ofisinde bulduğumuz her kâğıt parçasını inceliyorduk, ayrıca Leon ve Falin elektronik cihazlarını hacklemek için çalışıyorlardı. Ne yazık ki evde bulunan tek şey eski bir dizüstü bilgisayardı. Kişisel eşyalarının çoğunun ofiste bir yerde olduğunu varsayıyorum.

Aceleyle içeri girdik ve Leon'u gerçekten sırtırken bulduk. Depodan beri yüzünde kaşlarını çatmaktan başka bir şey görmemiştim. Falin yanına oturdu ve "Dediğimi yaptın mı?" diye sordu.

Adam başını zorlukla oynatıyor ama kadın hafifçe başını salladığını fark ediyor. "Evet, bunu da buraya ekledim." Aynı anda birden fazla programın çalıştığı ekranını işaret ediyor.

"Peki, ne oldu?" Damon ekrana daha iyi bakabilmek için çömelerek soruyor.

"New York şehri hakkında ne düşünüyorsunuz?" Leon soruyor.

Odanın içinde her birinin yüzüne bakıyorum. Jasper'ın gözleri açılıyor. Falin madalya kazanmış gibi sırtıyor. Damon çenesini geriyor. İlk konuşan ben oluyorum. "Hadi yapalım şunu. Eğer bizi bu canavarları alt etmeye ve Jasper'ın kız kardeşini bulmaya yaklaştıracaksa, ben varım."

Damon bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Emin misiniz? Bu büyük bir değişim ve yaşanan onca şeyden sonra..." "Sen duydum ve kadın," Falin diyor, onu ton coşkulu. "Şehre taşınıyoruz."

Çenem düşüyor ve en iyi arkadaşımın yüzünü inceliyorum. "Geliyor musun? Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Artık bu işin içindeyim. Ayrıca," diye Leon'un omzuna vuruyor, "şuradaki eğlence kovalarının yardımına ihtiyacı var. Tampon taşması ile yığın taşmasını ayırt edemez."

Leon homurdanır ve onu tersler. "Sanırım bu bir hakaretti?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Nasıl tahmin ettin?" Falin alay eder.

Jasper birdenbire söze giriyor. "Şehir, ha? Uzun zaman oldu." Yavaş ve geveleyerek verdiği cevap karşısında kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, ama yeterince uzun değil. Şehirlerden nefret ediyorum ama sanırım gideceğimiz yer orası." Damon kollarını kavuşturup arkasına yaslanıyor ve neredeyse tığ işi bir duvar askısını deviriyor.

"Üzülme Freddy. Beni Central Park'ta kovalayabilirsin." Gamzesini öpüyorum ve sıkı poposunu sıkıyorum.

"Daha önemli şeylere geçelim," diyor Falin. "Yarın Cadılar Bayramı için ne yapıyoruz?"

"Aman Tanrım. Nasıl unuttum?" Yılın en sevdiğim günü.

Damon odadan çıkıyor ama ben nereye gittiğini sormadan Leon ekliyor: "Taşınmak için eşyalarımızı toplamalı ve hazırlık yapmalıyız. Burada kaldığımız her gün, sayılarını artırdıkları bir başka gün demek."

"Gerçekten bu bölgeden gittiklerini mi düşünüyorsun?" Bütün bir depo ekibinin kalkıp başka bir yere taşındığına inanmakta güçlük çekerek soruyorum.

"Biliyorum. İzliyorduk. Ray ve tüm adamları da öyle. Gittiler. Polisler işin içine girince burada kalmak çok riskli oldu. Şehirde bağlantıları olmalı. Belki de yeni depolar almak için yeniden toplanıyorlar. Bunu bilemem. Ama öğrenmek için bekleyemeyiz. Yapacak çok şey var."

"Jasper, neden gidip uzanmıyorsun? Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyorsun," diyor Falin alaycı bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim," diyor. "Sadece yemeğe ihtiyacım var."

Damon elinde bir DVD ve market alışveriş poşetiyle odaya geri döner. "Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

"Cadılar Bayramı planlarımız." Kutuyu gösterdi ve ben güldüm. Orijinal *A Nightmare on Elm Street*'in bir kopyası. "Bir torba dolusu alerjen dostu şekerle birlikte."

"Aww," diye haykırır Falin. "Damon yılın yeşil bayraklı erkek arkadaş ödülünü kazandı. Ama *Çılgılık*'ı da aldın mı? Peki ya *Cadılar Bayramı*? Özel günümüzde biraz Hayalet Surat ve Michael'a ihtiyacım var."

Damon'ı toplayabildiğim en büyük sarılmayla kucaklıyorum. "Teşekkür ederim, kulağa kesinlikle mükemmel geliyor."

"Belki o vampir dişlerini tekrar takmanı sağlayabilirim," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek.

"Sanırım bu ayarlanabilir," diyorum.

"Bir şey daha var. Arkanı dön." Beni döndürüyor ve saçlarımı yana yatırıyor. "DVD'yi ararken bunu aldım."

Tokayı sabitlerken kolyenin ağırlığı köprücük kemiğimin etrafına yerleşiyor. Bana verdiği madalyona dokunmak için uzanıyorum. "Onu takmayı özlemişim."

"Üzerinde görmeyi özlemişim."

Falin inliyor. "Sıkıldım. Sorgulayabileceğimiz biri yok mu? Ya da kurtarmamız gereken kaçırılmış bir kadın?"

Leon ve Damon göz göze gelir ve sırtırlar. "Yapabileceğimiz bir şey var," diyor Damon. "Bu bizim için bir tür gelenek. Bazıları buna can sıkıntısı giderici de diyebilir."

Canlandı. "Aşağıdayım. Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Dövüş kulübü gecesi," diye mırıldanır Leon. Falin'in tepkisi

Erkekler beni saçmalıklarıyla tanıştırdığında benimkinin aksine. "Siz bayanlar birinci raundu alabilirsiniz."

"Kesinlikle hayır," diyorum. "Ben neredeyse bir doktorem. En iyi arkadaşımı dövecek değilim."

Falin omuzlarını silktiler ve kollarını iki yana açarak ayağa kalktı. "Hadi Leon. Mobilyaları taşıyalım."

"Bekle, neler oluyor?" Jasper sorar, Falin'in ayağa kalktığını fark edince nihayet söze karışır.

"Dövüş kulübü gecesi, aptal," diyor. "Hazır olsanız iyi olur. Bir polis ailesi tarafından eğitildim ve üçünüzün de kıcını tekmeleyeceğim."

Jasper, "Oh, çok iyi," diye söyleniyor.

Parmaklarımı madalyonumun etrafına doluyor ve bu kaotik ve tehlikeli dünyada, birlikte olduğumuz sürece bir dayanağım olduğunu bildiğim için minnettar bir şekilde, önümde gelişen saçmalıkları izliyorum.

EKSTRA ÜRKÜTÜCÜ VE BAHARATLI BİR BONUS SAHNE
İSTER MİSİNİZ?

Şimdi okumak için [BURAYA TIKLAYIN!](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı yazmak çılgın bir yolculuktu ama Damon, Blake ve çeteyle geçirdiğim her dakikayı çok sevdim. Bu projenin her aşamasında bana destek olan pek çok kişiye minnettarım. Fikirlerimi paylaşan, beni cesaretlendiren, ilk taslakları okuyan ya da sosyal medya grafiklerini paylaşan herkese ne kadar teşekkür etsem azdır.

Havoc, bana ihtiyacım olan dürtüyü verdin ve gevşek bir fikri bütün bir dünyaya dönüştürmeme yardımcı oldun. Kendi gözlerimle göremeyecek kadar gergin olduğum şeyi bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Senden o onayı almak beni çok gururlandırdı.

Leah, sensiz ne yapardım bilmiyorum. Açık ve basit, sen benim sonsuza dek ruh kardeşimsin ve sana kelimelerin ötesinde minnettarım.

Beta okuyucularıma - MJ, Veronica, Lizet ve Delaine - okumak için zaman ayırdığınız ve çok ihtiyaç duyduğum geri bildirimleri sağladığınız için teşekkür ederim. Tüm yorumlarınıza bayıldım ve bu kitabı en iyi versiyonuna dönüştürmek için yaptığınız her şeyi derinden takdir ediyorum.

Aileme ve arkadaşlarıma, sonsuz desteğiniz benim için her şey demek. Hepinizi çok seviyorum.

Ve okuyucularıma, bunu siz olmadan yapamazdım. Her şey için teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Lauren, karmaşık karakterler ve esprili şakalarla dolu, öfkeli, ateşli aşk romanları yazıyor. Yazmadığı zamanlarda, meşgul ailesiyle birlikte Arizona'da hayatını sürdürüyor. Lauren'in yaratıcılığı ürkütücü sezon titreşimleri, The Office'in tekrarları ve bol miktarda buzlu kahve ile besleniyor. Sadık bir hayvansever olarak, bir sonraki sonsuza dek mutlu sonunu hayal ederken etrafını tüylü arkadaşlarıyla çevreliyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.